

YAZ DOSTUM 3

BURSA

GENÇ YAZARLARIN KALEMİNDEN...

İSMAİL KADRIYE SOLAKOĞULLARI
ORTAOKULU

YAZ DOSTUM

3

EDİTÖR

Emel SÖNMEZ
(Zümre Başkanı)

Eser Seçimi

Emel SÖNMEZ
Erhan ÇAĞLAYAN
Erkan HUBUP
Gürkan GÖKBULAK
Mümine KEÇECİ
Semra ŞENER ÖZKAN
Serkan ÇETİN
Yasemin ÖZER ÖZDEMİR

Bursa-2021

YAZ DOSTUM

Kaknüs kuşunun hikâyesinden ilham alarak başladığımız yazmanın bir sevdaya dönüştüğü Yaz Dostum serimizde biz vazgeçmedik inatla yazmaya, inatla üretmeye devam ediyoruz diye haykıran minik yüreklerimizin kalemlerinden dökülen incilerle bir kez daha sizlere merhaba demenin haklı gururundayız. Baharın gelişiyle birlikte yeniden hayat bulan doğanın içerisinden en sıcak en samimi sözcükleri cümleleri harmanladık ve sizlerin beğenisine sunduk.

Nilüfer İsmail Kadriye Solakoğulları Ortaokulu ailesi olarak küçük yazarlarımızdan, şairlerimizden gelen hayalleri, sevinçleri, duyguları bir kumbarada toplamaya devam ettik.

Emile ZOLA'nın **“Ancak yazıya geçmiş düşüncenin değeri vardır; geri kalanlar boş çırpınlardan, rüzgârın alıp götürdüğü bir saatlik hayallerden, başka bir şey değildir.”** sözünden de hareketle yazılan her eserin kıymetli olduğu bilinciyle küçük yüreklerimizi bu uğurda destekledik. Onların tertemiz yüreklerinden dökülen duyguların tercümanı olmanın hazzını yaşadık.

Küçük şairlerim, yazarlarım siz yazın yazmaktan çekinmeyin. Sizlerin yüreklerinden dökülen tertemiz duyguların bir nakış inceliğinde sözcüklerde hayat bulduğunu unutmayın. İçinizde söylenmemiş sözler, gizli kalmış hayaller olmasın.

Sizler hep yazın ve şimdi hep beraber üçüncü yolculuğumuza da başlarken kitabımızın ismine ithafen **“YAZ DOSTUM “**

Yüksel ÇARBOĞA
(Okul Müdür)

SÖZÜN ÖNÜ, SONUNUN BAŞLANGICIDIR

Yaz sevgili dost. Yazmak çoğalmaktır; düşlerini yeşertmektir umut umut; dikili bir ağaç bırakmaktır giderken. Uçuşup gitmeye, boşlukta kaybolmaya mahkûm düşüncelerini alıp avuçlarına, sözcüklerle resim yapmaktır renk renk. Sözlerin omuz omuza zamana karşı cesurca direnmesidir yazmak. Mısraların büyüğü tınısıyla, sözcüklerin kendine has melodisiyle gönül teline dokunabilmektir usulca. Gönüllerde düşler sokağının kilimini dokumaktır ilmek ilmek, gönülden gönüle köprü kurmaktır uçsuz bucaksız.

Onlar aldılar mızrabı ellerine, gönül sazına dokundular sevgiyle. Köprüleri yıkanlara inat köprüler kurdular gönülden gönüle. Yazdılar; “Yaz dostum” nidasıyla çıkıp yollara, özgürleşen ruhlarının hafifliğiyle yazdılar. Umutlarını, kederlerini ve hayalini kurdukları aydınlık düşlerini; yüzlerde tebessüm bırakmak ümidiyle yazdılar. Minik yüreklerinde kocaman bir sevgi besleyerek sabırla, üretmenin damaklarda bıraktığı tarifsiz lezzetle yazdılar.

Sandığa kaldırılmış anılar, tozlu raflarda unutulmuş kitaplar sadece gözlerden değil gönüllerden de nasıl uzak düşünüyor; söylenememiş, yarım kalmış duygular nasıl yitiveriyorsa aniden; zihin sandığında sakladıkları tozlanıp kaybolmasın, unutulup gitmesin diye sandıktan gün yüzüne çıkarmak için yazdılar.

Sadece kağıda değil, başka gönüllere de yazmak umuduyla yazdılar. Gönül imbiğinden süzülen her bir sözcüğü yüreklerimize harf harf, dize dize, satır satır yazdılar.

Haydi, her sayfasında gönül aynanıza yansıyacak nice güzellikleri kaçırmamak için hayatı sessize alın ve kendinizi yazmaya gönül vermiş yazar ve şairlerimizin dost kalemlerinden damlayan melodik notaların ahengine bırakın...

Türkçe Zümresi

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl...
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imânı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak" diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fişkırarak topprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ.

Ruhumun senden, îlâhî, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâmahrem eli.
Bu ezanlar ki şahâdetleri dinin temeli
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder varsa taşım,
Her cerîhamdan, îlâhî, boşanıp kanlı yaşım,
Fişkırır ruh-ı mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Mehmet Akif ERSOY

K. Atatürk

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM-METİNLER

Yeni Başlangıçlara	1
Ağlayan Orman	3
Karanlıktaki Beyaz Sayfalar	5
Mısır Tanesi	8
Güven	10
Kırmızı Başlıklı Kız Hakkında Gerçekler	11
Yıl 2070	13
Sevgi Çiçeği	17
Mektup	19
Canım Öğretmenim	20
Sorun	21
Baykuş ile Tilki	24
Ömer Seyfettin	27
Avcı Şeker 2	29
Altın Yay	35
Mustafa Kemal Atatürk	41
Ailemden Uzak	42
Ben Şamşeytanı	43
Ön Yargı	46
Uzaylılar Var mı?	48
Küresel Isınmanın Denizler, Balık Popülasyonu ve Balıkçılık Üzerine Etkisi	50
Soğukta Aç ve Susuz	59
Yeni Arkadaşım Tuanna	61
Hayvan Dostlarım	63
Hayvan Sevgisi	65
Seyit Onbaşı	67
Bizim Kulüp	68

Arabadan Çıkan Kedi.....	70
Bir Kitabın Hikâyesi	73
Gri Kurt'un Pişmanlığı	75
Süper Kahraman	77
Bir Tavşan Hikâyesi	79
Elif'in Tatlı Rüyası	84
İnsan Nedir?.....	86
Mutluluğu Tadan Çocuk.....	88
Bir Kamp Macerası	90
Gizemli Orman	92
Seyahat Heyecanım	94
Doğayı Korumayı, Hayvanları Yaşat!.....	96
Beklenen Mektup.....	98
Bilinçli Tüketim.....	100
Dilimiz Elden Gidiyor.....	101
Ömer Özel Bir Çocuk.....	103
Kaybolan Geminin Sırrı	105
Kahraman Köpek.....	106
Korku Filmi Gibi Bir An!.....	109
Köpeklerden Kaçış.....	111
Mağaradaki Gizem	113
Küçük Kedi Pamuk.....	115
Sanat	116
Küçük Arkadaş.....	117
Neşeli Duman.....	118
Çarşıdaki Maceram	120

Hayvanlar.....	121
Artık Dur Diyelim	122
AFAD Merkezi.....	123
Hazine Peşinde	124
Deniz.....	126
Küçük Kuş	128
Güzel Arkadaşım.....	130
Ah Başıma Gelenler	131
Köyümdeki Dünyam	132
Kedi Mırmır ile Köpek Havi.....	133
Unutuldum	135
Kar Kulübü	136
Bilinmeyen Yol.....	137
Çılgın Palyaço.....	139
Muhteşem Günler	140
Yedigöller Macerası	141
Ulu Paşa.....	144
Darbe Girişimi.....	145
Minel'in İlginç Rüyası.....	147
Ana Dilimiz Türkçe.....	150
Meyve Bahçemiz	151
Çamlar da Çiçek Açar.....	153

2. BÖLÜM-ŞİİRLER

Ben Türkiyeyim	157
Seni Seviyorum Çünkü	158
“Si” den “Do” ya.....	159
Ümit	160
İnternet	161
Kardeşlik.....	162
Vatan Uğruna	163
Sev, Koru, Kolla	164
Evren	165
Kitap	166
Karantina Günleri.....	167
Can Dost.....	168
Eğlenceli Ders.....	169
Bir Destandır Çanakkale.....	170
Bir Dünya İstiyorum	171
Korona Olmasaydı.....	172
Ağaçlar	173
Bursa Tuttum Bir Tane	174
Kış.....	175
Kitap	176
Elif	177
Mutsuzluk	177
Hayvan Dostlarımız	178
18 Mart	179
Dünya Kadınlar Günü.....	180
Memleketim Böyle Olsun Benim	181

Şehitler	182
Çanakkale	184
Gül ile Bülbül	185
Ben Küçükken	186
Kitap Okumak	187
Kısmalıyız Çeşmeleri	188
Geçilmezdi Çanakkale.....	189
Koronavirüs Önlemleri.....	190
Vatan Sevgisi	191
Ey Özgürlük.....	192
Özgür Olsam	193
Güzel Annem	194
Doğayla İç İçe.....	195
Arkadaşlık	196
Kitap Her Şeydir.....	197
Kitaplar Öğretir.....	198
Günlük	199
Ah! Korona	200

I.

BÖLÜM

YENİ BAŞLANGIÇLARA

*“Bütün iyi kitapların sonunda
Bütün gündüzlerin, bütün gecelerin sonunda
Meltemi senden esen
Soluğu sende olan
Yeni bir başlangıç vardır.”*

Daimi bir arayış içinde olduğumuz bu hayatta, bazen kaybederiz umutlarımızı. Gitmek isteriz uzaklara bazen, her şeyi bırakıp gidebilmek. Hiç kimsenin, duygularımızın dahi bizi bulamayacağı bir yere. Kaçmak, her şeyden, herkesten kaçabilmek.

İşte o koca bir hiçliğin içinde olduğumuz zamanlar aslında yeni bir

başlangıçtır. Ve dizelerde de anlatılmak istendiği gibi, kendimizizdir her şeyi değiştirecek.

*“Parmağını sürsen dünyaya, rengini anlarsın
Gözünle görsen elmayı, sesini duyarsın
Onu işitsen, yuvarlağı sende kalır
Her başlangıçta yeni bir anlam vardır.”*

Bazen risk almayı gerektirir, hatırlayabilmek dünyayı, bulabilmek umutlarımızı teker teker. Cesaret ister bazen, ertelemeyi bırakıp yüzleşebilmek, kaçmayı bırakıp kovalayabilmek, hayatın farkına varabilmek.

Umudunu kaybetmemen gerekir yeni başlangıçlar için, çünkü;

*“Nedensiz bir çocuk ağlaması bile
Çok sonraki bir gülüşün başlangıcıdır.”*

Edip Cansever

Nazlım KUMOVA

AĞLAYAN ORMAN

Zamanın birinde ormanın derinliklerinde bir aslan yaşarmış. Herkes ondan korkarmış çünkü o ormanlar kralı aslanmış, Bütün ormanın düzenini o sağlıyormuş. Aslan kalpsiz değil, bencil değil ama çok ürkütücü imiş. Bir kükrese tüm orman ve içindeki hayvanlar inim inim inlermiş.

Bir gün ormana ellerinde garip makinelerle insanlar gelmiş. Ağaçları bir bir kesmişler, sonrada hayvanları tutsak etmişler. Buna Kral Aslan da dahilmiş. Onları bir kafese kapatmışlar. Kral Aslan'ın yanında bir kedi varmış. Aslan Kral bağıyor, kükrüyormuş. Yanına bir adam gelmiş, üzerinde beyaz bir önlük varmış. Aslan Kral anlamış onları deney faresine çevireceklerini, daha çok bağırımaya başlamış. O sırada kedi :

-Neler oluyor kardeş, diye sormuş.

Aslan endişeli, cevap vermiş:

-Ben burada kalmak istemiyorum, bizi ya bir sirke satacaklar ya da bir hayvanat bahçesine kapatacaklar. Gel beraber kaçalım!

Kedi:

-Benim bir düzenim var burada. Kafese kapatsalar ne olur ki? Karnımızı doyuruyorlar, yatacak yerimiz var. Hasta olsak ilaç veriyorlar. Gelemem, o soğuk ıssız ormana dönemem kardeş, demiş.

Aslan:

-Her şeyin olabilir ama burada özgürlüğünü almışlar senin, sen özgürlüğüne karşı rahatını seçiyorsan benim diyecek bir şeyim yok. Ben burada kalamam, ben özgür bir hayvanım. Şimdi buradan kaçıp diğerlerini de alacağım, sen istersen kal ama kalırsan çok pişman olursun, kedi kardeş.

Kedi:

-Ben gelmiyorum, orada aç kalacağıma deney hayvanı olurum daha iyi, size iyi şanslar...

Aslan ne dediyse kediyi ikna edememiş. Kendi soyundan bir hayvanın böyle bir tutum sergilemesi onu hem üzmüş hem kızdırmış. O hırsıyla pençesini kafesin kilidine sertçe vurmuş aslan. Kilit un ufak olup yere düşmüş.

Aslan diğer kafeslerin de kilitlerini bir bir kırmış elbette. Bir krala yakışanı yapıp halkını zalimlerin elinden kurtarmış. Kedi hariç. Aslan onu ikna edemediği için vicdan azabı çekmiş ama orada kalmayı kedi istememiş miydi?

Birkaç gün sonra kedinin ölüm haberi gelmiş ormana. İnsanlar kendi zevkleri için onu azgın köpeklerin önüne atıp olanları izlemiş. Aslan olanları duyunca:

-Ben nasıl kralım? Bir kişi bile olsa halkımı koruyamadım, diyerek üzüntüsünü dile getirmiş. Bunu yaparken de kükreyerek ağlıyormuş. Aslanın ağlayışını duyan diğer hayvanlar da ağlamış günlerce. Bu yüzden bu ormana “**Ağlayan Orman**” demişler.

Eslem YILDIZ

KARANLIKTAKİ BEYAZ SAYFALAR

Şehrin ücra sokaklarının birinde eskimiş, tozlanmış, köşeleri yırtılmış kocaman geniş karton kutunun üstünde huysuz bir amcanın bana acıyıp da verdiği eski ceketim ve kirli tenimle, adeta ayaklarıma yapışmış pabuçlarımin içinde hiç üşümüyordum. Aynı zamanda çöplerden topladığım eski gazete, nadiren dergi ve işi çoktan bitmiş kitaplarla kalbim ve zihnimi ısıtıyordum.

Titriyordum ama hayır, soğuktan değil. Cılız bedenim, seyrek saçlarım ile sanki korkunç bir yaratıkmişim gibi bakan, önüme çıkıp beni gördükten sonra kaçan insanlar yüzünden titriyordum.

Hiçbir şeyi bilmiyorum, bildiğim bir şey varsa o da sizin gözleriniz benim gözlerime değdikçe başımın önüne eğilmesi ve yüzümün kızarmasıdır. Bunun için değil midir ki size hitap ettiğim

Ŗu dakikada hislerinize karŖılıkl kalbimde kırıgınlığa, ŖzŖntŖye benzer bir Ŗey duyuyorum. Ve tekrar size doğru gitmek fikrine alıŖamıyorum. Sizden korkuyorum. Bana baktığınızdaki yŖz ifadelerinizi dŖŖndŖkçe titriyorum, bedenim kasılıyor, soğuk ruhuma iŖliyor, adeta diŖlerim kenetleniyor, konuŖamıyorum. Kısacası ben bu dŖnyada tek baŖıma yaŖıyor gibiyim.

Hiçbir kaçıŖ bu kadar Ŗuurlu, bu kadar iradeli, bu kadar sŖrekli ve çetin olmamıŖtır. Daha on sekizime basmadan her Ŗeyin bittiğini; huzurun, Ŗmidin artık bir daha gelmemek Ŗzere gittiğine kendimi kabullendirmek zor oldu. BŖyle mi olacaktım? BŖyle mi sanmıŖtım? Lakin iŖte bŖyle oldu.

Sonbahar mevsiminin serin bir gŖnŖnde ydi, hava kâh kapanıyor kah açılıyor ve bu deęiŖmeler insanda hayata karŖı bir gŖvensizlik uyandırıyor. Sebepsiz bir endiŖe bir bŖyŖk tehlike hissi uyandırıyor ruhumda. O soğuk gŖnlerde okuduğum, tekrar tekrar okuduğum ve her bir satırını aklıma kazıdığım ‘Sırlar’ kitabında ŖŖyle bir sŖz vardı: “Asıl mutlu olanlar, gŖzŖ tok olanlardır zira istemenin sonu yoktur.” Evet, iŖte bu sebepten ben de mutlu ydum çŖnkŖ çok fazla bir Ŗey beklemi ydum hayattan. Okumak bana yetiyordu. Bir yandan kağıt topluyordum, bir yandan da içlerinden iŖe yararları boŖ kaldıkça okuyordum, okuyordum. Kitap okumadığım her saniye daha çok ŖŖyŖyordum. Yalnızdım, bedenim donuyordu. Parkın bir kŖŖesinde bir adamın dŖŖŖnceli dŖŖŖnceli bir Ŗeyler karaladığını gŖrdŖm. Yazı yazı yordu, evet yazı yazı yordu. GŖzlerime inanamadım, daha Ŗnce neden içimi kâğıtlara dŖkmemiŖtim? Artık hiç kimse o beyaz sayfaları kirletmemeye engel olamazdı. Sokakta bulduğum ucu kŖrelmiŖ bir kalemi elime aldım ve hiç kullanmadığım birkaç sayfası dolu eski

bir ajandanın satırlarını doldurmaya başladım. Yazıyordum boş satırları durmaksızın dolduruyor, hiç acımıyorum. Sayfaların sonuna geliyor ancak yazmayı kesmiyordum. Yazdıklarım bazen pespembe bir dünyayı, bazen de hüznü duyguları besliyordu. Sayfalar tükeniyor defterim bitiyordu. Kâğıt satarak biriktirdiğim üç beş kuruş ile kalem, defter alıyordum.

O günlerin üzerinden mevsimler hatta yıllar geçti. Büyüdüm, hala yazıyorum ancak insanların bana acıdıkları, bazen korkup yanımdan hemen uzaklaştıkları o boş sokakta değilim artık. Sıcacık çalışma odamın deri kaplı koltuğunda, ayna gibi pırıl pırıl parlayan masamın üzerinde, eşimin pişirdiği güzel yemeklerin kokusunu ciğerlerime çekerek ve biraz da üst komşumuzun gürültüsünü duyarak yazıyorum.

Her ne kadar kaz tüyünden montlar giyip içi yumuşacık botlarınızla gezinseniz bile kalbiniz, beyniniz bilgi ile dolmadıkça her daim üşümeye devam edeceksiniz. Size tavsiyem okuyun çocuklar, düşmanınız olsun cehalet, yegâne dostunuz ise kitaplar. Yeter ki mutlu yaşayın çocuklar, mutluluk okumakta...

Zehra Ceren ALTIN

MISIR TANESİ

Ailemle birlikte bir mısır tarlasında yaşıyorduk. Annem babam ve kardeşlerimle çok mutlu bir hayatım vardı. Arada tarlanın sahibi Fatma Nine bizi suluyor ve diplerimizi eşeliyordu. Bol bol güneş aldığımız için kocaman mısır taneleri olmuştuk.

Yine çok sıcak bir gündü. Manzarayı izleyip bir yandan da güneşlenirken aniden tepemize bir kuş kondu. Ben hayranlıkla kuşu izlemeye başladım. Çünkü hayatımda ilk defa böyle bir kuş görmüştüm. Eskiden beri annem ve babam bize hep kuşlardan saklamamız gerektiğini söylerdi. Herkes çoktan mısır koçanının yapraklarının altına saklanmıştı ama ben kuşun eşsiz güzellikteki renkli kanatlarına hayran hayran bakarken saklanamadım. Tam aklıma saklanmam gerektiği gelmişti ki kuş gagasıyla beni yakaladığı gibi yerimden söküp götürdü. Ailemden ayrıldığım için çok korktum. Kuş epey uçtu, aniden kuşun gagası açıldı ve ben yere düştüm. Biraz canım acıdı ama kuştan kurtulduğum için pek

önemsemedim. Kara kara şimdi ne yapacağımı düşünürken küçük bir kız çocuğu koşarak yanıma geldi. Upuzun, sapsarı saçlı, güzel mi güzel bir kızdı bu. Onun elinde rahatım yerindeydi. Bir anda bağırmaya başladı:

- Dede, dede, bak ne buldum!
- Oo, minik bir mısır tanesi bulmuşsun!
- Dede, lütfen bunu ekelim mi? Bir sürü mısırimiz olur.
- Hadi ekelim, bakalım, büyüyecek mi?

Ben ne olduğunu anlayamadan beni bir çukurun içine gömüp üzerime su döktüler. İlk önce karanlıktan biraz korktum fakat sonra alıştım ve kendimi çok güvende hissettim. Dışardan şunları duydum:

- Ne zaman filizlenir dede?
- Birkaç hafta sonra yavrucuğum.

Sonra derin bir uykuya daldım. Bir sabah yüzüme vuran gün ışığı ile uyandım. Gözlerime inanmadım, toprağın üstündeydim ve küçük küçük tomurcuklarım vardı.

Artık kuşun beni buraya taşımasına üzülmiyorum çünkü ben de anne ve babam gibi çok güzel, sapsarı bir mısır koçanı olacağım.

Pakize BAŞAY

GÜVEN

Güven, kazanılması zor ama kaybedilmesi en kolay duygudur benim için. Bilirsiniz, Shakespeare'in bir sözü vardır: "Güven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmez." Çok da doğru söylemiş. Güven bir kişiye bir kez verilir. Güvendiğiniz kişi bazen güveninizi hak etmeyebilir. Hiç kimseyi zorla kendinize güvendiremezsiniz. O insan size karşı güven duygusu hissetmiyorsa bırakın hissetmesin.

Siz hiç kimsenin güvenine muhtaç değilsiniz. Zaten zorla edinilmiş bir güven, güven değildir. Size faydasından çok zararı vardır o güvenin.

İnsanlar bazen sevdikleri için, bazen sevildikleri için, bazen de sadece güvenmiş olmak için güvenirler. Ancak kime güvenebileceğimizi dikkatli seçmeliyiz. Güvenimizi zedeleyen kişi çoğu zaman dostlarımızdır. Çünkü en çok dostlarımıza güveniriz. Bizim için önemli olan insanları iyi seçmeliyiz çünkü sırlarımızı genellikle güvendiğimiz kişilere anlatırız. Güvenmemeyi, güvendiğin insanların öğrettiği bu hayatta Tolga Akpınar'ın da dediği gibi, "Kaleme bile sırrını verme, gider, kâğıda yazar."

Nazlım KUMOVA

KIRMIZI BAŐLİKLİ KIZ HAKKINDA GERÇEKLER

Merhaba, ben Kurt Graham. Bazılarınız beni "Kırmızı Başlıklı Kız" masalından tanıyor. Size anlattıklarımın ardından aslında ne kadar suçsuz olduğumu, yıllardır bana haksızlık yapıldığını anlayacaksınız. Göreceksiniz ki her şey yalnızca bir yanlış anlaşılardan ibaret. İsterseniz uzatmadan hemen olayı anlatayım.

O gün her zaman olduğu gibi yine can dostum Sandy'nin evine gidecektim. Sandy mükemmel bir kahvaltı hazırladığı haberi bizim ormandaki bülbüllere söylemişti. Onlar da durur mu, hemen bana gelip haber verdiler. Ben de hemen yola koyuldum. Yolda giderken karşıma kırmızı pelerini ve başlığı olan küçük bir kız çocuğu çıktı. Ormanda çiçek topluyordu, yoldan da biraz uzaklaşmıştı. Elindeki kurabiyelerin mis gibi kokusu her yanı kaplamıştı, yavaşça ona yaklaştım.

- Merhaba güzel kız, ismin ne senin?

- Bana herkes Kırmızı Başlıklı Kız der ama asıl ismim Maria.

- Peki, bu mis kokulu kurabiyeleri nereye götürüyorsun bakalım?

- İlerdeki yol ayrımının sağında büyükannem oturuyor. Kurabiyeleri ona götürüyorum.

Küçük kızın cevapları beni çok şaşırttı. Çünkü onun yaşındaki çocuklara her zaman yabancılarla konuşmaması gerektiği söylenirdi, üstelik ben kurttum. Bu kıza bir ders verilmeliydi ama nasıl? Arkasına saklandığım ağaçtan bir sonrakine geçerek hızlıca ilerledim. Sandy'yi de, mükemmel kahvaltıyı da artık tamamen unutmuştum.

Maria'dan önce büyükannesinin evine ulaştım. Büyükanne kapıdan içeri girdiğim anda paniğe kapıldı ama durumu ona anlattınca bana hak verdi ve biraz isteksizce planımı kabul etti. Büyükannenin kılığına girip Maria'yı beklemeye başladım. Büyükanne ise dolabın içine saklandı. Aradan ya beş ya da on dakika geçti geçmedi, sonunda beklenen misafir geldi. Maria, aslında zeki bir kız gibi görünüyordu ama benim büyükannesini olmadığını hiç anlamadı. Anlamsız sorular sordu. Yok kulaklarım niye böyle kocamanmış, gözlerim niye farklıymış, yok ağzım niye bu kadar büyükmüş. Ben de en az sorular kadar anlamsız cevaplar uydurdum. Buradan sonra olaylar çok çabuk gelişti. Ona tam "sana bir ders vermek için" deyip dolabın içinde büyükannesinin olduğunu söyleyecekken bir anda avcı çıkageldi. Tüfeği ateşlediğinde artık her türlü açıklama için çok geç kaldığımı, hiçbir açıklamamın işe yaramayacağını anladım. Neyse ki kurşun kalbimin hemen yanına saplanmış, bu sayede hala hayattayım ama adım çoktan kara listeye alınmış bile.

Bazı yazarlar karnımdan büyükannenin çıktığına dair rivayetler uydurmuşlar. Hatta işi daha da ileri götürüp büyükanneyi karnımdan çıkardıktan sonra karnıma taş doldurulduğunu anlatan yazarlar bile vardı.

İşte bu böyledir dostum. Olaylar zamanla kulaktan kulağa anlatılırken değişir, birtakım yeni şeyler eklenir. Benim de başıma gelen işte bu oldu.

Şimdi siz söyleyin, ben çok mu kötü bir kurdum?

Azra GÜLEÇ

NOT : "Kırmızı Başlıklı Kız Masalını Bir de Kurdun Ağzından Dinleyelim" adlı metin yeniden oluşturulmuştur.

YIL 2070

Elif ile büyükannesi oturdukları camın önünden yağın kar tanelerini izliyorlardı. Yoldan geçen yapay zekâlara el sallayan Elif, gülümsüyordu. Elif bu sessizlikten sıkılmış olacak ki saçlarını ören büyükannesine "Büyükanne, bana bir anını anlatır mısın?" diye sordu. Büyükanne gökyüzünde uçan arabalara bakarak "Gel güzel kızım, sana öyle bir anımı anlatacağım ki kulaklarına inanamayacaksın." dedi ve anlatmaya başladı.

- Elli sene önce yıl 2020. Dünyada çok büyük bir Covid-19 salgını vardı. Salgın tek tük ülkeye girmemiş o ülkelerden biri de Türkiye idi. Bir akşam büyükbaban, annen ve teyzen ile televizyondaki haberlere bakıyorduk. Bir anda son dakika haberi geldi. Türkiye'de ilk Covid-19 vakası görülmüş ve virüsü getiren insanlar başkalarına da bulaştırmış. Ertesi gün okulların hepsi üç haftalık tatile

girdi. Tabii teyzenle annen okul tatil olduğu için çok mutlu olmuşlardı. Eskiden ameliyatlarda takılan kumaş maskeleri takmak zorunlu hale geldi. 18 yaş altına ve 65 yaş üstüne sokağa çıkma yasakları geldi; kuaförler, berberler kapatıldı. “Sosyal mesafe” diye bir kavram girmişti hayatımıza. Dışarda insanlara 1,5 metreden daha fazla yaklaşanlar, para cezası ödüyordu. Maske takmak da aynı şekilde. Daha neler neler...

Elif o an Büyükannesinin o zamanlar kaç yaşında olduğunu hesaplamak istedi ama büyükannesine sormasının daha kolay olacağını düşündü: " Büyükanne peki sen o zamanlar kaç yaşındaydın?" diye sordu. Büyükannesi "Ben mi? Otuzlu yaşlardaydım." diye cevapladı. Kısa bir sessizlikten sonra büyükanne anlatmaya devam etti. "Günler günleri kovaladı, üç haftalık okul tatili daha da uzatılmıştı. Öğrenciler; derslere internet üzerinden giriyor, internet üzerinden sınav oluyordu. Ölü sayıları ve vaka sayıları artmaya başlamıştı, hafta sonları sokağa çıkma yasakları vardı. Kimileri kendine çok dikkat ediyor, kimileri ise umursamıyordu. Hatta bazı bilinçsiz insanlar “Ölüm zamanımız geldiyse zaten öleceğiz.” diyor, maske takmıyordu. Bu şekilde yaz tatiline girildi. Tabii karneler de diğer şeyler gibi internet üzerinden verildi. Yaz tatiline doğru vaka sayıları biraz daha düşmüştü ki tatil olunca insanlar akın akın denizlere, havuzlara gitmeye, otel odalarında kalmaya başlamıştı. Düğünlere serbestlik getirilmişti, kimse sosyal mesafe kavramına uymuyor, maske takmıyordu. Bu yüzden vaka sayıları ve vefat sayıları zirveye yükselmışti. Günde neredeyse iki yüz kişi ölüyordu ." Elif bir an düşündü derse evden gir-

mek ne kadar güzel olurdu. Hep evde kalmak, hiç dışarı çıkmamak... Elif "Büyükanne, evden derslere girmek kulağa çok eğlenceli geliyor." dedi ve kıkırdadı.

Babaannesi "Evet, dışardan öyle gözükebilir fakat biz çok zor dönemler geçirdik." der demez Elif'in annesi kapının önünde belirdi. "Neymiş o çok zor olan şey?" diye sorup yanlarına oturdu. Elif açıkladı: "Büyükannem bana Covid-19 Salgınından bahsediyor anne!" Annesi içini çekti. "Neler yaşadık biz, ah ah!" diye söylendi. Büyükannenin gözü yine uçan arabalara takılmıştı. Elif onu dürterek "Haydi büyükanne anlatmaya devam et" dedi. Büyükanne gözünü camdan ayırmadan anlatmaya devam etti: "Sonunda 2020 yılı bitiyordu, kimisi suçu 2020 yılının üzerine atarken kimisi de yaşanan olaylardan bir yılı sorumlu tutmanın saçma olduğunu söylüyordu ama herkesin 2021 yılı dileği aynıydı: sağlık... O dönemde herkes sağlıklı olmanın önemini bir kez daha anlamıştı. Aylar ayları kovaladı, vefat sayıları ve ölü sayıları düşmeye başlamıştı. Taa ki 2021 yılının Mart ayına kadar. İnsanlar evde kalma olayına en başından beri karantina diyordu, o tabirle tam bir yıldır karantinadaydık.

Birkaç gün sonra bize de Covid-19 bulaştığını öğrendik. Annen ve teyzen çok rahat bir şekilde atlattılar çünkü onlar henüz çocuktuk ama ben ve deden için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim." Büyükannenin gözleri doldu ve devam etti: "Ben ve dedeni hastanede tedavi ettiler, uzun sürse de ben iyileştim ama deden..." dedi ve durdu. Sanki diline o an birileri kilit vurmuştu. O kelime ağzından bir türlü dışarı çıkmıyordu. "Ama deden, onu kurtara-

madılar." dedi ve gözünde hapsettiği yaşları bir anda serbest bıraktı. Elif ve annesinin de gözü dolmuştu. Annesi ve Elif büyükannesine sarıldı. Uzun süre öylece kaldılar daha sonra büyükanne konuşmaya devam etti: "Sonrası da hep aynıydı işte, sonra bir gün Çin, covid aşısı buldu, onun ardından yurt dışında yaşayan bir Türk çift aşı buldu. Tüm Türkiye aşılandı, aşılama süreci bir yıl sürdü. Aşılamanın ardından altı ay kadar bir süre maske takmaya devam ettik ve 2022 yılının haziran ayında artık Covid-19 salgını dünyanın her yerinde sona ermişti. Maskesiz dışarı çıkmak insanlara çok garip geliyordu. Kimileri ise korkudan maske takmaya devam ediyordu. İşte bu benim hayatımın iki buçuk senesini kaplayan olay, artık sen de biliyorsun." dedi.

Elif, ürkekçe sanki duymak istemediği bir cevap varmış gibi annesine baktı ve sordu: "Anne Covid-19 salgını bir daha geri dönmez değil mi?" Annesi ve büyükannesi hafif tebessüm ederek birlikte şu cevabı verdiler: "Kim bilir."

Ecrin Zilan KIYATSIL

SEVGİ ÇİÇEĞİ

Uzak bir diyarda küçük bir kasabada yaşayan herkes çok sıcakkanlı, konuksever ve iyi yürekliymiş. Ayrıca birbirlerini çok severlermiş. Bu yüzden kasabanın her yerinde sevgi çiçekleri yetişirmiş. Bu sevgi çiçeklerini kasabanın sevgisi beslermiş. Yazın çocuklar sevgi çiçeklerinin arasında oynar, sevgi çiçeklerinin eşsiz kokuları insanları büyüler, bayram ve kandil akşamları kasabanın ortasına büyük bir sofraya kurulur, insanlar nefis yemekler yapar getirir hep birlikte yerlermiş. Tabii bu uzun sürmemiş.

Yavaş yavaş kasabalı birbirini görmez, birbirlerine gitmez olmuş. Bu yüzden de sevgi çiçekleri bir daha hiç açmamış ama bir sevgi çiçeği bu felaketten sağ kurtulmuş. Aradan yıllar geçmiş. Melek adında bir kız çiçeksiz yollarda giderken işte o sağ kalan sevgi çiçeğini görmüş. "Vay canına, uzun zamandır bir sevgi çiçeği görmemişim, ne kadar da solgun! " diye geçirmiş içinden. O sırada çiçek yalvararak "Lütfen, lütfen bana sevgi ver, su ver ve bana yardım et!" diye yalvarmış. Melek de hemen eve gidip saksı ve bir de kürek almış. Sevgi çiçeğini özenle ve nazikçe saksıya yerleştirmiş, sulamış, onunla özenle ilgilenmiş. Aradan haftalar geçmiş, sevgi çiçeği kendine gelmeye başlamış. Eskisi gibi o eşsiz kokusunu Melek'in odasına yayıyormuş. O kokuyu duyunca Melek'in aklına o eski günleri gelmiş. Hani şu, insanların birbirlerini sevdiği, sık sık birbirlerine gittiği, birbirleriyle dertleştiği o günler; mutlu, tatlı, güzel ve masum günler. Melek bu durumu annesine anlatmış. "Keşke o günleri yeniden yaşayabilseydik!" demiş.

“Haydi Őimdi, o gũnleri geri getirelim!” demiŐ annesi. Bųylece annesi ile Melek iŐe koyulmuŐ. Kasabaya çıkmıŐ, herkese selam vermeye baŐlamıŐ. Onlar selam verince selam vermeyi hatırlamıŐlar, onlar da selam vermiŐ. Birkaç hafta sonra herkes selam vermeye baŐlamıŐ. Sonra yardımlaŐarak bayramlardaki gibi bųyųk bir sofraya hazırlayarak herkesi davet etmiŐler. Eskisi gibi herkes nefis yemekler yapıp getirmiŐ. Tabii ki yavaŐ yavaŐ sevgi çiçekleri de kasabanın dųrt bir kųŐesinde filizlenmeye baŐlamıŐ.

Herkes eski gũnleri bu kasabaya yeniden hatırlattığı için Melek ve Melek’in annesine teŐekkųrleri ediyormuŐ. “Çok teŐekkųrleri, sayenizde kasabamız yeniden o eski gũnlerine dųnmeyi baŐardı.” diyorlarmıŐ. Aradan zaman geçmiŐ. Birkaç ay sonra Melek’in babasının Őehir dıŐında ųnemli bir iŐi çıktığı için Őehir dıŐına çıkmak zorunda kalmıŐlar. Geri dųndųklerinde Melek ne gųrsųn? Zavallı sevgi çiçeğı sevgisizlikten daha fazla dayanamayıp ųlmųŐ. Melek gųrdųklerine inanmamıŐ. Nasıl ųç ay gibi kısa sųrede çiçek bu hale gelebilirmiŐ. Melek hıçkırarak ağılamaya baŐlamıŐ. Gųz yaŐlarından bir tanesi saksıya dųŐųnce odanın etrafını sevgi çiçeğinin o eŐsiz kokusu sarmıŐ.

Melek o zaman anlamıŐ sevgi çiçeğı ųlmemiŐ, hala kalbinde onu severek yaŐatıyormuŐ...

Nilųfer ARSLAN

Sevgili Torunum,

Biliyorsun, seni çok seviyorum. Geçen yaz sizde kaldığım günlerde seni candan seyrederken siteye gelen yaşlılara yardım ettiğini görmüş ve çok mutlu olmuştum. Bu davranışını sadece yakın çevrende değil her yerde göstermelisin.

Yaşlılara, hastalara, çocuklara kısacası sana ihtiyaç hissedenden herkese her yerde ve her zaman yardım etmelisin. Bu okulda bir arkadaşın olabilir, yola topu kaçmış bir çocuk olabilir, engelli bir birey olabilir hatta son derece sağlıklı ve senden büyük biri de olabilir. Bu dünyada insanların yaşamına dokunmaktan yani insanlara yardım etmekten daha güzel ne olabilir ki.

Dünyada insanlar tarafından sevilme, sayılma, umursanma, değer görmek istiyorsan önce sen kendine saygılı olacaksın. Güzel değerlerimizi öğrenecek ve her zaman yardımsever biri olacaksın. Etrafındaki herkese bu duyguyu bulaştırmak gayen olmalı. Böylece birçok insan daha güzel bir yaşamın kapılarını seninle aralayacaktır.

Sevgilerimle,

Zeynep Ela ÖZDEMİR

CANIM ÖĞRETMENİM

Okula başladığım ilk gündü, onu gördüm sınıfın kapısında içeri usulca girdi; selamladı bizleri sımsıcak tebessümüyle. "Adım Zarife, sizlerin ilk öğretmeni olmak benim için heyecan verici. 'dedi. Adı gibi zarifti Zarife Öğretmenim.

Ders başladı, annelerimizle vedalaştık ama burukluk yoktu hiçbirimizde çünkü bir anne sevgisi ile karşılaşmıştı bizi Zarife Öğretmenim. Gözleri ışıllı parlıyor hepimize sevgi ile bakıyordu canım öğretmenim. Hepimiz onun sayesinde ilk günden sevmiştik yeni yuvamızı.

Teneffüs olmasını bile istemiyorduk ama olmuştu ardından da beden dersi başladı. Zerafet timsali öğretmenimin yaptırdığı zarif hareketler ve gülümsemesi beden dersinde de bizi büyülemişti. Bize seslendi ve dedi ki: "Kuzularım bu kadar hareket yeter, haydi sınıfımıza dönelim!" Öğretmeni çok tatlıydı adeta bir melek gibiydi. Gözleri sevgi ile parlıyordu onu görünce o kadar mutlu oluyordum ki...

Ve dolu dolu dört yılı tamamladık Zarife Öğretmenimle. Öğretmenim öğretti bize okumayı, yazmayı, vatani çok sevmeyi, Atatürk 'ü sevmeyi, bayrağa gönül vermeyi.

Onu kalbimin başköşesinde taşıyacağım ve asla unutmayacağım.

Deniz TÜRKCAN

Büyüyünce pilot olmak istiyordu ancak böyle giderse olmayacaktı. Pilotlukla ilgili her şeyi biliyordu oysaki. Kanat açısını, nasıl uçtuklarını 90 kilometrede kaç litre yakıt tükettiklerini. Bütün bunların ne işe yarayacağını düşünüyordu. Beyni en kötü senaryoyu kafasında kurgulayıp onu yavaş yavaş pes etmeye sürüküyor, bedeni ise buna direnip karşı koyuyordu. Birden kafasına dank etti. Uçaklarla ilgili bir sorun var mıydı? Düşündü. Uçaklar hızlı olmasına rağmen çok fazla yakıt tüketiyordu ve bu yakıt kaynağı dünyamızda gittikçe tükeniyordu. Yazmaya başladı. Yaptığı mekanizma basit ama ilk fikrin ortaya çıkması zordu. Başlangıçta elektrik ile çalışmaya başlayan uçak arkasında bıraktığı hava basıncı ile kendi elektriğini üretmesi gerektiği fikri üzende yoğunlaştı. Hem az maliyetliydi hem de basitti. Yazmayı bitirdiğinde yatağına yatıp uyudu.

Sabah kalkması zor olmuştu ancak yine de heyecan içerisinde kalktı. Ödevine de kendine de güveniyordu. Okul otobüsüne bindikten sonra ödevini bir kere daha gözden geçirdi. Bir hata olmadığına kara kıldığında çantasına geri koydu. O sırada okula varmışlardı. Koşarak okula girdi. Hızlı olması gerekiyordu çünkü o gün dersler erken başlıyordu. Eğer öğretmenler yazıyı yaratıcı bulurlarsa bilim adamlarına verecek ve bilim adamları da işe yarayacağını düşündükleri proje ödevlerini alıp gerçeğe dönüştürecekti. Ayrıca yazıları bilim adamları kabul ederlerse sürpriz bir geziye katılma hakkı kazanacaklardı. Sınıfına vardığında bazı arkadaşları öğretmene ödevlerini çoktan vermişlerdi. Pelin ödevine ismini yazmayı unuttuğunu fark edip ismini yazdı. Ardından öğretmenin yanına bıraktı. O gün derslerini bitirdikten sonra Pelin

kendisini bekleyen servise doğru yöneldi. O sırada arkadaşları da okul servisine binmiş sıkıntıyla onu bekliyorlardı. Pelin servise binip evine vardı. Servis yolculuğu bu sefer sıkıcı geçmişti. Herkes ödevi sonucunu düşünüyordu.

Aradan bir hafta geçmiş, beklenen gün gelmişti. O gün Sürprize geziye Pelin’de davet edildi. Otobüste onu bekleyen arkadaşları da heyecan içerisindeydiler. Pelin onların yanına oturdu ve otobüsün hareket etmesini beklemeye başladı. Hareket ettiklerinde öğretmenleri nereye gittiklerini soracaklarını bildiğinden kimseye bir şey söylemiyordu.

Bir süre sonra otobüs durdu. Durduklarında buldukları yerin bir uçak müzesi ve bir araştırma merkezi olduğunu fark etti Pelin. Birden heyecanlanmaya başladığını hissetti. Öğretmen Pelin’in kendisini takip etmesini istedi. Birlikte müzeye doğru yürümeye başladılar. Müzenin projeleri kabul edilen öğrencilere yönelik hazırlanmış özel bir bölümüne girdiler. Pelin gördükleri karşısında neredeyse düşüp bayılacaktı. Gördüğü şey ödevinin bilim adamları tarafından kabul edildiği ve projenin bir maketinin sergilemesiydi. Hayalinin gerçekleşme yolunda olduğunu gördü. Çok mutlu oldu. Üstelik maketin üstünde altın harflerle kendi adı yazıyordu. Çok gururlandı.

O günden sonra bilim adamı olmaya karar verdi.

Miray KARATAŞ

BAYKUŞ ile TILKI

İnsanların daha yeni yeni icat çıkarmaya başladığı, mahal-
lelerde değil köylerde yaşadığı bir zamanda büyük bir ormanda
kurnaz ve zeki bir tilki varmış. Bu tilki acıktığında kendisine bir
kurban bulur ve onu kandırarak karnını doyurmuş. Kimse tilkiyi
tanımaz ve görememiş. Kurbanlarının yanına yaklaştığında kılık
değiştirir ve çeşitli bahaneler söyleyerek kandırmış.

Yine bir sabah kalkmış aç karnıyla ormanda yürümeye
başlamış. O günlerde hayvanların kendisinden bahsettiğini ve ne-
ler yaptığını konuşuyorlarmış. Bu yüzden tüm hayvanlar evlerine
yiyecek stoklayıp pek dışarı çıkmadan ihtiyaçlarını gideriyorlar-
mış. Kaplumbağalar yaprakların arasına girerek kaya taklidi yapı-
yorlarmış. Acıktığında ise kafasını uzatıp yaprakları yiyorlarmış.
Tilki onları kandırmak istiyormuş ancak hangisinin kaya olup han-
gisinin kaplumbağa olduğunu ayırt edemiyormuş. Ormanın bü-
yük ağaçları arasında kamufle olan varsa diye gözlerini dört açıp
bakıyormuş ancak sonuç vermiyormuş uğraşları. İki saatlik bir yü-

rümüşün ardından bir köye varabilmiş. O gün köyde pazar kurulduğu için her yerde yiyecek kokusu varmış. Bir balıkçının tezgâhına gizlice yaklaşp balıkları yemeye başlamış. Tezgâhtar yaşlı biriymiş. Tilkiyi ancak dördüncü balığı bitirdiğinde görebilmiş. Ne var ki yaşlı olması onun kendini korumayabilecek biriymiş. Yay ve oklarını çıkartmış ve başlamış ok atmaya. Ok atmasının asıl nedeni ona zarar vermek değil tilkinin gözünü korkutmakmış. Zaten yaşlı gözleriyle onu vurması mümkün değilmiş. Tilki oradan uzaklaşarak birkaç saatte geldiği yolu tekrar kat etmek zorunda kalmış. Erken kalkmanın ve o yolu çok az bir sürede koşmanın verdiği yorgunluk ve açlıkla bir yere oturmuş. O sırada:

-Aç mısın?

Tilki doğrulmuş olduğu yerden. Etrafa bakınmış. Gördüğü şey bir baykuşmuş. Baykuş saklanma zahmetine girmeden olduğu dal-dan onunla konuşuyormuş.

-“Evet” demiş.

-Sana bir teklifim var. Seninle bir yarış yapalım. Kim daha becerikliyse o kazansın. Sen kazanırsan bütün yemeklerim senindir. Ben kazanırsam ki zaten ben kazanacağım hiç bir şey talep etmiyorum. Hala sen aç bende hem tok olarak hayatımıza devam edeceğiz. Ben bu ormanı avucumun içi gibi bilirim.

Tilki düşünmüş bunu. Zekiymiş ve açmış. Baykuş ona meydan okuduğuna göre pek de zeki olmamalıymış. Zaten gereksiz yere meydan okumak zekilerin işi değilmiş. Kabul etmiş çünkü kaybedeceği bir şey yokmuş.

-Tamam ama bir şey var ben kazanırsam evin de benim olacak.

-Tamam o zaman hadi yarış başlasın.

Şimdi oldu demiş tilki içinden kendine her şeyini verecek kadar güveniyor ise düşündüğünden daha az zeki olmalıymış.

-Baykuş ilk sorusunu sormuş. “Bir adada mahsur kaldın. Yanına alman gereken üç şey nedir?”

Düşünmüş tilki. Zeki ve kıvrakmış ancak bu onu vahşi hayvanlardan yeterince koruma sağlamıyormuş. Şöyle cevap vermiş:

-Taşınabilir bir barınak, su ve yemek.

Soru sorma sırası tilkideymiş.

-Bir kilo pamuk mu daha ağırdır yoksa bir kilo demir mi?

-“Demir” diye cevap vermiş hiç düşünmeden. Ne var ki bu yanlış cevapmış ve yarışmayı tilki kazanmış. Tam bütün yemeği alıp gidecekken baykuşun afallamış yüzünü görmüş. Tilki ona acımış ve şöyle demiş.

-Yemeğe ihtiyacım var ama bu kadarına değil. Yarısı sende kalsın. Evde senin olsun ancak bir şartla bunları sana veririm. Bir karar vermeden düşünmeni ve ezbere hareket etmemeni istiyorum. Herkes yanlış anlar bilgelik ile zekiliği. Cahillik ile aptallık aynı şey mi? Bilgelik ile zekilik aynı şey mi? Değiller işte bu yüzden anlamak daha önemli.

Miray KARATAŞ

ÖMER SEYFETTİN

Ömer Seyfettin 11 Mart 1884 yılında Balıkesir Gönen’de doğdu. Annesi Fatma Hanım babası Ömer Şevki Bey’dir. Ömer Şevki Bey alaylı bir subaydır. Seyfettin öğrenim hayatına Gönen’deki bir mahalle okulunda başlayıp daha sonrasında babasının tayini dolayısıyla İnebolu, Ayancık ve İstanbul’da öğrenim gördü. Aksaray’daki Mektebi Osmaniye’de bir süre eğitim gördükten sonra 1893’te Askeri Baytar Rüştiyesine kayıt oldu. Bu okulları bitirdikten sonra asker olmaya karar verdi. Kuleli Askeri İdadisine yazıldıktan bir süre sonra Edirne Askeri İdadisine geçti. Buradaki öğrenimini de bitirdikten sonra İstanbul’a taşındı. İlk yazı çalışmalarına Edirne’de başlayan Seyfettin yazdığı şiirleri İstanbul’daki dergi ve gazeteleri gönderdi. Seyfettin’in ilk defa 17 Şubat 1900 tarihinde “Yad” adlı şiiri yayınlandı. Bu dergide ilk hikâyesi olan “Tenezzüh” 1902’de Sabah gazetesinde yayımlandı.

Askeri eğitimine Harbiye Mektebinde devam ederken Makedonya’da çıkan isyan nedeniyle eğitimli askere ihtiyaç duyuldu bu yüzden Piyade Asteğmen rütbesi ile mezun edildi. Mezuniyetinden hemen sonra üçüncü orduya bağlı İzmir Redif Tümenin komutasındaki Kuşadası Redif Taburu’na tayin edildi.

Taburu ile birlikte Rumeli, manastır ve Pırle de görev aldı. 6 Eylül 1904’te İzmir’e döndü. 17 Nisan 1909’da 31 Mart olayını bastırmak ile görevlendirildi. 1910 yılında Ziya Gökalp tavsiyesi ile tazminatını ödeyip askerlikten istifa etti. Seyfettin bunun üzerine Selanik’e taşındı. “Yeni Lisan” adlı ilk başyazısı Selânik’te Genç Kalemdergisinde yayınlandı. Seyfettin “Bahar ve Kelebekler”, “İrtica Haberi”, “Prima Türk Çocuğu” ve “Aşk Dalgası” hikayeleri de bu dergide yer aldı. 1912 yılında Balkan Savaşı nedeniyle savaşa çağrılan Seyfettin subay rütbesi ile yeniden askere döndü. 1913’te Yanya kuşatmasında Yunanlar tarafından 10 ay esir tutuldu. Esirlikten kurtulduktan sonra İstanbul’a geri döndü. Daha sonrasında askerlikten istifa etti.

Ömer Seyfettin 1915 yılında Silipe Hanımla evlendi. Daha sonra Fahire adında bir kızı oldu ve evliliği iki yıl sürdü. Özel hayatındaki olumsuzluklar ardından bir inzivaya çekildi. Eserlerini orada yazmaya karar verdi. Ömer Seyfettin 4 Mart 1920 tarihinde hastaneye yatırıldı. 6 Mart’ta ilerleyen şeker hastalığı yüzünden hayatını kaybetti.

Melisa BELHAN

AVCI ŞEKER 2

Selam! Ben Şeker. Albino ülkesinde yaşayan küçük bir muhabbet kuşuyum. Geimimi avcılıkla sağlıyorum. Eşim apkın ve kızımız Limon ile beraber yaşıyoruz. Her Şey normal giderken hayatımızda saçmasapan Şeyler olmaya başladı:

-apkın yardım et!

-Noluyor? Eve hırsız mı girdi? Limon mu kaçırıldı? Tavayı alıp geliyorum!

-Hayır, sadece nefes alamıyorum!

-Tamam doktoru arıyorum, birazdan gelecekler.

Doktor geldi ve beni ambulansla hastaneye götürdü. Doktorun söylediklerini duyunca hepimiz Őařkınlıktan bayıldık: Küçük bir oğlumuz olacakmış! Doktor bebeğin gri olacağını söyledi. X-ray midir nedir ondan gri gördü sandım ama gerçekten griymiş.

Çapkın ad aramaya başlamıştı bile ama bulduğu isimler çok tuhaftı. Etrafımızdakiler ne ara fark ettiler bilmem ama haber kısa bir süre içinde yayıldı. Biz evimize gittik.

Ertesi sabah Çapkın'dan yemeğimi ve gazetemi getirmesini istemiştim. Karnımdaki yumurta çıkmıştı bebeğimizin dünyaya gelmedi için üstüne oturmak zorundaydım. Çapkın yemeğimi getirdiğinde bir yandan yemek yiyor bir yandan da gazete okuyordum. Gazetedeki manşeti görünce beynimden vurulmuşu döndüm: ALBİNO VE LUTİNO devletine saldırı, 23 yaralı. Birden kapı PAT diye açılıverdi. İçeri giren hem yeni Lutino ordusu komutanı hem de Albino devleti habercisi Boncuk'tu:

-Bay Çapkın dışarı çıkar mısınız? Şeker Hanım ile konuşmam gerek.

Çapkın başka bir odaya gitti ve bizde konuşmamıza devam ettik:

-Şeker Hanım, Lutino devletine kartallar saldırıyor. Amaçları tüm ülkeleri kendi köleleri yapmak. Lutino devleti ile işleri bitince sıra Albino devletine gelecek yardımınıza ihtiyacımız var!

-Boncuk Bey çok üzgünüm ama şu an altımda bir yumurta var. Bu yüzden sizinle ilgilenemem.

Çapkın içeri daldı ve dedi ki:

-Ben yumurtaya bakabilirim!

-Olmaz sen kesin acıkıp dolaba gidersin, Hiç banyo yapmıyorsun üstelik terliyorsun.

-Yemek için on altı hamburger siparişi verdim, tam da dün on kere banyo yaptım ve kokusuz deodorant şişesinde kendime deodorant sıktım.

-A...Bende o hamburgerler nerden geliyor diyorum. Tamam yumurtanın görevini üstlendin.

Boncuk öksürerek araya girdi:

-Bayan Şeker. Albino ordusuyla birlik kurduk ve kartalları yenmek için sana yardım edeceğiz. Sen de kartalların liderleriyle savaşacaksın.

-O kartallarla nasıl dövüşeceğim ben? Ben sadece minik bir kuşum!

-İzin verirseniz Lutino devletinin en iyi askerleri ilan ettiğim kişileri göstereyim. Onlardan iyisini görmedim. Bunlar Hacı ile Şakire!

Karşımıza iki lacivert kuş belirdi. Biri kız öteki erkek idi. Sanırım kız olan Şakire, erkek olan ise Hacı'ydı. Birden arkalarında bir asker çıktı ve kötü haberi bildirdi:

-Komutan Boncuk! Üç kartal şehre girdi ve yirmi askerimiz ağır yaralandı! Ayrıca planlara bakılırsa çok büyük ve korkunç bir silahın peşindeler!

Eyvah! Hemen gidip orduyu harekete geçirmeliydik. Ordumuzu ikna edip onları savaşa götürdük. Hemen şehre girdik ama tuhaf olan neymiş biliyor musunuz? O üç kartal dedikleri aslında üç

yavru kartalmış. Kartalları yakalamak kolay oldu. Hacı onları sorgulamaya başladı:

-Üzgünüz! Eğer savaşa gitmezsek kartalların efendisi bizi hapse atacağını söyledi.

-Sizin anneniz babanız yok mu?

-Yok! Bizi yetimhaneden kaçırdılar.

-Peki, dev silah dedikleri şey ne?

-Kocaman, kanatları kılıçtan, gözleri lazerden, saf titanyumdan yapılmış dev bir robot! Efendimiz zihnini bu robota yüklemeyi planlıyor ve eğer başarırsa biz biteriz!

-Bu robotu nasıl etkisiz hale getirebiliriz?

-Sadece asit ve lav karışımıyla o da burada yok.

Aslında asit ve lav karışımı bu şehrin bin metre altında bulunuyordu ve bunun yerini sadece jeologlar tespit edebilir. Şehirde sondaj makinası veya benzeri bir şey var mı diye sordum. Var dediler. Komutan sayesinde makineyi kiraladık ve asit ve lav karışımını (Biz Aslav diyoruz)bulduk. Aslavı çok dayanıklı bir şişeye koyduk ama şişe çok ağır olduğu için fırlatmamız İM-KAN-SİZ-Dİ. Naim Süleymanoğlu (Çok mu abarttım?) bile kaldıramazdı. Şakire'nin aklına bir fikir geldi:

-Kartalların efendisini buraya çeksek ve bu şişeyi yere tuzak olarak koysak sonrada yerdeki bir tuzağı patlatsak nasıl olur?

Mükemmel bir plandı bu. Yeri kazıp şişeyi içine gömdük. Birkaç mekanizma bağladık ve on metre yukarısına bir kafes koyduk. Kartallar üstüne basıp şişe patlayacak ve evler dışında kimseye zarar gelmeyecekti. Sivilleri geçici olarak uzak bir bakımevine yerleştirdince her şey tamamdı. Boncuk eve gidip dinlenmemi söyledi. Eve gittiğimde Çapkın'ın hala yumurtanın üstünde oturduğunu gördüm. Çapkın'a sokulup uyumaya başladım. Sabah olunca yay ve okumu alıp Lutino devletine uçtum. O da nesi? Kartalların fazla akıllı olduğunu unutmuşuz ve tuzacağımızı fark edip şehri patlatmışlar. Bazı bölgeler yanıp kül olmuş, bazı bölgeler yıkılmış, bazı bölgeler ise yerin dibine girmişti. Bakımevleri biraz hasar almıştı. Boncuk, Hacı ile Şakire geldi ve: "Şeker! Kartalların efendisi Karapençe gelmiş!" dedi. Kocaman kartal ordusu arkamızda idi ve Karapençe önlerindeydi. Karapençe zihnini robota yüklemeyi başarmıştı. Robotun gözleri kıpkırmızı, bedeni yeşil mavi karışımı, kanatları kılıç kadar keskin ve kuyruk tüyleri lazerdendi. Acayip korkutucuydu. Karapençe yanıma geldi ve dedi ki: "Sonunda seninle tanıştık Avcı Şeker. Hepinizin soyunu kurutacak..."

PAT, KIVILCIMLAR, DAT DAT DAAAAAAT

Birisi Karapençe'nin suratına pençe atmıştı. Robot gözlerinden biri kırılmıştı. Derken:

-Kimse benim aileme bulaşamaz!

Güzel kızım limondu bu. Ona sarıldım ve öptüm. Biz bunu yaparken savaş başlamıştı bile! Her yerde kartallar, Lutino ve Albinolar vardı. Her yer sis, toz, duman, çamur olmuştu. Herkes ya

düşüyor ya da birine saldırıyordu. Bazı hayvanlar moral düşüklüğü yaşayıp kaçmıştı. Kızım ve ben bir ipi kement haline getirip Karapençe'yi yakalamaya çalıştık. Boncuk ve Hacı, Karapençe'yi oyaladı ve Şakire ile kementlerimiz attık. Karapençe, lazerleri ile Boncuğu yaralamıştı ama bizim kementlerimiz Karapençe'ye isabet etmişti. Onu bağlayıp fırlatmadan önce konuştuk:

- Karapençe., fırlatıldıktan sonra robot bedeniniz sayesinde yaşayacağınızı zaten biliyoruz. Bu yüzden daha iyi biri olmalısınız.

-Haklı olabilirsin, bu dünyada senin gibilere daha çok ihtiyaç var. Kartal ülkesinde sonra görüşürüz!

Ve onu kartal ülkesine yollayıp vedalaştık.

Lutinolar ile bağımsızlık bildirgesi imzaladık ve her yıl kutlamaya karar verdik. Eve dönünce bizi bir sürpriz bekliyordu: Yumurta çatlamıştı! Bebeğin adını savaş döneminde çatladığı için adını "Savaş" koyduk. Mutluydum ama dostlarım olmasa kötülerini yenezdim. Ne demiş atalarımız "Bir Elin Nesi Var? İki Elin Sesi Var!

Melis KARATAŞ

ALTIN YAY

“Ben fakir bir ailenin çocuğuyum. Bu benim suçum değil.”

Benim adım Miras. Saçlarım altın sarısı ve gözlerim ise zeytin karası. Yırtık ve yıpranmış kıyafetlerim ile tam karşınızdayım. Öncelikle size kendimden bahsedeyim: Ben ve ailem geçimimizi avcılıkla sağlarız. Yaşadığımız kasaba ise Altay Dağları'nın beş altı kilometre ötesinde kurulu. Bu hayatta beni birçok şey etkiledi. Bunların içinde en çok etkilendiğim şey ise “Altın Yay” masalı oldu. Herkes Altın Yay ile ilgili saçmasapan şeyler uydursa da ben bu masala inanıyordum. Çocukken sadece masal dinlemeyi sevdiğim için böyle olmuş sanırım. Benim tek bir arkadaşım vardı. Adı Rasin'di. Rasin ne demek bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla gökyüzünü ifade ediyor. Ayrıca Rasin benden daha zengindi. Hatta kasabanın en varlıklı ailenin çocuğuydu. Rasin'in saçları kahverengi ve gözleri maviydi. Ayrıca her zaman sırtında kral kürkü gibi bir şeyi vardı. Her yere bu kürk ile giderdi. Neyse anlatacaklarım bu kadar. Şimdiki zamana dönelim.

O gün kütüphaneye gitmiştim ve okumak için yeni bir kitap arıyordum. Neredeyse kitapların hepsini okumuştum. O gün Rasih de kütüphaneye gelmişti. Kitapların arasından “AYA YOLCULUK” adında bir kitap aldım. Derken o sırada kütüphane görevlisi

Enes'in parlak bir şeyi saklamaya çalıştığını gördüm. Rasin'den o yöne bakmasını istedim:

-Rasin ! Pısst, Rasin! Enes'e bak.

-Ne olmuş Enes'e?

-Bir şey saklamaya çalışıyor.

Tuhaf tipli, mavi hırka giyen, ela gözlü ve turuncu saçları olan Enes o anda kitaplarla ilgilendiği için Rasin bana inanmadı. Kitabımı alıp eve döndüm. Akşam olunca yatağa yattım ve tavana bakarak düşünmeye başladım: Altın Yay Masalı aklıma geldi. Masalının gerçeği nasıldı? Bildiğime göre hikâye şöyle: *“Bir kral tüm ordusunu altın yayı bulması için Altay Dağları'na göndermiş. Askerler altın yayın olduğu dağa gitmiş ve bir kapı bulmuşlar ama ellerinde anahtar olmadığı için kapıyı açamamışlar. Koçbaşı ile açmayı denemişler, kayaları kaldırıp girmeye çalışmışlar ama olmamış. Günlerce akla gelebilecek tüm yolları denemişler ama sonuç alamamışlar. Askerler tuhaf bir şekilde hastalanmaya başlamışlar. Bir süre sonra ordu geri dönmek zorunda kalmış. Sadece bir grup askeri sağ salim dönmeyi başarmış ama onlar da ağır yaralı oldukları için bir süre sonra ölmüşler. Bu böyle devam etmiş. Kral ne zaman bir asker yetiştirse onu altın yayın olduğu dağa yani Altay Dağları'na gönderirmiş. Kralın çok az askeri kaldığını duyan diğer krallıklar krala savaş açmış ve krallık çökmüş”* Çok kötü bir son ama bunların yaşandığı söyleniyor. Sanırım altın yayı bulmaya çalışan eski kralımızın yaptıklarını anlatıyor. Masala inanıyorum çünkü ülke hala özgür değil (Sinir bozucu tutsak olmak, bu yüzden ne yaparsanız yapın kendi ülkenizin değerini bilin!).

Birden dayanamadım ve Rasin'in evine gittim. Annesi bizi saygıyla karşıladı. Bize yemekler hazırladı. Daha önce görmediğim yemekler -çibörek, salata- vardı sofrada. Gece gece başkasının evinde uyunur mu bilmem ama ben o gece Rasin'in evinde uyudum. Sonra planladığım şeyi yapmaya başladım:

- RAAAASiiiiiiiiiiiiiiiiiiINN, RAAASSiiiiiiiiiiiiiiiiiiIN. KALK UYAN BE BAK SON KEZ BAĞIRIYORUM, RAAAASiiiiiiiiiiiiiiiiiiIN!!

-Tövbe tövbe arkadaşım gece gece bağırılır mı kafayı mı yedin sen?

-Kütüphaneye gidiyoruz. Gelmezsen bağıracağım.

- Tamam be tamam ama başka bir gün ben de sana aynısını yapacağım.

Kütüphaneye gittik. İyi ki yanıma gaz lambamı almıştım yoksa ayağımı girişe çarpıp çığılı basacaktım. Birden Enes'in hala orada olduğunu fark ettik. Koşmaya başladık. Onu köşeye kıştırınca Enes bizi tehdit etmeye başladı:

-Ne istiyorsunuz? Eğer bir adım daha yaklaşılırsanız polis çağırırım!

Rasin tek bir hareketle masanın üzerinde duran hançerini eline alıp Enes'in boğazına dayadı. Sinirleri gerildikçe hançeri daha çok bastırıyordu:

-Miras senin bir şey sakladığını söylüyor?

-Öhöhöhöhö bıçağı fazla batırıyorsun gibi geldi!

-Bence az batırıyorum çünkü konuşabiliyorsun. Yoksa bıçağı çektiğim anda bana mı saldıracaktın? Ne saklıyorsun.

-Bir anahtar.

-Bu anahtar nereyi açıyor?

-Söylemem yasak.

Bir süre sonra Enes dediklerimizi yapmak zorunda kaldı.

Rasin bu sefer de kılıcını çekip Enes'e doğrulttu. Birlikte kütüphanedeki büyük *Yıldızlı Gece* tablosunun önüne geldik. Enes anahtarı tabloya soktu ve tablo yana kaydı. Ortaya ince, kalın kapaklı, bronz renkli, Yunanca yazılmış "Altın Yay" adında bir kitap çıktı. Kitap ortaya çıkar çıkmaz kitabı aldım ve hızlıca oradan uzaklaşarak hemen eve gittim. Yatağa uzandım ve gerçek hikâyeyi okumaya başladım:

"Oğuz kağanın oğulları eve gitmiş ve bir altın yay ve üç tane ok bulmuşlar. Babalarına paylaştırmaları için yay ve okları götürmüşler. Oğuz Kağan yayı alıp üçe parçalamış ve üç büyük oğluna vermiş. Okları ise üç küçük oğluna vermiş ve Oğuz Kağan "Yay verdiğim oğullarımın soyuna BOZOK, okları verdiğim oğullarımın soyuna ÜÇOK densin" demiş.

Sabah uyanınca yine Rasin'in evine koştum. Tam onu bağırarak uyandıracaktım ancak o daha önceden uyanmış.

-Sakın beni bir daha bağırarak uyandırma! Yoksa bağıracak mıydın?

-Yo... Ne alakası var. Altay dağlarına gidiyorum!

-Olmaz, olmaz, olmaz! Oraya tek başına gidemezsin. Orası çok soğuk donarak ölürsün.

-O zaman sen de gel. İkimiz de donarak ölürüz ya da altın yayı buluruz!

Rasin'in gözleri parıladı. Israrım karşında ikna oldu.

- Birlikte yola çıktık. Bekle biraz... Arkadaki çantada ne var?

-Ha, o mu? Enes'in bizi ihbar edebileceğini düşünerek dağa gidene kadar onu çantada tutmaya karar verdim.

- Eee... Gidiyor muyuz?

-Gidiyoruz!

Aradan dört saat geçmişti ve biz daha dağın eteklerini ulaşamamıştık. Üstelik arkamdaki çantada hala Enes debeleniyordu. Daha fazla dayanamayıp onu çantadan çıkardım. Haritaya baktım ve eğer Altın Yay koruyucularını geçebilirsek yarım saatlik yolumuz kalırdı. Altın Yay koruyucuları kar ve et ile beslenirdi ve etin değerini iyi bilirlerdi. Bu yüzden onları şaşırtmak için bir kilo et ve üstümüze koklayıp bizi bulmasınlar diye bir kova çamur almıştım ama bunlar işe yaramayacaktı. Birkaç dakikalığına onları oyalayabilirdik ama güvende kalmak için Altın Yay Mağarası'na girmek gerekirdi. Mağara kendisine layık gözükken kişiye açılmış. Hızlı koşmak için sırtımdan çantayı çıkardım. Etlere fırlattım ve bir kova çamuru üstümüze döktüm. Sonra dedim ki:

-Olabilirdi hızlı koşun. Bu onları oyalar ama çok zeki ve hızlıdırlar anlaşıldı mı?

Enes "Zaten korkuyorum ben!" diye mırıldandı.

Koşmaya başladık. Yaratıklar etleri bitirmiş ve bizi görmüştü. Hızlı koşuyorduk. Arkadaşlarıma bir ip fırlattım ve tutmalarını söyledim. Bu sayede arkada bir arkadaşımız kalırsa ipi çekip onu kurtarabilirdik. Yaratıklar deprem yaratmaya başladı ve hala koşmaya devam ettik. Koştuk ,koştuk, koştuk ,koştuk, koştuk.... ÇİTİRT !

O sırada korku ve heyecandan bayılmışım. En son hatırladığım şey kapının bize açıldığıydı. İzinleri olmadığı için yaratıklar içeri girememişlerdi. Arkamı döndüm ve bulanık bir parr...ıl...tı...

-Hey dostum uyan UYAN!

Gözlerimi açtım. "Noluyor?" dedim ve Rasin iyi hatta harika haberi verdi: Altın yayı bulmuştuk! Yay biraz kırıkta ama hala çok güzel görünüyordu. Sonsuz ok çantası da yanındaydı.

Birlikte kasabaya döndük ve yayla birkaç gün geçirdim. Altın yay benim olabilirdi ama istemiyordum. Çünkü zengin olmak gibi bir düşüncem yoktu. Aklıma bir fikir geldi. Sonsuz ok çantasından on kadar altın ok ile bir müze yaptım ve altın yayı buraya koydum. Sanatçıların, kralların ve gezginlerin eski eşyalarını burada toplamaya başladım. Artık çok mutluydum. Çünkü altın yay beni seçmişti ve ben de insanlığa hizmet edecek güzel bir fırsat bulmuştum.

Melis KARATAŞ

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Son okuduğum kitaplardan bu zamana kadar bilmediğim ve öğrendiğim bazı ilginç bilgiler;

Mustafa Kemal hayvanları çok seviyordu iki tane yavru köpeği vardı. Bu iki yavru köpek bahçedeki kulübede kalıyorlardı. Mustafa Kemal aradan yıllar geçtikten sonra evinde beslemek için bir köpek aldı, ismi Foks'tu. Kahverengi ve çok sevimliydi. Askerliği sırasında da bindiği bir atı vardı onun adı da Sakarya'ydı. Simsiyah bir attı. Bir de iki tane bembeyaz kanaryası vardı. Bütün hayvanları çok severdi.

Mustafa Kemal spor yapmayı da çok severdi. Boyu 1.74 kilosu da 74 kiloydu. Kürek çekerdi. En sevdiği sporlardan biri de güreşti. Elli yaşındayken bir kitaptan yüzme bilgilerini okudu denize girerek okuduğu bilgileri denedi. Kulaç atmayı başararak yüzmeyi de kendi kendine öğrendi. Golf de oynardı.

Doğayı ve bitkileri çok seviyordu. En sevdiği çiçek kırmızı karanfildi. Yemek yerken masa örtülerinin çiçekli olduğunu görünce çok beğenirdi. Mustafa Kemal'in en sevdiği yemekten biri kuru fasulyeydi. Yemek seçmezdi önüne ne koyulursa yedi ve kalan yemeklerin çöpe atılmasına da çok kızardı. Bu arada ilk maaşıyla da annesine beyaz bir türban almış.

1938 yılında çok hastalandı. Mehmet Şef'inden bir fırın makarnası istedi. Mehmet Şef makarnayı ağılaya ağılaya yaptı ve bu yemek Mustafa Kemal'in afiyetle yediği son yemek olmuştu.

Zeynep Ela ÖZDEMİR

AİLEMDEN UZAK

İlkokul ikinci sınıfta yarıyıl tatiline çıkmıştık. Basketbol koçumuz Antalya’da kamp yapılacağını söyledi. Çok heyecanlanmıştım ama bir yandan da korkmaya başlamıştım. Çünkü kamp Antalya’da yapılacaktı ve uzun bir süre ailemden uzak bir yere gidecektim.

Bu durumun kendimi geliştirmek için iyi bir fırsat olacağını düşünüyordum. Bir yandan kamp ortamını çok merak ediyordum. Heyecanla bavullar hazırlandı ve diğer gerekli hazırlıklar yapıldı. Heyecandan içim içime sığmıyordu. Gece heyecandan uyuyamamıştım. Sabah otobüse bindiğimizde heyecanım ve korkum bir kat daha da artmıştı. Otobüs yolculuğu gayet keyifli geçmişti. Şarkılar, bilmecelemlerle o uzun yolculuğun nasıl geçtiğini hiç anlamamıştım. Antalya’da kampın yapılacağı otele varmıştık. Otel çok büyüktü. Koçlarımız programın nasıl olacağını anlattılar. Odalarda dört kişi kalıyorduk. Gün içinde antrenmanlar yapıyor, farklı illerden gelen takımlarla maçlar oynuyor, serbest zamanda ise filmler izleyerek günlerimizi geçiriyorduk. Bir hafta boyunca ailemden uzak kalmıştım ama zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım.

Başlangıçta beni ayrılık ne kadar korkutsa da bu kampta korkularımı yenmiş, çok güzel arkadaşlıklar kazanmış ve benim için çok özel bir deneyim olmuştu.

Kutay KIRBAŞ

BEN ŞAMŞEYTANI

Büyük bir villanın bahçesinde üç kardeş olarak dünyaya geldim. İki hafta gözlerimi dünyaya açmak için bekledim. Gözlerimi açınca dünyanın güzelliklerini keşfetmeye başladım. Daha sonra kardeşlerim Pofuduk ve Beşiktaş ile oynamaya başladım, çok güzel günlerdi. Annem iki ay geçirdikten sonra bizi bıraktı. Üç kardeş kalmıştık artık her işimizi kendimiz görüyorduk. Annemden ayrılmak beni çok üzdü fakat yapacak bir şeyim yoktu. Ayrıca erkek kardeşim Beşiktaş'tan da ayrıldık o kız kardeşim Pofuduk ile beni terk etti. Buna çok üzüldüm artık sadece Pofuduk ve ben kalmıştık neyse ki Pofuduk ile çok iyi anlaşıyorduk. Daha sonra Pofuduk ile doğduğumuz villanın yanındaki siteye taşınma kararı aldık.

Orada bir ailenin evinin camına çıkıp uyuyorduk. O aile bizi fark etti ve bizi çok sevdiler hatta isimlerimizi bile onlar koydu. Kardeşim Pofuduk'a çok kabarık ve pofuduk tüylü olduğu için bu ismi verdiler. Bana Şamşeytanı demelerinin sebebi ise çok kırçillı olmam ve uzaktan eciş bücüş olmam idi. Her gün bu ailenin

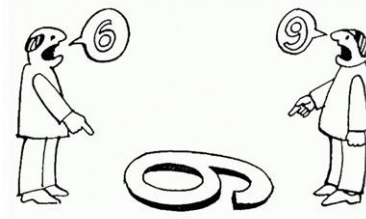
camına gelip burada yemek yiyor, uyuyor, vakit geçiriyorduk. Fakat bir gün cama geldiğimizde ailemiz evde yoktu. Çok üzüldüm ve biraz da içimi korku sardı. Ama ne yapabilirdim ki nereye gitmişlerdi, iyiler miydi? Merak ediyordum. Onları bulmalıydım. Bunları kafamda düşünürken tanıdık bir araba yanaştı. Evet işte bu onlardı hemen camdan inip onları karşıladım çok mutlu oldum. Bacaklarına sürtünüp durdum. Onlarda hemen beni sevip en sevdiğim mamadan verdiler. Galiba onlar da beni görünce çok sevindiler. Karnımı doyurunca hemen cama gittim ve biraz dinlendim ardından kardeşim Pofuduk beni çağırdı. Galiba oyun oynamak istiyordu. Koşarak yanına gittim. Tahmin ettiğim gibi oyun oynamak istiyordu ben de hevesini kırmayıp onunla oyun oynadım. Çok mutlu oldu. Daha sonra bana veda edip kendine iyi bir uyku yeri bulup uyudu. Ben de ailemin camına gittim tam uymaya hazırlanıyordum ki bir anda cam açıldı kim diye baktım gelen evin babasıydı. Bana koca bir kase akşam yemeği getirdi ben de hemen onu afiyetle yedim ve o an çok şanslı bir kedi olduğumu fark ettim. Çünkü sokak kedilerinin çoğu insanlardan şiddet ve kötü muamele görüyordu. Ben ise onlardan sevgi ve şefkat görüyordum. Bu düşünceler içinde uykuya daldım. Sabah olunca uyandım fakat o gece çok fazla kar yağmış. Ailem karın yağışını fark edince hemen beni evlerine aldılar bu sayede dondurucu soğuktan korunmuş oldum. Fakat aklıma kardeşim geldi. Pofuduk bu karda ne yapacaktı. Onun için çok endişelenmiştim. Tam bu sırada evin annesi telefonla konuşurken odama girdi ve onun konuşmasına kulak kabartım. Telefonda konuştuğu kişi kapıcıları idi ve kapıcıları Pofuduk'u evlerine aldığını söylüyordu. Çok mutlu olmuşum aklım onda kalmayacaktı. Derin bir nefes alıp yatağıma

yattım ve bana verilen peluş ineğe sarılarak uyudum. Uyandı-
ğımda evin ablası gelip bana biraz mama verdi ve hemen onu ye-
meye koyuldum. Yemeğim bitince biraz benimle oyun oynadı ve
sonra cama arkadaşım Oreo geldi biraz onunla konuşup sohbet
ettik. Beni dışarı kar ile oynamaya çağırdı ben de ailemden izin
alarak oyun oynamaya çıktım. Bu benim ilk karda oynamışım.
Çok soğuk ve sulu idi ama oynamak çok zevkli idi. Kar ile oynarken
kardeşim Pofuduk geldi bizi camdan görmüş ve o da bizimle ilk
karın keyfini çıkarmak istemiş. Biraz zaman geçti çok üşüdüm
Oreo ve Pofuduk 'tan izin isteyip eve gittim. Biraz ısındıktan sonra
yemek yedim ve biraz oyun oynadım. Dört beş gün bu şekilde
geçti.

Havalar ısınınca kendi isteğimle sokağa döndüm. Karde-
şim Pofuduk'ta sokağa dönmüştü ama ona bakan kapıcı amcalar
onu sabah salıp akşam eve alıyor bu sayede akşamı rahat geçiri-
yordu. Pofuduk adına çok sevdim daha sonra onunla biraz
oyun oynadık ve yemek yedik, mahallede tur attık ve akşam oldu.
Günler bu şekilde geçti.

Bir gün sokakta yürürken küçük bir çocuk beni sevmeye
başladı. Bu çok hoşuma gitti. Daha sonra beni kucağına alıp evine
götürdü. Neredeyse aradan bir ay geçmişti ve iyice anladım ki
beni sahiplenmiş. Mutluydum ama öbür ailemi çok özlüyordum.
Eminim ki onlarda beni çok özlüyorlar ve merak ediyorlardı. Bu
hayatta değer görmek, sevilmek ne güzel. Darısı diğer kedilerin
başına...

Kardem Ela ÖZER

ÖN YARGI

Çok güzel bir yaz akşamıymış, yıldızlar parlıyordu ateş böcekleri ışık saçıyor. Bu güzel akşamda Mert mahalledeki arkadaşlarını çağırıp oyun oynamak istemiş fakat çağırdığı hiçbir arkadaşı onunla oynamaya gelmemiş. Mert bu duruma çok üzül-müş, her zaman arkadaşları ile güzel yaz akşamlarında oynamaya çıkarlarmış fakat arkadaşları bu sefer gelmemiş. İşleri vardır diye düşünmüş Mert. Çevrede dolaşmaya başlamış. Biraz yürüdüktan sonra arkadaşlarının bir köşede onsuz, o olmadan oyun oynadıklarını görmüş.

Onları o halde görünce Mert'i garip bir duygu kaplamış. Bu duygu anlatılmamış. Mert arkadaşlarına sormuş:

- Ben çağırdığımda neden gelmediniz?
- Ya kusura bakma ama seninle artık oyun oynamak istemiyoruz.
- Neden, neden beni istemiyorsunuz?
- Son zamanlarda sen hiç aynada kendine bakmadın mı?
- Dış görünüşüm yüzünden mi beni istemiyorsunuz?
- Bu halde yanımızda dolaşamazsın.
- Pe-peki...

Hüngür hüngür ağlayarak annesinin yanına koşmuş. Annesini gördüğü anda hemen ona sarılmış ve daha şiddetli ağlamaya başlamış. Annesi ona şöyle demiş:

-Oğlum, iyi misin? Tamam ağlama, gel anlat. Ne oldu?

Mert olan biteni anlatmış ve annesi de onu sandalyeye oturtturarak Mert'le konuşmaya başlamış:

-Bak oğlum insanlar bazen çok acımasız olabiliyorlar ve karşıdaki insanı düşünmeden çeşitli laflar söyleyebilirler.

- Ama anne ben onlara bir şey yapmadım ki onlara hep yardım ettim.

- Oğlum "Bir çiçek koparsan hangisini koparırsın?"

- "En iyisini" diye cevap vermiş Mert.

- Bak, gördün mü onlarda şimdi en iyi olan arkadaşlarını kopardılar ama farkında değiller.

- Evet, beni dış görünüşüm yüzünden aralarına almadılar.

- Bak oğlum şuradaki yıldızları görüyor musun?

- Evet anne ufacıklar,

- Hayır, aslında ufacık değiller çok büyükler.

- Gerçekten mi?

- Elbette, bazı insanlar böyledir işte dış görünüşüne bakarak ön yargılı davranabilirler. Yargıladıkları kişiyi tanımadan, bilmeden, ne tür duygular hissettiğine bakmadan düşüncesizce hareket ederler. İşte en büyük örneği yıldızlar, küçük görünürler fakat yakından baktığında gerçeğin çok farklı olduğunu görürsün.

- Anladım anne, onlar kötü insanlar değil mi?

- Değiller tabi ki. Sadece biraz eğitime ve zamana ihtiyaçları var. Zamanla hatalarını anlayacaklar. Sabırlı ol diyerek oğlunu teselli etmiş.

Ceylin ERAT

UZAYLILAR VAR MI?

Uzaylıların varlığı uzun zamandır merak edilen bir konudur. Bu konuda birçok iddia ortaya atılmıştır. Hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğu belli değildir. Uzaya çıkan ilk astronot Sharman uzaylıların varlığını ilk kabul eden kişiydi.

Sharman kesinlikle uzaylıların var olduğunu farklı elementlerin birleşmesinden oluştuğunu ortaya attı. Bu varlıkların karbon ve nitrojen tabanlı olma ihtimalinin altını çizdi. Elli altı yaşındaki Sharman "Şu an burada olmaları muhtemel ancak biz onları öylece göremeyiz" dedi. Düşüncesini kanıtlamaya çalıştı. Birkaç olayı hatırlattı. 1. Felix Moncla ve Robert Wilson'ın kaybolması; soğuk savaş döneminde ABD'nin uzak gözlem radarında garip bir cisim görüldü. Sovyetlere ait bir tür saldırı uçağı olabileceğini düşündüler. Tam olarak ne olduğunu öğrenebilmek için Felix

Moncla ve Robert Wilson F-89 scorpion tipi uçakla havalandı ve bir daha inemediler. Havalandıktan hemen sonra garip nesneyle yakın temasta bulunduğunu ve Superir gölünde kaybolduğunu söylendi. Arama yapıldı ancak bulunamadı. O tarihlerde buz tutmuş olup göl üzerinde hiç bir çatlağa veya herhangi bir ize rastlanmadı. 2. Çin'de yer alan uzaylı borular; Çin'deki bazı göl yataklarının mağaraları borularla kaplı ve bu boruların boyutları değişiklik gösteriyor. Bunu dünyadaki insanların yapması mümkün değil çünkü 150 bin yıllık olduğu düşünülüyor ve çok uzun oldukları söyleniyor 150 bin yıl metal eritilip boru yapılamıyordu. Hz. İsa'nın doğumundan 148 bin yıl önce yapılan borular hala gizemini koruyor. Yaşama dair hiçbir izin bulunamaması nedeniyle uzaylılar tarafından yapıldığı düşüncesini ileri sürdü.

1950'de uzayda bulunan piramitleri inceleyen bilim adamları uzaylıların uzun yıllardan beri dünyamıza geldiklerini gösteren bulgulara rastladı. Uzayda yapılan araştırmalarda farklı sonuçlara ulaşılsa da uzaylılar en az bizim kadar gerçek ve somut olduğunu düşünmekteyiz.

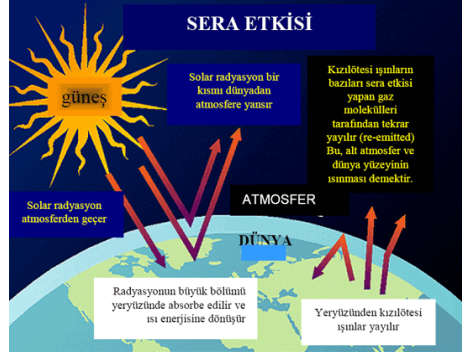
Uzay bilim araştırmalarından sonra yapılan analizlerde bilim adamlarının insanlığın bu doğru cevaplara hazır olmadığını ortaya koyuyor. Bu nedenle uzaylılar hakkında bilmediğimiz birçok şey zamanı gelince paylaşılacak. Yeni bir evren düzeni oluşacak.

Belemir Su ÖZ

KÜRESEL ISINMANIN DENİZLER, BALIK POPÜLASYONU VE BALIKÇILIK ÜZERİNE ETKİLERİ

1. KÜRESEL ISINMA VE ETKİLERİ

"Sera gazlarının etkisi ile atmosferin, denizlerin ve dünya yüzeyinin ortalama ısısının yükselmesi" olarak anlatılan küresel ısınma aynı zamanda dünya iklim sisteminde değişikliklere sebep olarak, bitki ve hayvan türlerinin

sayısının azalmasına, canlıların yaşam alanlarının değişmesine, bazı türlerin neslinin tükenmesine neden olan yapılan araştırmalarla ortaya konulmaktadır. ¹

Şekil 2. Yıllara Göre Küresel Sıcaklık Grafiği

Yandaki grafikte görüldüğü üzere küresel ısınmanın 1940'lı yıllarda bir sıçrama yaptığı, 1980'li yıllardan günümüze ise son derece dik bir tırmanış sergileyerek yükseldiği görülmektedir. Uzmanlar

¹ <https://www.aa.com.tr/tr/bilim-teknoloji/kuresel-isinma-sofradaki-balik-cesitliliğini-tehdit-ediyor/1702903>

böyle devam etmesi halinde bu çevresel faktörlerin tüm kıtalarda ve tüm tür gruplarında inanılmaz biyolojik çeşitlilik kayıplarına sebep olacağı söylenebilirler.²

2°C'LİK SICAKLIK ARTIŞI

Küresel sıcaklık artışı 2°C ile sınırlandırılırsa, Öncelikli Bölgelerdeki türlerin %25'inden biraz azı yerel tükenme riskiyle karşı karşıya kalıyor

%50 ORANINDA TÜR KAYBI

Küresel sıcaklık artışı 4,5°C olursa, ısınmanın yoğun olarak tehdit ettiği öncelikli alanlardaki türlerin neredeyse %50'si yerel tükenme riski ile karşı karşıya kalıyor.

Meselenin ciddiyetini kavrayan dünya milletleri İklim değişikliğine karşı 2015 yılında Paris Anlaşmasını imzalamıştır. Ancak günümüzde küresel ısınmanın çevresel etkilerini ve kötü etkilerini görmeye devam etmekteyiz.

² <http://www.wwf.org.tr/yayinlarimiz/raporlarimiz/> , Isınan Bir Dünyada Yaban Hayatı Raporu, 13 Tem 2018

³ <http://www.mfa.gov.tr/paris-anlasmasi.tr.mfa>

Paris Anlaşması, 2015 yılında Paris’te düzenlenen BMİDÇS 21. Taraflar Konferansı’nda kabul edilmiştir. Anlaşma, 5 Ekim 2016 itibariyle, küresel sera gazı emisyonlarının %55’ini oluşturan en az 55 tarafın anlaşmayı onaylaması koşulunun karşılanması sonucunda, 4 Kasım 2016 itibariyle yürürlüğe girmiştir.⁶

2. KÜRESEL ISINMANIN TÜRKİYE ve DENİZLERİNE ETKİLERİ

Dünyamızın bir parçası olan ülkemizin de küresel ısınmadan etkilendiği açıktır. Bu konuda yapılan bilimsel çalışmam ve tahmin modellerde ülkemizin de içinde bulunduğu Akdeniz havzası yağışlarında önemli azalmalar olacağı öngörülmektedir. Akdeniz havzası, çöl iklimini meydana getiren tropikler altı yüksek basınç alanının etkisinde yer almakta ve küresel ısınmadan dolayı sıcaklıklar artmaya devam ettikçe bu tropikler altı yüksek basınç sistemi kuzeye doğru kaymaktadır.⁴

Bütün öngörüler düşünüldüğünde bize gösterdiği; 21. yüzyılın ortalarına doğru Türkiye’nin Akdeniz kıyılarında ve Ege kıyılarında yağışlarda %20-30 civarında bir azalma öngörülmektedir.

⁴ Hasan Hüseyin ATAR, A. Burak KIZILGÖK, KÜRESEL ISINMANIN BALIKÇILIĞA ETKİLERİ, Üçüncü Sektör Sosyal Ekonomi,2018,53 (3) :1102-1125

2.1. Akdeniz ve Ege Denizi: Küresel ısınma nedeni ile önümüzdeki yıllarda Akdeniz havzasında tropikal iklim özelliklerinin ve buna bağlı olarak hayvan ve bitki çeşitliliğini değiştireceği yönünde pek çok modelleme bulunmaktadır. Halen Akdeniz’de 300 kadar Kızıldeniz, 30 kadar da Hint Okyanusu orjinli türün yaşadığı bilinmektedir. Yapılan bir çalışmada, İskenderun Körfezi’nin su sıcaklığının son yıllarda arttığı ve bu duruma bağlı olarak Çipura ve Levrek gibi ekonomik değere sahip türlerin hem doğal avlama hem de yetiştiriciliğinin zorlaştığı rapor edilmiştir. Deniz sularının ısınması balık yetiştiriciliğini de olumsuz etkilemektedir. Ülkemizde yapılan bir çalışmada Akdeniz ve Ege Denizi’nde artan sıcaklık nedeniyle bir yumuşak mercan türü olan Gorgon popülasyonlarının çok fazla azaldığı rapor edilmiştir.⁵

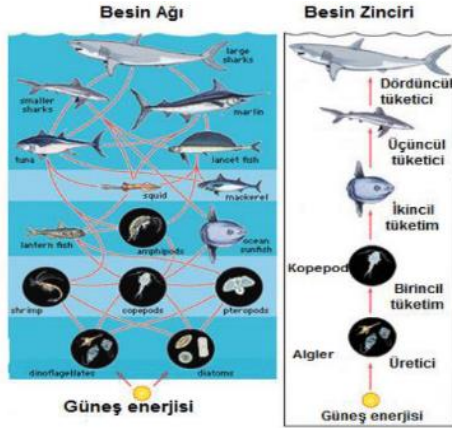
2.2. Marmara Denizi ve Karadeniz: Küresel ısınmanın etkilerinden biri olarak özellikle denizlerden nehirlere veya nehirlerden denizlere göç eden balık türleri su sıcaklığı değişimlerinden olumsuz yönde etkilenirler bu nedenle bazı balıklar eskiden gittiği yerlerde görülmezler. Örneğin Sardalya (*Sardina pilchardus*), Kupes (*Boops boops*), Salpa (*Sarpa salpa*), Mıgırı (*Conger conger*) ve Dülger balığı (*Zeus faber*) gibi özellikle güney Akdeniz’de yaşayan bazı balık türlerinin Karadeniz ve Marmara aradeniz ve Marmara denizinde görülmeye başlanması sıcaklık artışının biyolojik çeşitlilik üzerine etkilerini açıkça göstermektedir. Akdeniz’in güneyinde yaşayan Gün balığı’nın (*Thallossoma pavo*)

⁵ Kayhan ve ark. , Küresel Isınmanın Balıklar ve Deniz Ekosistemleri Üzerine Etkisi, Erciyes Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi, 31(3)

artık Marmara Denizi'nde de görülebilmesi sıcaklık dağılımının kuzey bölgeleri de etkilediğini açıkça göstermektedir. Omurgasız türlerden bir tür Deniz Kestanesi'nin (*Arbacia lixula*) Kuzey Ege ve Marmara Denizi'nde sıklıkla görülmesi zorunlu biyolojik göçün karasularımızda gerçekleştiğini haber vermektedir. Bu göçün gelecek yıllarda nasıl devam edeceği ve gerek ev sahibi gerekse misafir türlerin bu ekolojik değişimlere karşı hangi uyum mekanizmalarını geliştirecekleri henüz tam olarak bilinmemektedir. ⁶

3. KÜRESEL ISINMANIN DENİZLER, BALIK POPÜLASYONU VE BALIKÇILIK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Uluslararası iklim değişimi çalışmaları (IPCC), geçen yüz yılda deniz seviyesinin küresel ölçekte 10 – 20 cm yükseldiğini ve bunun çoğunlukla olarak küresel ısınmadan artdığı biliniyor, bu yüzyılda ise 40-60 cm ölçek daha

Şekil 3. Denizlerde besin ağı ve besin zinciri

⁶ Kayhan ve ark. , Küresel Isınmanın Balıklar ve Deniz Ekosistemleri Üzerine Etkisi, Erciyes Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi, 31(3)

yükseleceğini belirtmekte. Deniz suyundaki sıcaklık artışı Pasifik ve Hint okyanusundaki mercanların sararması ve toplu ölümüne yol açmıştır. ⁷

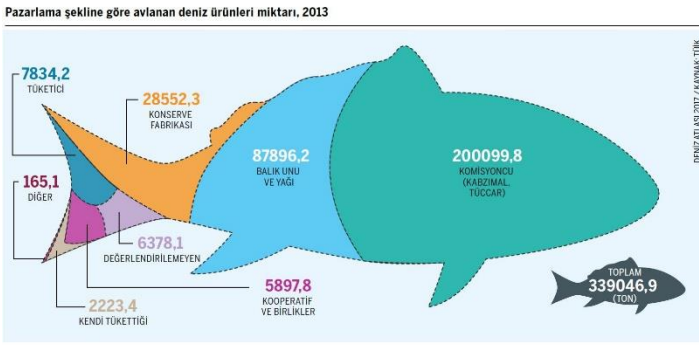
Küresel ısınma sebebi ile deniz suyunun sıcaklığının artması, dünya ölçeğinde yukarıda görülen besin zincirini devamlılığına yönelik bir tehdit oluşturmaktadır. Buda yaşamsal olarak birbirinin varlığına muhtaç türler için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Uzmanlar küresel ısınmanın yanı sıra trol balıkçılığı, yasa dışı avlanma ve aşırı avlanmanın türlerin yok olmasında etkili olduğuna dikkati çekiyor. Yanı sıra İklim değişikliğinin olumsuz sonuçlarından etkilenen önemli bir grup da denizlerdeki canlılar.

Deniz suyunun ısınması aynı zamanda, üç tarafı denizlerle çevrili olan yarım ada Türkiye sularında bulunan canlı çeşitliliğini de büyük bir oranda tehdit ediyor. Deniz suyu sıcaklığının yükselmesi, ülkemiz denizlerdeki biyoçeşitliliğin değişmesine ve canlı türlerinin azalmasına da neden olmaktadır. Bunun zararlı etkilerinin balıkçıların ekmek kapısına ve vatandaşlara olumsuz yansıdığı bilinmektedir. Balıkçılar, denizlerde eskisi kadar çok balık bulamamaktan şikâyetçi iken, vatandaşlar da pahalılıktan şikâyetçidir. ⁸

⁷ <http://tudav.org/calismalar/iklim-degisikligi/iklim-degisikligi-ve-denizler-raporu/>

⁸ <https://www.aa.com.tr/tr/bilim-teknoloji/kuresel-isinma-sofradaki-balik-cesitliliğini-tehdit-ediyor/1702903>

Balıkçılarının sorunlarının ilk sıralarında yasadışı avcılık ve aracılarca ödemeleri gereken büyük borçlar sebebiyle daha fazla avlanmaya mecbur kalmaları gelmektedir. Buda aşırı avlanmaya ve bu nedenle denizdeki balıkların neslinin azalmasına sebep olmaktadır. Avladığı balığı, aracı olmadan yani kendi satamayan balıkçıların ekonomik sıkıntılarıyla yakından ilintili sistemik bir sorun olduğu görülmektedir. Kooperatifler bir yandan pazarlama ile ilgili diğer yandan da aracılarca ilişkin sıkıntıları çeşitli alanlarda dile getirmektedirler. Kooperatifler, stokların azalması ve düşmesi sonucunda ortakları arasında işbirliğini sürdürmekte zorluklar yaşıyor. Bunun yanı sıra kıyı balıkçısı ile endüstriyel balıkçı, ticari balıkçı ile amatör balıkçı, yasal ve yasadışı avcı grupları arasında zaman zaman şiddet de içeren çekişmeler yaşanabiliyor. Küçük ve büyük ölçekli balıkçılar Türkiye’de genellikle aynı bölgelerde aynı türleri avlamayı hedefledikleri için (hamsi ve çaça hariç) sıklıkla karşı karşıya geliyorlar.

Türkiye’de pazarlama şekline göre tüketilmeye üzere avlanan deniz canlıları miktarı TÜİK verilerine göre 2013 yılında yaklaşık 339 bin 47 ton olarak kayıtlara geçti. Doğu Karadeniz 172 bin 797 ton ile en çok deniz canlısının avlandığı bölge olurken onu, 73 bin 704,4 ton ile Batı Karadeniz izledi. Marmara’da 2013 yılında 40 bin 703,5 ton, Ege’de 31 bin 936 ton ve Akdeniz’de ise 19 bin 6 ton deniz canlısı tüketilmeye üzere yakalandı.

Şekil 4. TÜİK Su Ürünleri İstatistikleri

Sonuç olarak; buraya kadar verilen bilgiler ışığında şunlar söylenebilir; Biyoçeşitliliğe zarar veren küresel ısınmanın etkilerinin denizlere zararı, balık popülasyonu ve balıkçılık sektörüne zararları çarpıcı olarak görülmektedir. Eğer veriler böyle devam ederse, küresel ısınmanın daha kötüye gideceğini tahmin etmek zor değildir. Bu istatistikler bize, deniz ürünleri ve tatlısu ürünlerinin düşeceğini gösteriyor ki buna göre önümüzdeki yıllarda balık çiftliklerinin sayısının artacağını ön görmek o kadarda zor değildir. Kıyı balıkçılığı ve ticari balıkçılığın karşı karşıya olduğu birtakım ekonomik problemlerin yanı sıra küresel ısınmanın sebep olduğu istilacı türler, canlı türlerinin yaşam bölgelerini değiştirmesi, besin zincirinin zarar görmesi ve balık popülasyonunun düşmesi sonucunda bu problemlerden en az zarar göreceği olan balık yetiştiriciliğinin ön plana çıkacağı tahmin edilmektedir. Diğer tür balıkçılık yapanlarda yatırımlarını bu alana kaydırmaktadır. Bunun açık bir kanıtı Resim 4.'te bulunan TÜİK verilerinde görülmektedir. Tabloda da balık çiftlikleri artarken diğer tür balıkçılığın yıllara yaygın olarak azaldığı görülebilir.

Ve son bir tespiti de bugünlerde yaşadığımız Covid-19 salgınına bakarak yapabiliriz. Hepimizin bildiği üzere küresel çapta yaşanan bu salgın sebebi ile pek çok ülkede olduğu gibi normal yaşam sağlık sebebi ile kısıtlanmıştır. Bu çerçevede yasaklanan şeylerden biriside balıkçılık faaliyetidir. Bu tür salgınların önümüzdeki yıllarda da olacağı ve birtakım faaliyetlerin kısıtlanacağı öngörüsüne dayanarak balıkçılık sektöründe balık çiftliklerinin sayısının artacağına inanıyoruz.

Salgının olumlu etkileri de olmaktadır. Salgın sebebi ile kısıtlanan insan hareketliliğinin doğal yaşamda ve bir parçası olan deniz yaşamı üzerinde olumlu etkiler gösterdiği bugünlerde konuşulmak ve buna dair paylaşımlarda bulunmaktadır. Tüm bunların, denizlerdeki biyoçeşitliliği ve balık popülasyonu olumlu yönde etkileyeceği ve doğanın kendisini tamir etmesi için bunun bir fırsat olduğu görülmektedir.

S. Eyüp İNAM

SOĞUKTA AÇ VE SUZUZ

“Soğuk havalarda aç kalan kediler 6 saat, köpekler ise 17 saat sonra hayatını kaybeder.” Bu haber sıcacık evlerinde televizyon izleyen Selin ve Zeynep’i bir anda şaşkınlığa uğrattı. Önce birbirlerine baktılar, sonra pencereye koştular. Lapa lapa yağan kar, şehirde muhteşem bir manzara oluşturmuştu. Yağmasını dört gözle bekledikleri karın bazı canlar için eziyet olduğunu şimdi fark etmişlerdi. Zeynep Selin’e dönüp:

- Selin, aklıma bir şey geldi.

- Ne geldi Zeynep?

- Bizim burada da çok fazla başıboş kedi, köpek var. Biz de onlara mama ve su verelim, kartondan da olsa birer yuva yapalım. Sonra bunu sosyal medya hesaplarımızda paylaşır, insanları da bilinçlendiririz. Onlar da yakınlarındaki hayvanlara su ve mama

versinler, ellerindeki imkânlarla yuva yapsınlar, böylece bir iyilik hareketi başlatırız. Ne dersin?

- Hay aklınla bin yaşa Zeynep! O zaman ne duruyoruz, hadi kalk, hayvanlara yardım etme zamanı...

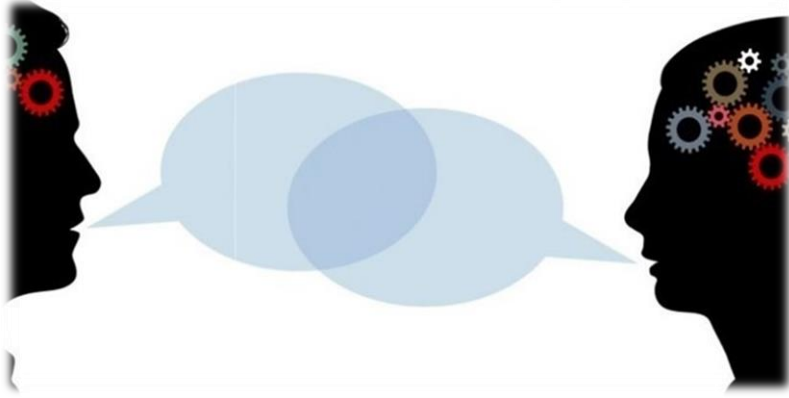
Zeynep ve Selin annelerine bu durumu anlattılar, anneleri de bu fikre olumlu baktı elbette. Biraz para alıp birlikte mama almaya gittiler, büyük bir paket mama aldıktan sonra eve geldiler. İki arkadaş mamaları kaplara koyarken anneleri de suları doldurdu, babaları ise kartondan minik evler yaptı. Bir yandan da bunları kameraya çektiler.

İyi işler yapmanın huzuruyla eve geldiklerinde hemen videoları paylaşıp altına da şöyle yazdılar: *“Soğuk havalarda aç kalan kedilerin 6 saat, köpeklerin ise 17 sonra hayatını kaybettiğini biliyor musunuz? Biz çevremizdeki sokak hayvanlarına böyle yardım ettik, siz de kapılarınızın önüne bir kap mama ve su koyarsanız hayvanlar aç ve susuz kalmaz.”*

Bir süre sonra paylaşımları beğeni üste beğeni aldı. İnsanlar çok güzel yorumlar yazdı, hatta kendileri de bu iyilik hareketine katılarak video paylaşmaya başladılar.

Zeynep ve Selin, o gün insanı en mutlu eden şeyin karşılıksız iyilik olduğunu bir kere daha anlayıp huzur içinde uyudu.

Ceren MENTEŞE

YENİ ARKADAŞIM TUANA

Kahvaltı yapıyordum, telefonuma bir mesaj geldi. Öğretmenimiz, sınıfa yeni bir arkadaşımızın geleceğini fakat bizden biraz farklı olduğunu, onu üzecek her türlü davranıştan kaçınmamız gerektiğini yazıyordu. Arkadaşımız küçükken geçirdiği bir rahatsızlık yüzünden tam olarak bizim gibi konuşamıyormuş ama tedavi oluyormuş. Ben de tabii onu çok merak ettim. Acaba nasıl konuşuyordu? Pazartesi gününü ipe çektim, sanki saatler daha yavaş ilerlemeye başlamıştı.

Nihayet pazartesi oldu. Erkenden okula gittim. Yeni arkadaşım kapıdan girdi ve ben, heyecanla yanına gidip “Merhaba, ben Pakize, senin adın ne?” diye sordum. O da bana cevap vermeden başını önüne eğip yerine oturdu. Ben kendimi çok kötü hissettim çünkü beni beğenmediğini düşündüm. Daha sonra fark ettim ki aslında beni beğenmediği için değil, konuşması pek düzgün olmadığı için bana cevap vermek istememişti. Oysaki uzun

boylu, sarı saçlı, masmavi gözlü, çok güzel bir kızdı. O an öğretmenimizin mesajı aklıma geldi. Kibarca gülümseyip yerime oturdum.

Öğretmenimiz sınıfa girdi ve yeni arkadaşımızı bize tanıttı. Arkadaşımızın adı, Tuana'ymış. Hepimiz hoş geldin dedik ve derse geçtik. Hoca Tuana'ya bir soru sordu. Tuana soruyu cevapladıktan sonra arkadaşlarım ona güldü. Tuana üzgün bir şekilde yerine oturdu. Öğretmenimiz bizi tekrar uyardı ama sanırım bazı arkadaşlarımın empati erdemini kazanması kolay olmayacaktı.

Teneffüste Kerem, Tuana'nın arkasından onu taklit etmeye başladı. Bazıları güldü bazıları da yanlış yaptığı için Kerem'i uyardı. Tekrar derse girince Kerem, öğretmene bir şey anlatırken bir anda dili sürçtü ve söylemek istediklerini bir türlü söyleyemedi, tabii bizim sınıf durur mu? Bastı kahkahayı. Kerem çok utandı, normalde bu kadar üzülmezdi ama sanırım teneffüste yaptıklarını hatırladı.

Teneffüse çıkınca Kerem, doğru Tuana'nın yanına gitti ve ondan özür diledi. Arkadaşımızın yaptığı bu güzel davranış bizi de çok memnun etti. O günden sonra Kerem ve arkadaşlarım bir daha Tuana'yı üzecek bir şey yapmadı. Tuana da biz ona iyi davrandığımız için çok mutlu oldu, sınıfta korkmadan kendini ifade etti.

Pakize BAŞAY

HAYVAN DOSTLARIM

Çisem uzun zamandır kendisine arkadaş olması için ailesinden köpek istiyor ve bu konuda çok da ısrar ediyordu. Ailesi her defasında Çisem'in bu isteğini evlerin küçük olmasını ve bir hayvan sahibi olmanın sürü sorumluluğu da beraberinde getireceğini söyleyerek reddediyorlardı. Ama Çisem, ailesini ikna etme konusunda çok kararlıydı. Sürekli sokak kedilerini, köpeklerini besliyor, bahçeye su koyuyor, atık malzemelerle kuş evleri yapıyordu. Sonunda Çisem'deki bu hayvan sevgisini ailesi de gördü ve onun bir hayvana bakabileceğine ikna oldular.

Çisem, barınaktan bir köpek sahiplenebileceklerini duyunca havalara uçtu. Aileye yeni bir üye katılacaktı. Sorumluluklarının artacağını bildiği için hemen yoğun bir araştırma içerisine girdi. Ertesi gün Çisem ve babası evcil hayvan malzemeleri satan bir iş yerine giderek yeni gelecek aile üyesi için yatak, mama, mama kabı, tarak ve tasma aldılar. Çisem alışverişleri bittikten sonra heyecanla eve gidip yeni arkadaşının yerini hazırlamaya başladı. Akşam oldu ve Çisem uyumak için yatağa gitti, minik dostu ile ilgili hayaller kurarak uykuya daldı.

Sabah erkenden uyandı, kahvaltı yapıp ailesiyle birlikte evlerine yakın olan barınağın yolunu tuttular. Çisem çok heyecanlıydı, babasıyla birlikte barınağın kapısından içeriye girer girmez, Çisem hızlıca köpeklerin olduğu tarafa gitti. Masmavi gözleri, bembeyaz tüyleri olan küçük köpek yavrusunun yanında durdu.

Babasına o köpeği almak istediğini söyledi. Gerekli işlemleri yaptıktan sonra minik köpeği alıp eve gitmek için yola koyuldular. Çisem sevincinden yerinde duramıyor ve köpeğinin adının ne olacağını düşünüyordu. Birden, “İşte buldum, minik dostumun adı Maya olsun!” diye bağırdı.

Çisem ve arkadaşı Ayşe, Maya ile çok güzel ilgileniyor, onu sürekli dışarı çıkarıyor, onu eğitmeye çalışıyordu. Fakat zamanla Çisem, köpeğini çok fazla dışarı çıkarmamaya, onunla ilgilenmemeye hatta zaman zaman yemeğini vermeyi aksatmaya başladı. Maya da günden güne daha üzgün, huysuz ve uyuşuk bir köpek haline geldi.

Sonunda Çisem’in ailesi Maya’nın bir sorunu olduğunu fark ederek onu veteriner hekime götürdüler. Veteriner, köpeklerin bakımı ile ilgili bilgiler verdi, Maya’nın düzenli olarak dışarı çıkması ve mama yemesi gerektiğini söyledi. Ayrıca evcil hayvanların da tıpkı insanlar gibi ilgiye, sevgiye muhtaç olduğunu hatırlattı. Çisem, sorumluluklarını yerine getirmediği için üzüldü. Hatalarından ders aldı ve köpeği ile sıkı bir arkadaşlık bağı kurdu.

Pakize BAŞAY

HAYVAN SEVGİSİ

Çok soğuk bir gündü, hafif hafif kar yağıyordu. Arkadaşım ile hem sohbet ediyor hem de ders çalışıyorduk. Bir ara su içmek için mutfağa gittiğimde pencereden dışarısının bembeyaz olduğunu gördüm. Heyecanla dışarıyı arkadaşşıma da gösterdim. Dersi filan unutmuştuk. O sevinçle aşağı inip kar oynamaya başladık. Zaman o kadar hızlı geçmişti ki hava kararmaya başlamıştı bile. Artık eve girme vakti geliyordu ne yazık ki. Hem üşümüş hem acıkmıştık. Apartmanın kapısına geldiğimizde yavru bir kedi gördük, soğuktan sığınmak için bir köşeye büzüşmüştü. Bizi görünce yanımıza geldi ve bizden bir şeyler ister gibi miyavlamaya başladı. Ben hemen kediyi kucağıma aldım. O kadar küçük ve tatlıydı ki! Aç olduğu da belliydi, yan taraftaki bakkaldan mama aldık, kedicik mamaları bir çırpıda yedi. Fakat Üşümesi geçmemişti. Ben de eve götürmeye karar verdim. Evde biraz ısındıktan sonra Melis o

minik kediye kartondan bir ev yaptı, minik kedi o sırada peteğin yanında uykuya dalmıştı ve saat de geç olmuştu. Bu yüzden Melis eve gitti.

Ben kediye sahiplenmek için annemle babamı nasıl ikna edeceğimi düşünürken nihayet onlar da işten geldi. Anneme göre daha kolay ikna edeceğimi bildiğim için önce babama gittim. Tabii babam her zamanki gibi anneme sormamı, o izin verirse kalabileceğini söyledi. Ben de biraz ümitsizce anneme gittim. O an bir mucize oldu ve annem kedinin çok minik olduğunu, bu halde ve bu soğukta sokakta uzun süre yaşayamayacağını düşünerek soğuklar geçene kadar evde kalmasına izin verdi. Kulaklarıma inanamadım, ikisine de sarılıp teşekkür ettim.

Eresi gün, babam ve ben kediye eşya almaya gittik, bütün ihtiyaçlarını aldık, tam eve giderken kanadı kırık bir kuşun kaldırırmda yattığını gördük. Uçamıyordu ama canlıydı. Hemen kuşu veterinere götürdük, veteriner kuşun kanadını sardı. Kuşu alıp oradan çıktık fakat evde kedi olduğu için biz bakamazdık. Aklıma Melis geldi. O da en az benim kadar hayvan severdi. Melis kuşu görünce çok sevindi ve seve seve bakacağını söyledi.

Birkaç hafta sonra kuş yavaş yavaş iyileşmeye başladı, iyice iyileşince tekrar doğaya saldık. Ama kuş bizi unutmadı, her gün camın önüne gelip Melis'in koyduğu ekmeklerden yedi. Bu sanırım kendi dilinde bir teşekkürdü.

Buse KURUM

Sevgili Seyit Onbaşı,

Öncelikle senin vatanımız ve milletimiz için hiç karşılık beklemeden yaptığın bütün kahramanlıklar için halkımız adına teşekkür ederim.

O mermileri senden ağır olmasına rağmen “Ha gayret!” diyerek hiç düşünmeden taşıdın. Senin yaptığını yapmak her yiğidin harcı değildir. Yorgundun, bitkindin, kızgındın ama o mermiyi gücünün kat kat üstüne çıkararak taşıdın. Üstelik bir değil, iki değil tam üç mermiyi toplara taşıdın. Belki sen olmasan düşman, gemileriyle yurdumuzu ele geçirecekti.

Siz olmasaydınız biz, ne Türkiye topraklarında olurduk ne de hayatta. Bugün bu topraklarda özgürce yaşıyorsak senin ve er arkadaşların sayesinde.

Vatan uğruna karşılığını beklemeden can veren ve cumhuriyetin kurulmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederim. Mekânınız Cennet olsun.

Eser ÖZÜSAĞLAM

BİZİM KULÜP

Her zamanki gibi erkenden kalkıp hazırlandım ve okula doğru yavaş yavaş yürümeye başladım. Bir ara gözüm yerdeki iki tane pile takıldı. Hiçbir önlem almadan öylece yere atmışlardı. Hemen cebimden bir peçete çıkardım ve onları peçeteyle alıp sardım. Fen dersinde atık pillerin insan sağlığına ve doğaya ne kadar zarar verdiğini işlemiştik. Ee ben de çalışkan bir insan olduğum için (biraz kendimi öveyim) derste öğrendiklerim aklıma geldi ve pillere çıplak elle dokunmadım.

Okula geldim ve pilleri özel geri dönüşüm kutusuna attım.

Tesadüf ki ilk dersimiz fen bilgisi, konumuz da geri dönüşümdü. Tam sabah yaşadığım şeyi anlatmak için bulunmaz bir fırsattı yani. Derste gururla sabahki olaydan bahsettim, öğretmenimden kocaman bir aferini de kaptım. Derste ayrıntılı bir şekilde geri dönüşümün nasıl olması gerektiği ve yararları hakkında konuştuk. Özellikle bu konuda insanların bilinçlendirilmesi gerektiği konusu üzerinde durduk.

Teneffüs olduğunda öğretmenimin yanına koştum, tabii ki aklımda çok güzel bir fikir vardı. Öğretmenime geri dönüşümle ilgili bir kulüp kurmak istediğimi söyledim. Öğretmenim fikrimi çok beğendi ve arkadaşlarımla beraber çalışmamı istedi. Hemen arkadaşlarımı yanıma toplayıp fikrimi anlattım. Her şeye karşı çıkan Mert, tabii ki buna da karşı çıktı. Bir işe yaramayacağını söyledi. Ama fikrimi beğenen arkadaşlarım daha fazlaydı neyse ki. Biz o heyecanla Müdür Bey'in odasına gidip planlarımızı anlattık ve bize minik bir oda vermesini istedik. Müdür Bey, heyecanımızı

görmüş olacak ki bizi kırmadı ve pek kullanılmayan küçük bir odayı kulüp odası yapmamıza izin verdi. Bizden mutlusuz yoktu. İlk işimiz odanın kapısına GERİ DÖNÜŞÜM KULÜBÜ yazısını asmak oldu. Odadaki sandalyeleri ve masayı güzelce yerleştirdik, kulübe kaydolmak isteyenlerin listesini tutmak için bir defter koyduk. Biz bütün teneffüslerde bunlarla uğraşırken dersler bitmiş, akşam olmuştu. Evlerimize dağıldık.

Ertesi gün beraber bir broşür hazırladık ve çoğaltıp bütün sınıflara astık.

Sıra geldi, yararlı bir etkinlik yapmaya. Bu konuda her kafadan bir ses çıktı. Sınıftaki buna benzer tartışmaları bilirsiniz. Herkes bir şey söyler ama hiç kimse karşıdakini dinlemez. Başkan olarak olaya el koydum elbette. Sırayla herkes fikrini söyledi, sonunda hafta sonu, okulun yakınındaki küçük koruluğa gidip ellerimize eldiven giyip oranın çöplerini toplamaya karar verdik.

Cumartesi günü için her şey hazır: çöp poşeti, eldiven, maske. Sabah koruluğa gittiğimde gözlerime inanmadım. Ne kadar çok kişi gelmişti. Saymadım ama bence elli kişi vardı. Herkeste bir poşet vardı, çöpleri topluyor bir yandan da bu çöpleri buraya kim atmış diye sızlanıyorlardı. Acaba o çöpleri, pilleri oraya kim atmıştı? Kim?

Yüksel SEVİM

ARABADAN ÇIKAN KEDİ

Güzel bir pazar sabahına uyanmıştık. Babam simit almak için evden çıkmıştı. Evden çıkmalı iki dakika olmamıştı ki annemi aradı ve sanırım aşağıya inmesini istedi. Annem telaşla evden çıkmak için hazırlandı. Bize: “Kızlar ben evden çıkıyorum, siz iki dakika bekleyin.” dedi.

Biz kardeşimle beklemek istemedik. “Biz de gelmek istiyoruz.” dedik. Annem bizim ne dediğimizi bile dinlemeden evden çıktı. Biz bu merakla yerimizde durur muyuz? Tabii ki durmadık. Üstümüzde pijamalarımız ayağımızda terliklerimiz annemin peşine takıldık.

Otoparka vardığımızda annemle babamı hararetle hararetle konuşurken bulduk. Karşıdan bakıyoruz arabanın bir önüne bir yanına geçiyorlar. Yere uzanıp arabanın altına bakıyorlar. Yanlarına yaklaşınca miiik miik ince bir ses... Kardeşimle ben annemle babamın haline zaten şaşkınız. Bir de o ses : Miiik de miiik.

Annem arabanın altından kafasını bir kaldırdı, saç baş dar-madağınık. Sanırsın arabayı tamir ediyor. Bizi pijamalarla otopar-kın ortasında görünce de şaşırıldı. Ne olduğunu sorduk. Sesin sa-hibi yavru bir kediymiş. Bizi ailesi olarak seçmiş. Arabamızın mo-toruna girmiş. Babamın dikkati sayesinde onu fark ettik. Hepimizi aldı bir telaş. Annem akıl etti. Babamı marketten onun ilgisini çe-kecek bir şey almaya gönderdi.

Biz arabanın her yerini dolaşıp kediyi iyi bir şekilde gör-meye çalışıyorduk. **“Gel pisi pisi, gel pisi pisi”** deyip onu çıkar-maya çalışıyorduk. Babam gelince aldığı kavurmayı kedinin ulaş-a-bileceği bir yere koydu. Acıkmış kedi kavurmaya usulca yaklaştı. Çok heyecanlıydık. Kedi kavurmanın yanına yaklaşıncı annem onu çekip alacaktı. Planımız buydu.

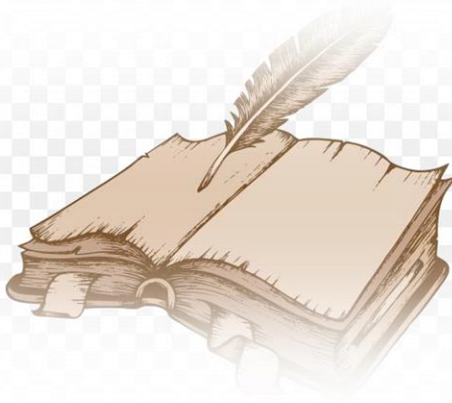
Kedi afiyetle kavurmayı yemeye başladı. Annem yemeğe başladığı gibi onu yakalamaya çalıştı fakat başaramadı. Minik ke-dimiz tekrar arabanın motoruna girdi. Babam biraz daha ka-vurma koydu. Bu sefer kavurmayı dışarıya daha yakın bir noktaya bıraktı. Annem kenarda, kedi kavurmayı yesin diye bekliyordu. Kedi öne yaklaştığında annem kediyi ensesinden yakaladı.

Kedi beklediğimizden de küçük çıktı. Avcum kadar küçük bir tekirdi. ”Bu yavru nasıl oldu da bu kadar küçük bir yaşta anne-sinden ayrılmıştı?” Sebebini öğrenemedik. Annesini çok aradık. Bulamadık.

Annemin de biz iki kardeşin de içinden geçen aynıydı: Ke-diyi eve götürmek. Fakat annemin alerjisi vardı. Babamdan güzel bir fikir çıktı. Anneanneme götürebileceğimizi söyledi.

Kediyle beraber arabaya bindik. Kedi arabada annemin hırkasının içine saklanıyor, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Anneannem henüz uyanmıştı. Dördümüz kapının önünde avcumuzda minik bir kedi ile ona güzel bir sürpriz yaptık. Anneannem kedileri çok sever, camının önünden kediler hiç ayrılmaz. Bizim sevincimizi ve heyecanımızı görünce sahiplenmeyi kabul etti. Artık bizim de bir kedimiz olmuştu. İçim içime sığmıyordu çok mutlu olmuşum. Ailemizin yeni bir üyesi oldu. İsminin “**Çakıl**” olmasına karar verdik ve bizi yeni ailesi olarak seçtiği için çok mutlu olduk.

Ece TAŞBİLEK

BİR KİTABIN HİKÂYESİ

Yazarım Mustafa, boş sayfalarımı mavi mürekkepli dolma kalemiyle dolduruyor. Kalem üzerimde gezindikçe ben gıdıklanıyor, gülüyorum ve aynı zamanda heyecanlanıyorum. Sayfalarım doluyor, çoğalıyor. Ortaya nasıl bir hikâye çıkacak? Meraklanıyorum bir yandan.

Yazmayı bitirdiğinde adımları “Macera Adası” koydu. Birden kendimi yüzlerce kopyamla birlikte kitap fuarında buldum. Dizi dizi tezgâhın üzerine dizilmişti. Onlar benim kardeşlerimdi. Kardeşlerimle konuşup sohbet ettikten sonra biri uzanıp tezgâhın üzerinden eline aldı beni. Sayfalarımı karıştırıp gülümsedi. Sonra satın aldı. Mustafa gibi sözcük sözcük, satır satır okudu sayfalarımı. Okurken çok eğlendi. Yeni sahibim ile dost olduk. O, her sıkıldığında, üzülduğünde beni okur ve eğlenirdi. Kitaplığındaki yerim hiç değişmedi.

Sahibim büyüdü, Alparslan adlı bir çocuğu oldu. Çocuk biraz büyüyünce beni onun eline verdiler. Fakat Alpaslan beni ağzına soktu, sayfalarımı yırttı, üstümde zıpladı. En kötüsü bir gün beni tuvalete atıp sifonu çekiyordu ki yazarım Mustafa beni son anda kurtardı. Hayatımı kurtarsa da ona biraz kızgındım çünkü beni kitap fuarına götürüp satmıştı.

Mustafa'nın beni nasıl kurtardığını anlamamıştım. Günler gelip geçti, Mustafa'nın beni nasıl kurtardığını öğrendim. Onları konuşurken duydum. Mustafa ve sahibim komşuymuş, Mustafa da komşusuna ziyarete geldiği zaman beni görüp yaramazın elinden kurtarmış.

Şimdi benim nerede olduğumu soruyorsanız, şu an Mustafa'nın evindeyim. Artık beni kitap fuarına götürmüyor ve bana çok iyi bakıyor. Mustafa yazar olduğu için benim bir sürü arkadaşım oluyor. Herkes uyurken ve evde kimse yokken kitap arkadaşlarımla keyifli sohbetler ediyor, birbirimize maceralarımızı anlatıyor, uzun uzun tartışmalar yapıyoruz. Yazarımın ilk kitabı olduğum için burada çok popülerim. Kitaplıktaki yerim hiç değişmiyor ve zaman böylece akıp geçiyor.

Beni almak için kitaplığa uzanan her el içimi ürpertiyor; aklıma klozet ve sifon ile yaşadığım o üzücü macera geliyor.

Deniz ARSLAN

GRI KURT'UN PIŞMANLIĞI

Günlerden bir gün Gri Kurt ormanda yiyecek ararken yuvasından hayli uzaklaşmış. Yakınlardaki bir şehrin hemen dışına kurulmuş olan bir sirke rastlamış.

Gecenin karanlığında sirkten birçok hayvanın sesi ve kokusu geliyormuş. Karnı epey aç olduğu için bir av bulurum umuduyla oraya iyice yaklaşmış.

Etrafta insanlar varmış. Kalabalığa görünmeden büyük bir çadıra yaklaşmış. Çadırın yırtık tentesinin arasından içeriyi gözetlemiş. İçeride gösteri yapan bir çok hayvan görmüş: Ayılar, atlar, aslanlar, kaplanlar, filler, maymunlar, köpekler... Ormanda hiç yapmadıkları şeyleri yapıyor; çok tuhaf hareketlerle etrafta koşturuyormuş bu hayvanlar ama en çok etkilendiği bir kaplanmış. Kaplanın özenle taranmış, bakımlı tüyleri, bembeyaz sivri dişleri ve besili bir vücudu varmış.

Kurt gösteri bittiğinde gizlice kulise girmiş. Kuliste sirk sahibinin kaplanı kafese kapattığını ve önüne yemek ve su koyduğunu görmüş. İmrenerek:

-Kaplan ne kadar güzel görünüyor. Bir çemberin içinden atladığı, bir tabureye oturduğu için alkışlanıyor. Hem de bunların karşılığında bedavaya yemek ve su alıyor. Keşke ben de onun gibi olsam.” diye geçirmiş içinden.

Ardından burada gördüklerini ormandaki arkadaşlarına anlatmak için hızla geri dönmüş. İşte ne olduysa o zaman olmuş. Üstüne atılan bir ağ onu hareketsiz hale getirmiş. Sirk çalışanları onu görüp gideceği yola tuzak kurmuş meğer. Avcılar Gri Kurt’u alıp az önce geldiği sirke götürmüş. Onu bir kafese koymuşlar. Artık o da sirkte gösteri yapan hayvanlardan biri olarak eğitilecekmiş!

Her gün saatlerce hareketlerini çalışıyor, yanlış bir hareket yaparsa cezalandırılıyor, kırbaçlanıyor ve yemek alamıyormuş.

Kurt pişmanlıkla “Keşke kaplan gibi yaşamaya özenmeseydim. Kaplanın hayatı hiç de görüldüğü gibi güzel değilmiş!” demiş. Dersini alan kurt sonraki günlerde bu durumundan kurtulmanın bir yolunu bulmuş ve oradan uzaklaşarak özgürlüğüne tekrar kavuşmuş.

Duru ULUYOL

SÜPER KAHRAMAN

Doğa, küçüklüğünden beri süper kahramanlara inanan bir çocuktü. Ama şimdi gerçek olduklarına emin. Bunun nedeni ölen insanlık, yani biziz. Süper kahramanlara geçen gün gördüğü yavru kedi sayesinde inandı. Yani inanmak istedi.

Kedi “cins” bir kediydi. Doğa, hayvanlar hakkında epey bilgi sahibi olduğu için onun pahalı kedi olduğunu da iyi biliyordu. Konuşulanlara göre alt mahalledeki bir kadın sırf çevresindekilere parası olduğunu göstermek için, yani gösteriş için satın almıştı onu. Ama sonra pişman olup sokağa atmıştı kediyi. Kedi sokağa - hele bu iklimde- alışık olmadığı için feci halde hastalanmıştı. Gün boyunca yavru kediyi düşünmeden edememiş, hatta penceresinin önünde süper kahramanların gelip kediyi kurtarmasını beklemiş fakat dışarıda kuş bile uçmamıştı.

Birden kendine “Niye ben kahraman olamıyorum ki?” diye sormuştu sonra. Vakit kaybetmeden çalışmaya başlamıştı.

Geçe boyunca insanların para atabileceği kumbaralar, hayvan sahiplenmeye teşvik eden el ilanları, sloganlar ve afişler hazırlamıştı. Sabah ilk iş afişlerini bastırmaya gitmişti. Matbaadan elinde bir tomar kağıtla çıkmıştı. Elleriyle yaptığı bu afişleri ağaç, bank gibi insanların görebileceği yerlere astı.

O gün okulda arkadaşlarından da destek istemişti. Arkadaşı Sena, uzun zamandır bir kedi sahiplenmek istediklerini ve sokaktaki yavru kediyi sahiplenebileceklerini söyleyince sevinçten ne yapacağını şaşırды. Doğa'nın içindeki umut biraz daha artmıştı. Yavru kediyе şimdiden bir ev bulmuştu bile.

Okuldan eve dönünce az da olsa insanların kumbarasına attığı bozuk paralarla mama alıp sokak hayvanlarına dağıttı. Bu konuda insanların hala yeterince duyarlı olmadığını fark ettiğinde ise bir kitap yazmaya karar verdi. Ailesinin desteği ile yazdığı ve bastırдыğı kitap çok ilgi gördü. Artık sokak hayvanları yarına yazmış olduğu bu kitabı satarak mama alabiliyordu.

Aradan yıllar geçmiş, Doğa büyümüş ve barınakta çalışan bir veteriner olmuştu. Evet belki sesini herkese duyuramadı, belki süper güçler kazanmadı ama en önemlisi iyi insanların sadece masalarda olmadığını bir kanıtı olarak yaşamına “hayvan dostu” bir insan olarak devam etti.

Irmak ORGUN

BİR TAVŞAN HİKÂYESİ

Bugün havada çok şiddetli bir yağmur vardı. Bu yüzden Küçük Tavşan Lena evdeydi. Ailesini çok küçük yaşta kaybetmişti ama hayata tutunup her şeyi çok çabuk kavramış ve anlamıştı. Ormandaki meyvelerin yerlerini, hastalıklara iyi gelen bitkileri, hepsini biliyordu ancak yalnızlıktan da sıkılmıştı. Bunun yanında doğup büyüdüğü Çiçek Ormanındaki ağaçlar teker teker kesiliyordu. Sıra onun yaşadığı çam ağacına gelmişti. Lena'nın hemen bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ne mi yaptı? İşte bu onun hikayesi.

-Tamam şimdi bir şeyler yapmalıyım, gidecek bir yer bulmalıyım hey! İşte buldummm . Fransa'da yaşayan bir halam vardı. Gerçi beni hatırlar mı bilmiyorum ama şansımı deneyeceğim.

Lena böylece kendince gidecek yer buldu ama onda ne halasının telefonu ne de adresi vardı.

-Ama bende halamın adresi ve telefonu yok ki şansımı denemekten başka çaremde yok. Hemen Fransa'ya gitmemi sağlayacak bir araç bulmalıyım. En iyisi Mucit Sincap'ın evine gideyim, onun mutlaka bir yardımı dokunur.

Böylece Lena sabah erkenden yola çıktı. Şansına güvenilecek bizim sincabın evine vardı.

-Merhaba sincap, sana bir şey sorabilir miyim?

-Sorabilirsin tabi ki.

-Bizim ormanın hali malum. Ben de Fransa'ya gitmeye karar verdim. Beni oraya götürecek bir icadın var mı?

Lena'nın şansı yaver gitmişti. Mucit Sincap ile babası bir zamanlar çok iyi dosttu anlaşılan. Çünkü atölyenin duvarında babası ile sincabın yan yana olduğu bir fotoğraf asılıydı.

-Ne istersen var fakat sana bu şartlarda en uygun olan bu uçak, dedi sincap. Sonra kendi elleriyle yaptığı uçağı anlatmaya koyuldu. Bu uçağı yaparken Lena'nın babasının da nasıl yardım ettiğini de anlattı tabi.

Güneş gibi sapsarı bir uçakmış bu. Camları bir elmas kadar parlak, koltukları bir yastık kadar yumuşakmış. Uzun mesafeleri bir turna kuşu gibi aşabilirmiş. Bunca övgünün ardından Lena sabırsızlanıp hemen atıldı:

-Bu harika ne zaman yola çıkıyoruz?

-Yavaş ol, hava karardı. Yağmur hala yağıyor, yarın sabaha hava açar. Yarını beklemek zorundayız.

Bu Lena'nın çok hoşuna gitmese "olur" demek zorunda kaldı.

-Çok teşekkür ederim Muhteşem Mucit Sincap, sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum.

-Benim için zevkti ancak artık uyumalıyız.

Erkenden yattılar. O gece Lena neredeyse hiç uyumadı. Yapacağı yolculuğu, gideceği yeni evini düşledi durdu. Sabah erkenden derin uykudaki sincabın kapısına dayandı:

-Sincap hadi uyan, çok geç oldu.

-Lena, saat sabahın altısı, biraz erken değil mi? Ne olur beş dakika daha...

Sincap istemese de uyandı. Hızlıca kahvaltı yapıp yola çıktılar. Yolculuk sırasında Lena, sürekli olarak sincaba bir şeyler sordu. Sincap bu durumdan bıksa da sırf Lena üzülmesin diye her sorusunu sabırla yanıtladı.

Uzun yolculuğun sonunda Fransa topraklarına ulaştılar. Lena, halasının eski bir fotoğrafından yola çıkarak onun Paris'te olabileceğini düşünüyordu. Dolayısıyla Paris'e kadar biraz daha yol gitmeleri gerekiyordu.

Sonunda Paris'e ulaştıklarında Mucit Sincap ve Lena vedalaşıp ayrıldılar.

-Benden bu kadar Lena. Seni özleyeceğim, bol şans. Umarım aradığını bulursun.

-Ben de seni özleyeceğim Mucit Sincap, yardımın için teşekkür ederim.

Lena, bir süre Paris sokaklarında dolaştı. Bu sırada karşısına bir bukalemun çıktı. Bir gül dalına tırmanmış sinek avlıyordu. İşte adres sorabileceğim biri dedi Lena:

-Pardon, Bayan Kara adında birini tanıyor musunuz?

-Bayan Kara mı? Kendisi komşum olur. Siz nerden tanıyor-sunuz?

-Kendisi halamdır. Bana evini gösterir misiniz? Ha, bu arada telaştan adınızı sormayı unuttum. Ben Lena, ya siz?

Bu ismi duyunca bukalemunun gözleri doldu.

-Sizi üzecek bir şey mi yaptım, diye sordu Lena.

-Hayır sizin suçunuz yok ben renk değiştiremediğim için beni ormandan kovdular ve oradaki kız arkadaşımın adı da Lena idi.

-Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?

-Hayır, teşekkür ederim. Bu arada ben Lemo.

Sonunda Lena'nın güvenebileceği bir arkadaşı olmuştu. Bukalemun onu halasının evine kadar götürdü. Halası bir çiftlik arazisi içinde, çalılardan arasında kendine güzel bir yuva yapmıştı.

Lena'nın heyecanla çaldığı kapıyı Bayan Kara açtı.

-Merhaba Lemo.

-Merhaba Bayan Kara, Bilin bakalım size kimi getirdim. Bu arkadaşım Lena. Bu isim size birini hatırlattı mı?

Bayan Kara Lemo'nun yanındaki Küçük Tavşan'ı tepeden tırnağa süzdü.

-Lena, sen yıllar önce ölen yeğenime çok benziyorsun, dedi sesi titreyerek.

Çantasından aile fotoğrafını çıkarıp gösterdi Lena.

-İşte bu küçük tavşancık benim, bu güzel bayan da siz olmalısınız... Size öldüğümü kim söylediye doğru değil. İşte buradayım.

Bayan Kara neredeyse şok geçiriyordu. Hala yeğen bir süre sonra şoku atlatınca uzun süre sarıldılar. Lena başından geçenleri uzun uzun anlattı. Artık Lena'nın huzur ve mutluluk dolu bir ailesi olmuştu. Bir zamanlar evi olan ormanı özleyecekti belki. Ama insanlar mademki onların evlerini ellerinden almıştı, onlar da insanların yaşadığı şehirlerde yaşamayı öğrenmek zorundaydı...

Serra Naz ÖZPOĞDA

ELİF'İN TATLI RÜYASI

Elif, her zamanki gibi okuldan gelmiş, ödevlerini yaptıktan sonra televizyon izliyordu. Kurabiye Adam en sevdiği çizgi filmi. Onu izlemeden uyumazdı.

Çizgi film biter bitmez annesi gelip uyardı. Artık geç olmuştu ve yatıp uyuması gerekiyordu ama nafile. Yatağına yatmış, ışığı kapatmış olsa da uyuyamazdı hemen. Kendini Kurabiye Adam'ın yerine koyar, türlü hayallere dalıp giderdi. Sonra bu hayal onu yorduğu için olmalı gözleri yorgun düşer ve uyuyakalır. Bu kez de hayal kurmak yerine rüya görme faslı başlardı.

Bu gece rüyasında gökyüzünü mavi değil de rengarenk görüyordu. Gökkuşağı renklerine bürünmüş gökyüzünün altında dümdüz yürüyordu. Önüne tuhaf bir ırmak çıktı Elif'in. Koyu kahverengi, tanıdık kokusu olan bir sıvıydı bu akan çamurumsu şey. Eğilip parmağıyla dokundu akan sıvıya. Sonra kokladı ve tattı. Bu çikolataydı. Evet bir çikolata ırmağı...

Az ileride bir köprü gördü. Köprüyü geçip ve ilerlemeye devam etti. Önüne ağaçlar içinde bir ev çıktı. Ev çikolata ve şekerden yapılmış olmalıydı. Hansel ve Gratel masalındaki gibi... Masallar gerçek mi oluyordu? Bu şaşkınlığı geçmeden acıktığını fark etti. Çikolata ve şekerin kokusu iştahını açmıştı. Evin kenarından büyük bir ısırık aldı. Bu ısırık onu doyurmaya yetmişti.

Evin kapısını çaldı. Kapı açıldığında karşısına Kurabiye Adam çıktı. Şaşırmayıp ne yapsın Elif? Eli ayağına dolandı. Dili tutuldu... İçeriye davet edildiğinde hemen kabul etti. İkram edilen yiyeceklerden yedi. Sonra bahçeye çıktılar. Kurabiye Adam'ın ağaçlarını gördüler. Bu ağaçlar meyve ağacı değildi. Şeker ağacıydı. Her birinin dallarında rengarenk, çeşit çeşit şekerler asılı duruyordu. Hangisini seçeceğini, hangisini tadacağını şaşırmıştı Elif. Sonra çok sevdiği elma şekeri ağacına tırmandı. Elini uzatıp ağaçtan bir şeker aldı. İyice tadına varıncaya kadar yemek istiyordu. Ama tutunduğu dal kırılınca çığlık atarak düştü ağaçtan.

Uyandığında yatağındaydı. Zihni ona güzel bir oyun oynamıştı yine. Belki de bu Kurabiye Adam'ın çocukların hayal dünyasına uçtuğu maceralarından biriydi. Peki sizin rüyalarınızda oldu mu böyle bir şey?

Esmâ YAVAŞ

İNSAN NEDİR?

Çılgınlık... Bu soruyu sorana deli demeleri lazım. Ahhh, şaka yapıyorum! Bu soru aslında kendimize sormamız gereken ilk sorudur.

Evrendeki her varlık yaratılış amacına göre var edilmiştir. Güneş, dünyaya yaşam verir. Buğday toplanmak için yetişir. Peki bizler neden varız ve biz kimiz? Bu soruların cevapları ancak öznel olarak ifade edilebilir. Bana göre insan dünyada, çevresine en çok zarar veren bazı sıvı ve katılardan oluşan canlı bir deri dokusudur. İnsanlar o kadar akıllı değildir, insanlar duygularıyla var olan ancak duyguları gitgide azalan varlıklardır. İnsan evrende Samanyolu Galaksisi'nin içinde, Avcı Kolu'nun içinde yer alan Güneş Sistemi'nin içindeki Dünya adındaki gezegenin içindeki dağlardan taşlardan küçük bir varlıktır. O yüzden insan o kadar büyük de de-

ğildir aslında. Kâinatta bir nokta gibidir. İnsanın fiziksel olarak tanımını yaptık. Ancak “Öznellik bunun neresinde?” diyeceksiniz. Öznellik insanın ruhsal tanımındadır. Şimdi kendinize sorun ‘Bana göre insan nedir?’ Bana göre insan milyonlarca sorunun, cevabın ve yapının arasında düşünmek zorunda kalan, seçebilme yeteneğine sahip, kimi zaman duygulu kimi zaman akıllı kimi zaman ise düşkün, renkleri ve varlıkları algılayabilen, yağmurda sulanırken “Yağmur nasıl oluşur?” sorusunu sorabilen, vücudundaki zararlıları atabilmek için kan ter içinde kalabilen, Everest’e çıkabilen, uzaya araç gönderen, iletişim kuran, yalnız olmayan ve yalnızlıktan sıkılan bir canlıdır. Aslında insanı çok masum sanmayın. İnsan masum değildir. Evet; dünyaya zarar veriyorsak, bizden sonra gelecek insanların ömründen çalışıyorsak masum değildir. Doğayı kirletiyor, hayvanlara zarar veriyor, kendini çok üstün görüyor, genellikle bencil davranıyor, karşı tarafı suçlayacak kadar cesareti olabiliyorsa ve üstelik bunların hepsini yaklaşık 80 yıllık ömrü için yapıyorsa masum değildir. .

Hangi tanım daha çok hoşunuza gitti bilemem. Ancak siz siz olun ve masum insan tanımına uygun hareket edin. Belki de o masum insanlar bir gün göğe yükselir ve bulutlar arasında yerini alır....

Emirhan ÖZ

MUTLULUĞU TADAN ÇOCUK

Ben, köy denilebilecek kadar küçük bir yerde doğmuş bir ocuğum. Ailem sağlıkcıdır. Kendi evimiz olsa bile genellikle ba-baannesinde vakit geçiren, yaşlılar tarafından sevilen, içinde saygı ve sevgi olan bir evde, bana göre olunabilecek en iyi çocukluğu yaşayabilmiştim.

Ablamın sınavıyla beraber o küçük ilçeden çıkıp ayda bir gittiğim şehre yerleşecektim. Aklım almadı. Ben nasıl bu eşsiz yeri bırakıp gidecektim? Üstelik o zamana kadar tanıdığım tüm kişilerin yaşadığı, yabancı yüzünü az gördüğüm bu yerden, her çeşit insanın olduğu kocaman bir şehre gitmek insanı ürkütüyordu. Orada nasıl karşılanacağınızı kim bilebilirdi? Kklğmdeki şehre gidişlerimi hatırlıyorum. Hepsinde arabadan kaçan, yakalandığında ise gitmemek için ağlayan küçük bir ocuk... şehre yerleştiğimizde 7-8 yaşlarındaydım. Alışamadığım için 2 anaokulu değiştirmiştim. Bazı günler annem ve babam işlerine geri dönmek zorunda kalıyorlardı. Bu yüzden anneannemle kalıyorduk. Ablam, anneannem ve ben... Sonra ilkokula başladım. İlkokul ğretmenimi hiç unutamam. Bana çok iyi davranmıştı. Bu arada ben hala o kır yaşamına alışık çocukluktan ıkamamıştım. Arkadaşlarım bazı oyunlardan bahsediyordu. Benim ise o oyunlar hakkında hiç bir fikrim yoktu. Nerden bileyim ben o oyunları? Çamur oynardım, kovalamaca, saklambaç bilirdim ben. Ama dışlanmaktan çok korkuyordum. Tek başıma bir sırada akşama kadar oturamazdım. Bu yüzden oyunları biliyormuş gibi davrandığım olmuştur. İlkokul

bittiğinde arkadaş çevrem gelişmeye başlamıştı. Mezun oluyordum ama beni yeni bir düşünce sarmıştı. Yeni okulumda ne yapacaktım? Beni kabul edecekler miydi?

Aradan zaman geçiyordu. Okulumda gidip geliyor, arkadaşlarımla oynuyor, yeni yaşantıma iyice alışıyordum. Artık şehir hakkında daha çok bilgim vardı. İnsanların karşısında utanmadan “ Ben böyleyim, benim sesim böyle, benim boyum böyle, benim davranışlarım böyle!” diyebiliyordum. Bu, gerçekten zordu. Ben doğduğum yerdeyken bunları yapmama gerek yoktu. Ama burada, şehirde, herkes açıklama bekledi. Ben de bunu yaptım. Yeni okulumda, arkadaşlarımla pencereyi açma konusunda fikir yürüterek tanıştık. Onlar bana oyun oynamayı teklif ettiler. Ben de kabul ettim. Artık hep birlikte oynuyor, beraber keyifli zaman geçiriyorduk. Şu an 7. sınıfa gidiyorum ve çok iyi bir arkadaş çevrem var. Okulda her konuda fikir yürütmeye çalışıyorum. Bu da beni okulda tanınır ve iyi bir kişi yaptı. İnsanlar başka arkadaşlarıyla küfürleşerek, birbirilerine vurarak şakalaşırken ben onların karşısına çıkınca benim onlara davrandığım gibi davranıyorlar.

Değişim ile yüz yüze oturup konuşmuş biri olarak size şunları söyleyebilirim: “İçinde bulunduğunuz hayata uyum sağlarken asla özünüzü kaybetmeyin çünkü özünüzü kaybederseniz kimse sizin istediğiniz gibi olmaz, hatta size kötü bile davranabilirler. Ancak onlara özünüzde var olan iyilikle yaklaşırsanız ve bunu sürdürebilirsanız saygı gören ve sevilen bir kişi olursunuz. Sözlerinizin güzelliğiyle her işi başarabilirsiniz. Unutmayın, tatlı dil yılanı deliğinden çıkartır.

Emirhan ÖZ

BİR KAMP MACERASI

Bir gün odamda kitap okurken annem aniden odaya girdi, “Kampa gidiyoruz, haydi hazırlan!” dedi. Çok şaşırılmıştım ve aneme “Ne zaman gideceğiz? Nerede kalacağız? Kaç gün kalacağız?” gibi bir sürü soru sordum. Annem “ Haydi hazırlan, bir saat sonra çıkacağız, arabada anlatırım.” dedi. Sevinçle, “Tamam anne, hemen hazırlanıyorum !” deyip çantamı hazırladım.

Kısa bir süre sonra yola çıkmıştık. Annem yolda “Yeni açılan bir kamp alanı varmış, oraya gideceğiz ve 2-3 gün kalacağız.” dedi. Nerelerden geçtik, yolda ne oldu? Hatırlamıyorum. Ben uyumuşum.

Giderken babam yolu karıştırmıştı, sürekli dönüp duruyorduk ama sonunda kamp alanına ulaşabilmiştik. Kamp alanına

vardığımızda bize kocaman bir çadır verdiler. Sonra aldığımız eşyaları çadıra koyduk ve bir şeyler yemek için sandalyelerimize oturduk. Annem sandviç hazırlamıştı. Sandviçlerimizi afiyetle yedikten sonra biraz etrafı gezdik, yol o kadar uzundu ki gelene kadar hava kararmıştı. Hemen çadırlarımıza geçip yorgunluktan uyuyakaldık.

Sabah hava aydınlatırken kaktığımızda annem kahvaltılarımızı çoktan hazırlamıştı. Birlikte kahvaltımızı yaptıktan sonra hep birlikte voleybol oynarken babamın telefonu çaldı. Acil bir toplantısı çıkmış, akşama eve gitmek zorundaydık, çok üzülmüştüm. Çadırdaki bütün eşyaları topladık. Çöplerimizi biraz ilerideki çöp kutusuna atmak için gittim ama kamp alanına dönerken yolumu karıştırmışım. Çok korkmuştum. Biraz dolandıran sonra çalıkların arkasından bir ses geldi. Bir süre sonra ses kesildi. Ses kesilince merak edip baktım ki minik, yaralı bir kuş... Kanadı incinmiş, onu aldığımızda arkama bir döndüm ki kamp alanımız... Hemen koşa koşa çadıra doğru gittim. Kamp alanına vardığımızda aileme yalvararak kuşu yanımıza almayı kabul ettirebildim.

Dönüş yolunda önce veterinerine gittik. Veteriner kuşun kanadına baktı ama bakıma ihtiyacı olduğu için yaralı kuşu orada bırakmak zorunda kaldık. Üzülerek eve döndük. Arkada minik bir dostumuzu bırakarak...

Ceren ŞEN

GİZEMLİ ORMAN

Bir gün arkadaşlarımla bir plan kurmuştuk. Durun size planımızın sonunda başımıza neler geldiğini anlatayım.

Arkadaşlarımla biz çok yakın otururuz ve oturduğumuz yerde gizemli bir orman vardır. Bazen ormandan garip sesler ve ışıklar çıkardı. Biz de arkadaşlarımla ormana gitmeye karar vermiştik. O akşam bizim evin yakınındaki parkta buluşup ormana gitmek için yola çıkmıştık. Yolda giderken öyle korkuyordum ki anlatamam. Uzun bir yürüyüşten sonra ormana gelmiştik. Ormanın girişinde, kesilmiş ve sanki bir şifre gibi şekil verilmiş odunlar vardı. Ormana girip etrafı gezmeye başladık. Gece olduğu için çok

korkuyorduk. Özellikle de Ali öyle korkuyordu ki dizleri titriyordu. Bir yandan yürümeye devam ediyorduk. Hayatımda hiç yarasa görmemiştim ama o gün dallarda ters bir şekilde duran yarasa bile görmüştük. Çok korkunç görünüyordu. Biraz daha yürüyorduk ki birden karşımıza çok büyük bir ağaç çıktı. Üstünde şekilli boşluklar vardı. Arkadaşlarla, girişteki tahtaların burayı doldurabileceğini düşündük. Aramızda en cesurumuz Mehmet olduğu için o şekilli odunları Mehmet getirdi ve hemen şekilleri yerlerine yerleştirdik. Ağaçtan, yavaşça gizli bir kapı açıldı. Kapının açılmasıyla birlikte etrafa ışıklar yayılıyordu. İçeri girmeden önce biraz düşündük ama kendimizi tutamayıp içeri doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde çok sayıda küçük ev ve ortalarında da mor bir göl vardı. Uzun dallı bir ağaçtan sarkan tabelada da “ Yaş ağaçları kesenlerin, ağaç bedeli olarak fidan dikme alanıdır.” yazıyordu. Gizemi çözmüştük.

Garip ışıklar bu minik evlerden geliyormuş ve sesler de yaş ağaç kesenlerin tüm ormana fidan dikerken kullandığı küreklerin çıkardığı seslermiş. Bunu öğrendiğimizde hızla geri döndük. O gece herkes ailesine, yaş ağaç kesmenin bedelinin ne olacağını heyecanla anlatıyordu.

Fatıma KORUYUCU

SEYAHAT HEYECANIM

Merhaba, ben İlayda. Size çok güzel bir anımı anlatacağım, hazırsanız başlayalım.

Bir gün canım çok sıkılıyordu. Bir yandan ders yapıyor, bir yandan da kitap okuyordum ama sıkıntım geçmek bilmiyordu. Annem yanıma geldi, bana güzel bir haberi olduğunu söyleyip beni salona çağırdı. Ben de büyük bir heyecanla salona koştum. Karşımda iki bavul vardı. Babam şöyle dedi, “Kızım, hep birlikte Antalya’ya gidiyoruz.” Ben sevinçten havalara uçmuştum, cümlenin gerisini duymuyordum. Antalya’yı çok seviyordum, anneme ne zaman gideceğimizi sorduğumda annem de ertesi gece saat 03.00’te yola çıkacağımızı ve hemen bavulumu hazırlamam gerektiğini söyledi.

Ben bavul hazırlamayı çok sevdiğim için hemen hazırlıklara başladım. Annemler kendi bavullarını hazırlıyorlardı. Hazırlıklarımızı tamamlayıp erkenden uyuduk. Sabah kalktığımda çok

mutluydum ama sonra aklıma köpeğimiz Fındık geldi, onu tatile götüremeyecektik. Gidip hemen anneme sordum. Annem de “ Üzülme tatlım, onu teyzenlere bırakacağız.” dedi. Rahatlamıştım. Aradan birkaç saat geçmişti ve artık yola çıkmaya hazırдық. Çok mutluydum, yolun çabuk bitmesi için arabada biraz uyumaya karar verdim. Bir ara bir marketin önünde durduk. Yolda acıkırız diye bir şeyler aldık ve yola devam ettik. Birkaç saat geçtikten sonra otele ne kadar kaldığını sordum. Annem iki saat kaldığını söyledi. Yolculuğumuza bir dinlenme alanında durarak mola verdik ve orda kahvaltı yaptık. Kahvaltı yaparken köpeğim Fındık’a benzeyen minik bir köpek gördüm. Köpeğimi şimdiden özlemiştim. Annem ve babam da onu köpeğime benzetmişti. Köpeği biraz sevdik, sonra kahvaltımızı bitirip otele doğru yola koyulduk. Otele varmamıza yarım saat kalmıştı ve ben öyle heyecanlıydım ki anlatamam.

Aslında tatile ilk gidişim değildi ama her tatilde olduğu gibi bu sefer de heyecanlıydım. Artık otelin isminin yazılı olduğu tabelayı görmüştük. Arabadan inip otele girdik. Seyahatim çok keyifli geçmişti, acaba tatilim nasıl geçecekti? Merakla ve sevinçle bekliyordum.

Fatma KORUYUCU

DOĞAYI KORU, HAYVANLARI YAŞAT!

Kedi Nani; sabah yatağından kalkmıştı, mutlu bir şekilde gerindi sonra neşeli neşeli dışarı çıkıp gezmeye başladı. Kuşlar ötüşüyor, arılar vızıldıyordu. Kedi Nani'nin ayağı birden acımaya başladı. Sürekli ayağıyla ilgileniyor, biraz da topallıyordu. Ayağına baktığımda kanadığını ve yaranın derin olduğunu gördüm. Nasıl kanadığını bulmak için etrafıma baktım. Az ileride bir konserve kapağı gördüm. Ayağını konserve kapağı kanatmış olmalıydı. Yara bandı almaya gideyim diye düşünürken köpek Papi geldi. Nani'nin acıyla kıvrandığını ve ayağından kan aktığını görünce arkadaşı Nani'ye "Gececek Nani, sakın korkma!" dedi

Kedi Nani "Papi, benim ayağımın acısı geçer ama doğanın kirliliği nasıl geçecek? Baksana insanlar, konserve kapağını yere atmışlar, ve konserve kapağı benim ayağım kesti." diye cevap verdi.

Papi, “Haklısın Nani, insanların buna hemen bir son vermesi gerekiyor yoksa tüm hayvanlar, bitkiler, insanlar yani tüm canlılar ve doğamız büyük zarar görecek.” dedi üzgün bir sesle. Nani “Biliyorsun Papi, eskiden daha çok yağmur yağıyordu, rahatlıkla su bulabiliyorduk ama şimdi su bulmak için uzun uğraşlar vermemiz gerekiyor.” deyince, Papi “İnsanların bizler için bir kap su koymalarını bekliyoruz artık!” diye mırıldandı. Nani “Gel Papi, insanlar kirletmiş olsa da biz insanlara örnek olalım, çöpleri toplayıp çevremizi temizleyelim!” diye öneride bulundu.

Tüm hayvan arkadaşlarına haber vererek çevreyi temizlemek için günlerce uğraştılar. Ben de gördüklerimi arkadaşlarıma anlatıp çevremiz için bir şeyler yapmaya karar verdim. Arkadaşlarımla birlikte çevremizi temiz tutmakla ilgili afişler hazırlayacak ve üzerine “DOĞAYI KORU, HAYVANLARI YAŞAT!” yazacaktık. Hazırlıklarımızı tamamladığımızda afişlerimizi her yere asarak artık biz de çevre temizliğinde sevimli hayvan dostlarımıza eşlik ediyorduk.

Fatma KORUCU

BEKLENEN MEKTUP

Bugün Türkçe dersinde öğretmenimiz mektup yazmayı öğretti. Sonra bize “Çocuklar; istediğiniz şehirden bir okula mektup yazalım ve gönderelim, ne dersiniz?” dedi. Biz de sevinçle “Eeeveet!” diye bağırdık ve mektup arkadaşı olacağımız bir şehir seçmeye başladık. Sonunda mektup arkadaşlığı yapacağımız şehri seçmiştik: Malatya.

Öğretmenimiz, Malatya’dan bir okul ayarlayarak o okulun Türkçe öğretmeniyle anlaşmıştı. Önce biz mektuplarımızı yazdık ve öğretmenimize verdik. Öğretmenimiz bizim adımıza mektupları göndermişti. Ertesi gün hepimiz heyecanlı heyecanlı öğretmenimizi bekliyorduk. Öğretmenimiz sınıfa girdi ama elinde mek-

tup yoktu. Biz hep bir ağızdan, “ Mektuplarımız geldi mi öğretmenim?” diye sorduk. Öğretmenimiz “Maalesef çocuklar, mektup bir günde gelmez, biraz sabredeceksiniz.” dedi. Çok üzülmüştük. Her gün öğretmenimize mektuplarımızı soruyor, olumsuz yanıt alıyorduk.

Aradan birkaç gün geçmiş, mektuplarımız hala gelmemişti ama bizim umudumuz kesilmemişti. O gün öğretmenimiz sınıfa girdi, elinde bir paket vardı ama mektup muydu, anlayamadık. Ardından öğretmenimiz masasına oturdu ve konuşmaya başladı. “Çocuklar, biliyorsunuz geçen hafta Malatya’daki mektup arkadaşlarımıza mektup yazmıştık. İşte o mektupların cevapları geldi, ikinci ders mektuplarınızı okuyacağız.” dedi. Biz ikinci dersi bekleyemeyecek kadar heyecanlıydık. Hep bir ağızdan mektuplarımızı ilk derste okumak için yalvardık. Öğretmenimiz şaka yapmıştı, mektupları masadan alıp bize dağıtmaya başladı. Hepimiz masanın etrafına dolmuştu. Mektuplarımızı alır almaz açıp heyecanla okumaya başlıyorduk. Mektup arkadaşlarımız, çok güzel şeyler yazmışlardı. Mektubumu okurken biraz duygulanmışım. Mektup yamak, yazdığımız mektubun cevabının gelmesini beklemek ve mektup okumak gerçekten de çok güzeldi. İlk kez mektup yazıyor ve ilk kez mektup alıyordum ama bundan sonra uzaktaki sevdiklerime hep mektup yazacağım.

Fatma KORUCU

BİLİNÇLİ TÜKETİM

Merhaba benim adım Ali. Bir gün ablama, sürekli duyduğum ama anlamını bilmediğim "bilinçli tüketim" in ne olduğunu sordum. Ablam da "İnsanlar yaşamak için temel ihtiyaçlarını karşılamak zorundadırlar Ali. Ürünlerin kalitesini biz tüketiciler belirleriz. Kaliteli ve sağlıklı ürünler talep edersek üreticiler kaliteli ve sağlıklı ürünler yaparlar. Bu, bilinçli tüketici olmak demektir." dedi. Ablam sözünü bitirince annemizden izin alıp nasıl bilinçli tüketici oluşacağını bana uygulamalı olarak gösterebilmek için işe koyuldu.

Önce bir alışveriş merkezine girdik. Raflara yaklaşım ihtiyaçlarımız olan ürünleri seçip öncelikle son kullanma tarihlerine bakmaya başladık. Seçtiğimiz ürünler kaliteli mi, değil mi, diye bakıyor; ürünleri alırken ürünlerle birlikte fişimizi de almayı unutmuyorduk. Fişimizi almazsak aldığımız ürünlerde bir sorun olursa değiştiremeyeceğimizi biliyorduk. Sorunlu olan ürünlerin fişini gösterdiğimiz hâlde satıcı kabul etmezse Tüketici Heyeti'ne başvurmayı bile düşünmüştük.

Eve geldiğimizde marketten aldığımız ürünleri afiyetle yedik. Tüketici Heyeti'ne başvurmamıza gerek kalmamasından dolayı mutluyduk.

Kürşat Kadir NAR

DİLİMİZ ELDEN GİDİYOR!

Dilimiz elden gidiyor! Türkçede olmayan bazı kısaltmalar ve Türkçesi varken kullandığımız yabancı kelimelerden dolayı dilimiz elden gidiyor.

Şunu unutmamalıyız ki millet demek, kullandığı dil demektir; millet demek, onun kültürü, medeniyeti demektir. Bir milletin yok olması için onun dilinin yok edilmesi yeterlidir.

Dilimiz, tehlike altındadır ve onu kurtarmak için insanlık olarak önlemler almalıyız. Öncelikle kendi dilimizi kendimiz benimsemeliyiz. Dilimizin içinde bulunduğu tehlikeyi fark ettirmek için haberlerde, gazetelerde sesimizi duyurmalıyız.

Biz insanlar etrafımızdaki her şeye zarar vermeye başladık. Hayvanlarımıza, çevremize, dilimize, doğaya, etrafımıza zarar

veriyoruz. Dil giderse her şey gider. Bir millet dilinin gitmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundadır.

Türk milleti; vatanına, dinine düşkün bir millettir. Dilinin de yok olmasına izin vermeyecektir. Şöyle bir etrafınıza bakın. Etraf, tabelalarında yabancı kelime yazan iş yeri dolu. Peki, Türkçe isimler kullanmak yerine neden yabancı kelimeleri kullanmaya çalışıyoruz?

Bilinçli vatandaş olarak bizler, sadece Türkçe kelimeler kullanmalıyız. Etrafımıza baktığımızda hotel yazan tabelalar görüyoruz. Neden insanlar Türk dilinden başka dildeki kelimeleri kullanarak kendini farklı hissediyor? Şahsım adına ben, bana Türkçe iltifat ve Türkçe hitap edildiğinde ya da Türkçe bir kelime ile bana karşılık verilince mutlu oluyorum. Ben de karşımdakilere Türkçe ifadeler kullanıyorum.

Türkçe bizim hazinemizdir. Bu yüzden kendimize ait dükkan, yiyecek ve eşyalarımıza Türkçe olmayan isimler koymak ne kadar saçma bir durum. Üstelik kendi milletimizin kendine has güzelim isimleri dururken.

Hissedilenin aksine, farklı medeniyetlerin dillerini kullanınca havalı bir görünüm almıyoruz. Özenti olmaktan öteye geçemiyoruz. Türkçe konuştuğumuzda kendimizi daha gururlu hissedeceğimiz günlere...

Esmâ KAYA

ÖMER ÖZEL BİR ÇOCUK

Ömer adında çok akıllı ve çok iyi kalpli bir arkadaşım var. Ama kendisinin benden başka yakın arkadaşı ya da ona iyi davranan bir arkadaşı yok. Kendisinin hiç kimseye bir kötülüğü veya zararı da yok.

Nasıl olur da bu kadar akıllı ve iyi bir çocuğun hiç yakın arkadaşı olmaz diye düşünüyorsunuz, değil mi? Çünkü Ömer'in bir rahatsızlığı var. Otizmlidir. İşte bu yüzden herkes ona ön yargılı yaklaşıyor. Hatta onunla dalga geçen birçok kişi bile var. Bence Ömer'in bu kadar özel bir çocuk olmasını anlamıyor olabilirler. Ama onlara sorduğumda bazıları "Hastalığı bize de bulaşabilir." veya "Annem onunla görüşmemi istemiyor." gibi bazı cümleler kuruyorlar. Ama bir kere bile kendileri Ömer'in yerine koysalar,

onlara da kendilerinin Ömer'e davrandıkları gibi davranışlar sergileyen kişiler olsaydı ne hissedeceklerini hiç düşünmüyorlar. Yani hiç empati kurmuyorlar.

Ömer'in arkadaşlarının yaklaşımından dolayı ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum. Onlara karşı daha güçlü görünmek için onları dinlemiyormuş gibi davranıyor. Ama kendisinin de duyguları var. Çünkü o da bir insan! Ve ona karşı yapılan tüm davranışların farkında, aynı zamanda ona söylenen tüm hakaretleri de duyuyor!

Kimse otizmli doğmayı seçmez, değil mi? İnsanların kendisinin seçmediği bir durum yüzünden yargılanması veya toplumdan dışlanması sizce de çok kötü değil midir? Otizmli bir birey olduğunuzu düşünün. İnsanların sizinle dalga geçmesi veya sizi dışlaması hoşunuza gider miydi? Lütfen empati yapın. Büyük ihtimalle bu soruya hepimizin cevabı "hayır" olacaktır. Kendinize yapılmasını istemeyeceğiniz bir şeyi sizin başka birine yapmanız ne kadar doğru olur? İşte bu yüzden otizmli insanlarla asla dalga geçmeyin, onları yargılamayın ve dışlamayın. Ayrıca şunu unutmayın ki otizm hastalık değil, ayrıcalıktır!

Merve Büşra TEMUR

KAYBOLAN GEMİNİN SIRRI

10 Ekim 2014'te ABD'de bir geminin kaybolmasına ve su baskınları yaşanmasına sebep olan bir kasırga çıktı.

Bu kasırga büyük bir araştırma gemisini içine aldı. Çok büyük bir gürültü oldu. Sesi duyan aileler sahile doğru koştu. Bir de ne görsünler baygın halde bir kız çocuğu vardı. Hemen kızı kucaklayarak evlerine götürdüler.

O zamana kadar her şey normaldi fakat evin küçük kızı Alice sahilden gelen kızın yanına gittiğinde inanılmaz olaylar başladı. Sahilden gelen kız, Alice'e doğru döndü ve "Kontrolü elime aldım." dedi. Bir anda ışıklar söndü. Alice tüm gücüyle koşmaya başladı. Bir de ne görsün! Abisi baygın bir şekilde yerde yatıyor, annesi ise ele geçirilmiş. Kız tam saldırmak üzereyken birden babası Alice' i kurtardı. Koşarak uzaklaştılar. Bir karavana saklandılar. Orada bir not vardı. Sahilde baygın bir kız görürlerse hemen uzaklaşmaları gerektiği yazıyordu. Fakat iş işten geçmişti, kaçamadılar. Kız orada yaşayanları teker teker ele geçirdi. Bundan yıllar sonra Efe adındaki bir araştırmacı olayın yaşandığı evde ve gemide incelemeler yaptı.

Bir şirket insanlar üzerinde deneyler yapmış. Deneyler sonucunda insanlar süper güce dönüşmüş. Bir kız çocuğunu ellerinden kaçırmışlar ve o da bu süper gücünü kötüye kullanmış. Efe, süper güçlü kızın peşine düştü. Efe soruna çözüm bulacağına inanıyordu.

Hakan Efe İLHAN

KAHRAMAN KÖPEK

Yavru köpek Tarçın, annesi ve diğer kardeşleri ile birlikte sokakta oynuyordu, Bir anda köpek avcıları çıkageldi. Anne köpek hırlayarak onları yavrularından uzaklaştırmaya çalışsa da başaramadı.

Bu, onları durdurmak için yeterli olmamıştı. Avcılar, anne köpeği ve yavrularını yakalayıp ayrı ayrı iki kafese koydular. Unutukları, ağaçların arkasında oynayan bir yavru hariç, hepsini arabaya koyduktan sonra son sürat uzaklaşmaya başladılar. Unutulan yavru köpek Tarçın'dı ve çok korkmuştu. Şaşkın halde tamamen içgüdüsel olarak annesinin kokusunu takip ederek hızla giden arabanın arkasından koşmaya başladı. Araba çok uzaklaşmış, kendisi de artık çok yorgun ve güçsüz kalmıştı. Onları en son bir benzinliğe kadar takip edebilen Tarçın, benzincide bir kamyonetin arka kasasındaki eski bir koltuğun üzerine yattı ve oracıkta uyuyakaldı. Bir süre bu şekilde devam ettikten sonra bir şehre

geldi, orada kamyonetten indi. Biraz korkmuştı çünkü buralar, geldiği yerlere göre çok gürültülü ve kalabalıktı. Ona kimse bakmıyordu, sevimli yavrucuğun farkında bile değillerdi. Onu yalnızca okul çıkışında bir çocuk fark etmişti, köpeğe doğru yaklaştı ama Tarçın ondan korkarak orada bulunan eski bir havalandırma borusuna saklandı. Çocuk elindeki yiyecekte onna doğru uzattı, Tarçın hala korkuyor, dışarı çıkmıyordu. Küçük çocuk, belki takip eder diye elinde kalan yiyecekleri yol boyunca bırakarak kardeşine bakmak için okulun bahçesine geri dönmüş, kız kardeşini de alarak evlerine doğru yola koyulmuştu. Tarçın bu küçük arkadaşı onna yiyecek verdiği için sevdi, onu takip etmeye karar verdi, evlerine kadar da takip etti.

Kapıyı açık bırakan çocukların arkasından köpek de içeri girdi. Çocuklar köpeği gördüğünde çok şaşırdılar, onun buraya nasıl geldiğini anlayamamışlardı. Kardeşiyle birlikte köpeği yıka-dılar. Bir gece onlarla kaldı ertesi sabah çocuğun annesi, köpeği fark etti ve onu evde barındırmak istemedi. Çocuklar buna itiraz etse de annelerine karşı gelememişlerdi.

Aradan uzun bir zaman geçti. Küçük çocuk ve kardeşi bir gün yine okuldan çıkmış, parkta oyalanıyorlardı. O sırada kanadı yaralı bir kuş gördüler. Onu yakalamak istediler. Ancak yaralı kuş yakalanmaktan korktuğu için bütün gücüyle parkın yakınında bulunan ormanlık alana doğru uçmaya başladı. İki kardeş de yaralı kuşu arkasında takip etmeye başladılar. Fakında olmadan ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Bir süre sonra nihayet kuşu yakaladılar. O an nerede olduklarının farkında olmayan iki kardeş çok geçmeden ormanda kaybolduklarını anladılar. Küçük kız korkmaya başladı. Abisi endişe içerisinde kız kardeşini teselli etmeye

alışıyordu. Ne yapacaklarını bilemez bir halde geri dönmenin bir yolunu düşünüyorlardı. O sırada bir ses duydular. Birden heyecana kapıldılar. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Bu ses tanıdık bir sestir. Çok geçmeden Tarçın yanlarına çıkageldi. Sevinçten birbirlerine sarıldılar.

Okul ıkışı çocukları takip eden Tarçın onları ormanın derinliklerinde bulmuştu. Tarçın ocukların annelerinde haber vermek için yanlarından hızlıca uzaklaştı. Evlerinin önüne gelerek telaşla havlamaya başladı. Okuldan zamanında dönmeyen çocukları için ailesi çoktan telaşa kapılmış her yerde çocukları armaya başlamışlardı bile. Tarçın'ın ısrarla havlaması annelerinin dikkatini çekmişti.

Tarçın evin kapısının açılmasıyla içeri girdi. Çocukların eşyalarını göstermeye çalışıyordu. Tarçın'ın bir şeyler bildiğini fark eden anneleri telaşlanmaya başlamıştı. Çocuklarını başına bir şey geldiğini anlamıştı. Tarçın annelerini çocukların kaybolduğu yere götürerek çocukların başına kötü bir şey gelmeden ormanlık alandan kurtulmalarını sağladı. Bu yaşananlar üzerine anneleri artık ikna olmuştu ve köpeği sahiplenmelerine izin verdi. O günden sonra hep birlikte mutlu mutlu yaşadılar.

Elif Serra KURT

KORKU FİLMİ GİBİ BİR AN!

İki kardeş evlerinde yalnızdı. Odalarında uyurlarken, içeriden sesler gelmeye başladı. Seslere bakmaya giderken küçük kardeşi de arkasından geldi. Gelen kardeşini fark etmeyen Elif, kardeşini görünce çok korktu. Sesler bir an kesildi.

Elif:

—Yoksa sen miydin o sesleri çıkaran? diye sordu.

—Hayır, annelerdir diye düşünmüştüm.

—Anneler evde değil ki, dedi.

Bu konuşma üzerine daha çok korktular. Sesler mutfaktan geliyordu. Mutfağa vardıklarında pencerenin açık olduğunu gördüler. Sesler mutfağın açık penceresinden mi geliyordu yoksa? O sırada kedileri Pudu'nun sesini duydular. Duvarın arkasına saklanıp gizlice baktılar. Orada siyah bir karaltı gördüler. Gördükleri karartının hırsız olduğunu düşündüler.

Elif, hemen annesine mesaj attı ama annesi telefonunu evde unutmuştu. Çocuklar korku içinde ne yapacaklarını düşündüler. Hemen odalarına dönüp saklandılar. Kardeşini sakinleştirmeye çalışan Elif, fısıltıyla “155’i aramamız gerekiyor.” dedi. Tam o sırada telefonunun şarjı bitmiş ve telefon aniden kapanmıştı. İki kardeş korkuyla birbirlerine sarıldılar.

Etraf iyice kararmıştı. Fakat evin içinde dolaşan karaltıyı hala hissedebiliyorlardı. Kardeşler yatağın altına sessizce süzıldüler. O sırada ayak sesleri de iyice yaklaşmıştı. Yatağın altından bakarken bir çift ayak gördüler. O sırada lamba da yanmıştı.

“Çocuklar neredesiniz? “dedi lambayı yakan kişi.

Fakat bu ses babalarının sesiydi. Yatağın altından çıkan çocuklar babalarına sarıldılar.

Babaları “Sizi korkutmak istemedim, sizi uyandırmamak için içeri sessizce girdim” dedi.

İş seyahatinden dönen babaları onlara en sevdikleri oyuncakları getirmişti. Babalarına yaşadıkları korkunç olayı anlattıktan sonra mutlulukla oyuncaklarıyla oynamaya başladılar. Oyuncaklar arasında bir lamba dikkatlerini çekmişti. Lambayı eline alan Elif, lambadaki garipliği fark eder etmez elinden düşürdü. Lambanın içinden çıkan cin onlara gür ve kararlı bir sesle “ Dileyin benden ne dilerseniz!” dedi.

Çocuklar da yeni bir korku ve şaşkınlıkla kalakaldılar.

Elif Serra KURT

KÖPEKLERDEN KAÇIŞ

Ramazan Bayramı'nın üçüncü günüydü. Anneannem ve babaannemlerle iki gün geçirip evimize döndük.

Bayramın 4. günü sabahında babamın arkadaşı ve ailesiyle Eskişehir'e tatile gitmek için yola çıktık. Giderken yolda Battal Gazi Türbesi ve Şeyh Edebalı Türbesi' ne uğradık. Sonra Eskişehir'in Tepebaşı ilçesinin Çamlıca Mahallesi'nde bir bahçe evine gittik. Oraya gittiğimizde zaten akşam olmuştu ve orada yemek yedikten sonra uyuduk. Sabah olduğunda Kahvaltıdan sonra bahçedeki havuza girdik, havuzda biraz fazla kaldığımız için sırtımız yanmış, Zeynep ve ben o yüzden gece uyuyamamıştık.

Ertesi gün sabah kahvaltımızı yaptık ve uçurtma uçurmaya karar verdik. Ama orada çok rüzgâr olduğu için uçurtmanın ipi elimizden kaçtı, yaklaşık 1 kilometre uzaklıktaki bir mısır tarlasına düştü. Zeynep çok üzüldü, birlikte oraya gitmeye karar verdik. Uçurtmayı aldık ama yolda gelirken benim terliğim koptu. Tarla

çok topraklıydı ben de ayağım acımasın diye oraya oturdum. Zeynep çoktan bahçeye dönmüştü. Tarla toprak olduğu için ayağım acıyordu. Ben orada otururken Bayram abinin bana doğru koşarak geldiğini gördüm ama buna anlam veremiyordum. Meğer Bayram abi bana doğru hızla gelen iki köpek gördüğü için hemen bahçeden çıkıp bana doğru koşmuş. Ben köpekleri görmediğim için hala oturuyordum. Annem çığlıkla bağıyordu, hemen onlara doğru koşmaya başladım. O anda bana doğru hızla koşan iki köpeği gördüm. Başta toprak olduğu için yürümediğim tarlada bu sefer terliklerimi atıp çıplak ayakla son hız koştum. Herkesi çok endişelendirirmişim. Babam iki metreye yakın çitlerin üstünden atlamış bana doğru koşuyordu. Köpeklerle aramda beş metre bile yoktu. Babamın arkadaşı Bayram abi yolda eline aldığı bir sopayı köpeklere kızla fırlattı, köpekler kaçtı. Beni kurtardılar. Kalbim çok hızlı atıyordu o akşam herkes bu olayı konuşuyordu Bense suskundum. Bir daha annem ve babamdan izin almadan hiçbir yere gitmemeye karar verdim. O Şehirde hiç unutamayacağım bir macera yaşadım.

Berat Efe BEYHAN

MAĞARADAKİ GİZEM

Bir grup meraklı genç, bu zamana kadar birçok olayı esra-rengiz olayı ortaya çıkarmıştı. Şimdi de korkunç bir mağarayı araştırıyordu.

Bu mağarayı araştırmaya karar verdikten sonra mağara hakkında toplayabildikleri tüm bilgiyi bir araya getirdiler fakat topladıkları bilgiler birbirinden korkunçtu. Ne kadar korksalar da araştırmalarına devam etmeye kararlıydılar. Son kontrollerini yaptıktan sonra buluşmaya karar verdiler. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu ve korkularını bu şekilde gizlemeye çalışıyorlardı. Arabaya binip yol tarifini açtılar. Yol iki saat uzaklıktaydı. Gidecekleri yer bataklıkların içindeydi. O yüzden ormanın girişine kadar araba ile gelebildiler. Geri kalan yolu da yürüdüler.

Ormanda yürürken arkadaşları Ali bataklığa saplandı. Hızlıca ne yapacaklarını düşünöüler, akıllarına odun parçalarını kullanmak geldi. Odun parçalarını toplayıp arkadaşlarına uzattılar. Uzun bir mücadeleden sonra arkadaşlarını kurtardılar. Etraflarına baktıklarında mağaranın karşılarında olduklarını fark ettiler. Mağaranın önüne kadar güçlölkle gelebildiler. İçeriden sesler geliyordu fakat hiç kimse görünmüyordu. Telefonlarına ses kaydı yapmaya karar verdiler. İçeri girip girmemekte çok kararsız kaldılar fakat bir türlü cesaretlerini toplayıp içeri giremediler. Hızlıca mağaranın yanından uzaklaşarak arabalarını bıraktıkları yere geldiler. Son kez arkalarına bakıp koşar adımlarla yola koyuldular.

Eve döndüklerinde bir süre olayların şokunu atlatamamışlardı. Kaydettikleri ses çok esrarengizdi. Ne insana ne hayvana ne de tanıdıkları bir sese benzemiyordu. Ses kaydını tekrar tekrar dinlediler fakat bir sonuca varamadılar. Bu ses kaydını internette paylaştılar. Belki mantıklı bir açıklama yapabilecek birini buluruz diye ümit ettiler.

Gökay Emre ÇAKIR

KÜÇÜK KEDİ PAMUK

Mahallenin birinde dolaşan küçük bir kedi vardı. Herkes ona Pamuk diye sesleniyordu. Çocuklar onu çok seviyordu adeta mahallenin maskotuydu.

Bir gün küçük yavru kedi çukuru fark etmeyerek içine düştü. Orada günlerce kaldı fakat kimse bu durumun farkına bile varmamıştı. Ahmet, küçük kediciğın ne zamandır orta görünmediğini düşünüyordu. Her zamanki yuvasının yanına belediye bir çukur kazmıştı Ahmet de kediciğın çukura düşmüş olmasından korkuyordu. Dikkatlice çukurun yanına eğildi, kulağını yere dayadı ve “Pamuk!” diye seslendi. İnce bir mırıltı duydu. Evet, kediciğ oradaydı! Ahmet’in kediciğı oradan kurtarması imkânsızdı çünkü kediciğın düşmüş olduğu çukur çok derindi. Küçük Pamuk, zayıflamış ve halsiz bir şekilde çukurda yatıyordu. Ahmet durumu hemen annesine ve babasına anlattı. Babası da bir kurtarma ekibine haber vermenin doğru olacağını düşündü. Kurtarma ekibi geldiğinde küçük kediyi çukurdan zorlukla kurtardılar. Ahmet’in dikkati kedinin hayatını kurtarmıştı. Pamuk’u Ahmet ve ailesi sahiplendi. Küçük kediciğı aldılar onu bir güzel temizleyip, karnını doyurdular ve onun için bir barınak yaptılar.

Pamuk kısa sürede eski sağlığına kavuşmuş hatta mahalledeki çocuklarla oynamaya bile başlamıştı. Ahmet’in bu duyarlılığı anne ve babasını çok mutlu etti.

Efe YILDIRIM

SANAT

Sanat, insanların estetik bir haz oluşturmak için yaptığı çalışmalarlardır. Sanatla uğraşan insanların estetik becerisi gelişmiştir ve uğraştıkları sanat sayesinde gerekli doyuma ulaşmışlardır.

Sanat eserleri, benzersizdir. Her sanatçının elinde farklı şekillere girer ve değer kazanır. Resim, heykel, oymacılık, çömlekçilik, cam boyama, tiyatro ve daha birçok sanat dalı bulunmaktadır. Toplumların gelişmesinde sanat çok önemli bir yere sahiptir. Sanata önem vermeyen toplumlar gerekli gelişimi gösteremezler. Mustafa Kemal ATATÜRK sanata büyük önem vermiştir ve sanat ile ilgili şu sözü söylemiştir:

” Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından birisi kopmuş demektir.”

Bizi hayata bağlayan damarlardan birisi de sanat olduğuna göre toplum olarak sanata zaman ayırmalı ve estetik anlayışımızı sanatla geliştirmeliyiz.

Efe YILDIRIM

KÜÇÜK ARKADAŞ

Bir gün arkadaşım Beril ile geziyorduk. Beril, yürürken yerde bir şişenin içinde garip bir sıvı fark etti. İkimiz de bunun bir iksir olduğunu düşündük. Beril merak edip iksiri içmek istedi. Ben engel olmaya çalışsam da o çoktan çoğunu içmişti.

Aradan biraz zaman geçti. Hiçbir şey olmamış gibiydi, evlerimize gittik. Ertesi gün arkadaşım Beril okula gelmedi, endişelenmeye başladım. Okuldan çıktıktan sonra evlerine gittim. Zile bastım ama kapıyı kimse açmadı. Eve geldiğimde Beril'i aradım, Beril telefonu açmıştı ama sesi çok kısık geliyordu. Yaşadığı her şeyi bir bir anlatmaya başladı: "Okuldan geldikten sonra vücudum ağrımaya başladı, biraz dinlenmek için uyudum. Uyandığымda bir de ne göreyim? Evdeki bütün eşyalar kocaman kocaman görünüyor. Koşarak aynaya gittim, aynaya baktığımda eşyaların büyümediğini kendimin küçüldüğünü fark ettim. Bu yüzden sen geldiğinde kapıyı açamadım."

Hemen arkadaşımın evine gittim. Arka pencere açtı, pencereden içeri girdim. Beril'i bir an önce eski haline çevirmeliydim. İnternette ne yapabileceğimizi araştırdık. Beril'i çantama koyup dışarı çıktık. Doğru aktara gittik. Aktardan gerekli malzemeleri alıp bir kaba boşalttık. Beril'i herkesten gizlemeliydim. Sonra iksiri hazırladım, Beril iksiri içti ama bir işe yaramadı. Aradan epey zaman geçti, anne babasının eve gelmesine az kalmıştı. Çaresizlikle oturup beklerken fıstık ezmeli ekmeğe yedik. Birden Beril'de değişiklikler olmaya başladı, eski haline döndü. Çok şaşır-mıştık. Meğer Beril'in ilacı fıstık ezmeli ekmeğeymiş. Keyfimiz yerine gelmişti. Hiçbir şey olmamış gibi hayatımız normale döndü.

Beren ARDA

NEŞELİ DUMAN

Merhaba, benim adım Duman... Üç kız çocuğu olan bir ailenin köpeğiyim. Bir sitede yaşıyoruz ve ailemi çok seviyorum. Bazen sitede yaşamak çok zor oluyor çünkü istediğim zaman dışarıya çıkamıyorum da koşamıyorum da. Şehir hayatına uyum sağlamaya çalışıyorum. Yan komşumuz Ayşe teyze, benden çok hoşlanmıyor. Sesimi her duyduğunda “Gene beni uyutmadın!” diye mırıldanıp duruyor ama ben duymazdan geliyorum.

Kızlar her sabah kalkar kalkmaz yemeğimi ve suyumun kolları bana krallar gibi bakarlar. Melis, Ada ve Deniz beni kaşıyarak sevince ben de çok mutlu olurum. Kaşınmaya bayılırım. Ben kahvaltımı yaparken onlar da kahvaltılarını yapar, çabucak hazırlanırlar. Bana “Hoşçakal!” demeden okula gitmezler. Onlar yokken arkadaşım Boncuk ile oynarım. Boncuk evin yaramaz kuşudur. Boncuk ile aynı evde yaşamak çok keyiflidir. O benim en yakın arkadaşım. Kafesi açılır açılmaz benim yanıma gelir, hemen

oynamaya başlarız. Boncuk ile en sevdiğimiz oyun birbirimize topu yuvarlamak ve yakalamaya çalışmaktır. Kızlar beni bahçeye çıkartsın diye okuldan geldiklerinde türlü oyunlar yaparım.

Yine oyunlar yaparak kendimi bahçeye çıkarttığım bir gün, komşumuzun köpeği Tarçın ile sitenin bahçesinde top oynuyorduk. Eğlenerek top oynarken topumuz bir anda havuzun içine düştü. Patimi suyun içine koyarak topu almaya çalışırken dengemi kaybettim ve bir anda kendimi suyun içinde buldum. Çok korkmuş ve çok üşümüştüm. İlk defa bu kadar derin bir suyun içerisindeydim. Tarçın, hemen suya atladı, bana doğru yüzmeye başladı. O, suya alışkındı. Bir taraftan yüzüyor, bir taraftan da havlıyordu. Melis bizi duyarak yanımıza koştu. Çok korkmuştu. Beni ve Tarçın'ı sırayla sudan çıkarttı. Bizi hemen eve götürüp kuruladı.

O günden sonra topumuzu havuza yakın bir yerde oynamadık.

Elis ÇELEBİ

ÇARŞIDAKİ MACERAM

Bir gün annem, yengemlerle birlikte çarşıya gideceğimizi söyledi. Hemen hazırlanıp evden çıktık.

Çarşıya vardığımızda her şey çok garip görünüyordu. Farklı farklı eşyalar, kolyeler ve değişik insanlar... Bir ara kuzenimin gözüne bir kolye çarpmış, çok beğenmiş. Biz kolyelere dalmışken annem ve yengem bir dükkâna girmiş olmalılar ki etrafta görünmüyorlardı. Bir taraftan annelerimize sesleniyor, bir taraftan da etrafı aramaya devam ediyorduk. Bir süre sonra annemi gördük. Sesimize gelmişti. “Buradayım, merak etme!” diyerek beni sakinleştirdi. Sonra yengem geldi. Bir müddet çarşıda gezdik, dolandık; derken kuzenim bir anda kayboldu. Bugün kaybolma günü olmalıydı. Birlikte aramaya başladık. Seslendik, seslendik ama ortaya çıkmıyordu. Aklıma kuzenimin şu beğendiği kolye gelmişti. Anneme “Anne, kuzenimin beğendiği bir kolye vardı. Belki onu almak için gitmiştir.” dedim. Hep birlikte oraya gidip baktık. Biz kuzenimi ararken annem sanıp elini tuttuğum kişinin yabancı biri olduğunu fark ettim ve çok utandım. Bir müddet sonra kuzenimi bulduk. Dönercinin elindeki bıçaktan korkmuş karşıdaki polise elinde bıçak olan bir adam gördüğünü haber vermek için gitmiş. Kuzenimi bulunca buz gibi sular içtik içimizin hararetini söndürdük. Alacaklarımızı alıp bir an önce eve gitmek istiyorduk. Arabaya binip eve doğru yol koyulduk.

Yolda bir yandan başımızdan geçenleri anlatıyor, bir yandan da kuzenimin polise gidip ortalığı karıştırmasına gülüyorduk. Bizim için unutulmaz bir gündü.

Yunus ÖZÇELİK

HAYVANLAR

Bir ormandaki tüm hayvanlar çok mutlu yaşıyordu. Bu ormanın adı Çınar Ormanı'ydı. Her gün bu ormanda şarkı söylenir, oyunlar oynanır ve dans edilirdi.

Orman sakinleri mutlu hayatlarına devam ederken bir gün tüm hayvanlar teker teker halsiz düşmeye başladı. Kuşlar uçamıyor, ceylanlar ayağa kalkamıyor, zamanlarını kıpırdamadan geçiriyorlardı. Ne olduğunu kimse anlamıyor, sebebini herkes merak ediyordu. Bir gün bir tavşan ne olduğunu anlamak ve sorunu çözmek için tüm gücünü toplayıp ormanda dolaşmaya çıktı. Ormanın uzak bölgelerine doğru yürümeye başladı. Ormanın diğer ucunda gördüklerine bir anlam veremedi. Karşısında fabrikalar vardı ve bacasından kapkara dumanlar çıkıyordu. Ayrıca fabrikadan çıkan atıklar da ormana can veren nehre karışıyordu. Tavşan kuşların neden uçamadığını, diğer hayvanların da neden sürekli hastalanıp yattığını anlamıştı. Fabrikadan çıkan atıklar sulara karışıyor gazlar ve dumanlar yüzünden kuşlar uçamıyor hayvanlar halsiz düşüyordu. Buna bir çözüm bulmalıydı. Arkadaşlarının yanına dönüp gördüklerini anlattı. Hayvanlar buna bir çözüm bulabilmek için kafa kafaya verdiler bu orman onların eviydi ve çözümü onlar bulacaktı.

Ayağa kalkmaları zor da olsa bunu başaracaklarına inançları tamdı.

Eylül Damla ÖZKARACA

ARTIK DUR DİYELİM

Son zamanlarda tüm dünyanın gündeminde olan ırkçılık artık farklı boyutlara ulaştı. Bu gidişe bir dur demeliyiz. Fark etmeliyiz ki ırkçılık insanlığı yok ediyor.

Bir insanı ırkına bakarak yargılamak ya da ona göre tavır almak hiç hoş değil. Bir insanı seviyorsak ya da ona saygı duyuyorsak bunun sebebi ırkı değildir. İnsan ırkından dolayı dışlanmamalı. Siyah ve beyazın ne farkı var ki? Herkes bu dünyada eşit olmalı. İrkçılık zihniyeti bitmediği sürece insanlık boş bir kutu olacak. Artık insanlar doğuştan getirdikleri özellikleri için haksızlığa uğramamalı, dışlanmamalı, ölmemeli. Onların gözlerinden akan yaşlar son bulmalı ve artık insan olmaktan doğan haklarına sahip olmalılar. Bu gidişe bir “Dur!” diyelim, ırkçılığa son verelim!

İrkçilik devam ettiği sürece insanlık da yok olmaya devam edecektir.

Esmâ KAYA

AFAD MERKEZİ

Merhaba, benim adım Nisa. Bugün sizlere okulca AFAD merkezine gittiğimiz günü anlatacağım.

O gün her zamanki gibi sıradan bir okul günüydü. Sabah erkenden kalkıp hazırlandım, kahvaltımı yapıp okula gittim. İlk derse girdiğimizde öğretmenimiz bize bir sürprizi olduğunu ve bir gezi düzenlendiğini söyledi. Nereye gideceğimizi çok merak etmiştik. Öğretmenimiz “Gezimiz AFAD Merkezi’ne olacak.” dedi ve AFAD gezimizin yarın olacağını da ekledi. Ertesi sabah hazırlanıp erkenden okula gittim. Okuldan bizi servis ile aldılar. Yol boyunca nasıl bir yere gideceğimizi düşündüm, kısa bir süre sonra oraya vardık. AFAD Merkezi’ne ilk girdiğimizde her şey çok değişik gelmişti. İlk olarak depremin yaşandığı ve her yerin yıkıldığı bir sokağa girdik. Çok gerçekçi bir şekilde canlandırılmıştı. Çok ürkütücü görünüyordu. Ses kaydından imdat çığlıkları geliyordu. Oradan çıkıp deprem odasına girdik. Sallanan bir oda yapmışlardı. Biz, bu odanın içine girip yerlerimize oturduk. Oda sallanmaya başladı. Bir yandan arkadaşlarla gülüyorduk çünkü bunu bir senaryo olmasının rahatlığı vardı ama bir yandan da deprem anını yaşama ihtimalini düşünüp üzülyorduk. AFAD merkezindeki gezimiz sona ermişti.

Servislerimize binip okulumuza gittik. Okuldan eve gittiğimde bütün olanları anneme anlattım. Çok keyifli bir geziydi ancak ailece oturup deprem anında yapacaklarımızı gözden geçirdiğimiz belki de hayat kurtaran bir gezi de olmuştu.

Nisa ONAT

HAZINE PEŞİNDE

Bir sabah okula giderken yerde bir not defteri buldum. Üzerinde “Hazine Kapıları” yazıyordu. Bu defter beni çok etkiledi ve merak etmeye başladım.

Not defterini alıp açtığımda İndia’daki bir mağaranın içindeki hazineden bahsediyordu. Bu olayı annemlere hissettirmeden halletmeliydim çünkü oraya gitmeme izin vermezlerdi. Mağaranın konumuna doğru yürümeye başladım. Biraz tedirgindim. Mağaranın önüne geldiğimde içeriye bir göz attım. İçeriden değişik sesler geliyordu. Bu beni şüphelendirmişti. Ses çıkarmadan içeri girip etrafı kolaçan ettim. Önüme taştan sarkıtlar çıktı. Sarkıtların altından hızlıca ilerledim. Birden sarkıtlar yıkılıp yolumu kapadı. O an başımın belada olduğunu anlamıştım. Artık tek hedefim mağaradan bir an önce çıkmaktı. Korka korka ilerlerken önüme vadi gibi bir yarık çıktı. Vadinin üstünden karşı taraftaki

taşa atlamam gerekiyordu. Kararımı vermiştim, atlayacaktım. Koşarak karşıya atladım ama atladığım taş kırılmıştı, sadece ellerim bir çıkıntıyı tutuyordu. Gücüm gittikçe tükeniyordu ve o an dua etmeye başladım. Gözüme üzerine atlayabileceğim bir çıkıntı çarpıyordu eğer oraya ayak basabilirsem kurtulabilirdim. İstedğim planı uygulayarak düşmekten kurtulmuşum. İlerlerken aklıma annemlerin beni merak edecekleri geldi. İleriden bir ışık yayılıyordu, çıkış kapısı olmalıydı. Hemen o ışığa doğru ilerledim, artık dışarıdaydım ama önümde incecik bir taş yol, altında da büyük bir uçurum vardı. Tek seçeneğim bu incecik taş yoldan geçmekti. Geçerken bir yandan korkuyordum. Birden taş yol kırılmaya başladı, koşarak ağaca atladım. Kolum çok acıyordu, galiba kırılmıştı. Acılar içinde yürümeye devam ettim. Eve döndüğümde herkes merakla başıma toplandı. Ben de olanları anlattım.

Bundan sonra ailemden izinsiz bilmediğim yerlere gitmem konusunda beni uyardılar. Yatağa girdiğimde o gün olanları düşünmeye başladım. Büyük bir beladan kıl payı kurtulmuşum. Ömrüm boyunca bu yaşadıklarımı unutmayacağım.

Murat KILIÇ

DENİZ

Yüzmek; çok sevdiğim, beni rahatlatan güzel bir eğlence benim için. Annem de bebekliğimden bu yana su ile oynamayı çok sevdiğimden bahseder hep.

Yaz mevsimi geldiğinde uzun süreli olmasa da babam bizi denize götürür. Su ile oynamayı, denizin içinde olmayı çok sevsem de küçük yaşlarımda denizin o enginliği, dalgaların çokluğu, o kocaman su beni hep korkuturdu. Annem ve babamın ısrarlarına rağmen hep kıyıda oynamayı tercih ederdim. Küçük küreğimle sahildeki kumları kazıp kuyucuklar yapıyordum. Sonra denizden kovamla su getirip o kuyuları dolduruyor, oyuncaklarımı o kuyu içerisinde yüzdürüyordum. Suyu girmekten korkuyordum ama şişme botumuzla gezmek çok hoşuma gidiyordu. O yüzden güneşin yakıcılığı azalınca babam beni botla gezdirirdi. Bu benim

için inanılmaz bir eğlence oluyordu. O küçücük ellerimle babamdan kürekleri alıp ben de kürek çekmeye çalışıyordum. Bu arada babam bana kendi küçüklük yıllarından anılarını anlatıyor, denizde yüzmeyi nasıl öğrendiğinden bahsediyordu. Ama ben küreklerle o kadar meşgul oluyordum ki bazı anıları duymuyordum bile.

Yine bir akşamüstü botla gezimizi bitirip kıyıya yanaşmıştık. Genellikle abilerim gelip beni botun içinden alır, sahile kucaklarında götürürlerdi. Abim her zamanki gibi beni bottan aldı, tam kavrayamamış olacak ki beni suya düşürdü. Ben ne olduğunu anlayamadan suyun altında buldum kendimi. Bundan sonrasını anlatmak zor çünkü bu benim için inanılmaz bir deneyim oldu. Korku, endişe, kızgınlık gibi birçok duyguyu aynı anda yaşadım. Tabii bu süre bana çok uzun gelse de babam beni hemen sudan çıkardı. Şimdi ise bu günümü güzel bir anı olarak anlatıyorum.

Yüzmeyi artık biliyorum ve suyun altında kalabiliyorum. Hatta bu hoşuma bile gidiyor. Bu arada aileme bana yüzmeyi öğrettikleri için her zaman teşekkür ediyorum.

Hamza Erkam İNCE

KÜÇÜK KUŞ

Eski zamanlarda bir tane peri vardı. Bu peri çok yaramazlık yapıyordu. Bir gün şaka yapmak için ablasının sihir iksirlerini döktü. Ablası da bunu görünce çok sinirlenerek kardeşini rengârenk küçük bir kuşa çevirdi.

Ablası “Artık yaramazlık yapamazsın!” dedi.

Sonra renkli kuş, yani peri, Aylin’i ve babasını görmüşdü, içinden gelen sesi dinleyerek onları izlemeye başladı. İlerlerken kanadı ağacın dalına takıldı ve yere düştü.

Aylin:

- Aaa, baba bak, küçük bir kuş düşmüş, onu kurtarmalıyız!” dedi. Babası izin verince küçük kuşu evlerine aldılar. Kuş, o ailenin evini gördüğü zaman şaşırmişti çünkü evlerinde hiçbir yiyecek yoktu, üstelik elbiseleri de delik delikti. Kuş onlar için çok üzülmüştü. Sihir yaparak onlara yardım edebilirdi. Onlar görmeden sihrini yaptı.

Aylin, evlerindeki yiyecekleri içecekleri ve bir miktar da parayı görünce çok şaşırđı. Aylin'in annesi çok hastaydı ve ne yemek yapabiliyordu ne de çocuklarına bakabiliyordu. Evin tüm yükü Aylin'deydi.

Bir ara Aylin, dışarıya çıkmak için babasından izin istedi. Babası "Hayır kızım, ben isteyken çıkamazsın, son zamanlarda kasabada insanlar kayboluyor ve nereye gittikleri de belli olmuyor. Polisler ve jandarmalar onları arıyor ama bulamıyor." dedi. Babası odun satmak için çıktığında küçük kuş birden konuşmaya başladı.

Aylin, çok şaşırđı. Küçük kuş kendisinin peri olduğunu ve kuşa nasıl dönüştüğünü anlattı ve "Benimle konuştuğunu hiç kimseye söyleme!" dedi. Sonra Aylin kuşa "Mademki sen perisin, beraber kasabaya inelim, babam görmeden odun satalım. Başımız derde girerse sen sihir yaparsın, kurtuluruz." dedi. Peri başlangıçta kabul etmedi ama sonra beraber kasabaya gittiler. Kasabada biraz odun sattılar ve sonra eve döndüler. Babası geldiğinde odunları sordu. Aylin, babasına odunları görmediğini söyledi. Küçük peri Aylin'e yalan söylememesi gerektiğini anlatınca Aylin babasına olanları anlattı. Babası kızının çalışmasına çok üzüldü. Bunun üzerine perinin dokunuşuyla babasının telefonu çaldı. Arayan kasabaya yeni açılan kütüphanenin müdürüydü. Kütüphane görevlisi olarak çalışmasını önerdi. Babası sevinerek teklifi kabul etti ve kütüphanede çalışmaya başladı. Kendi emeğiyle para kazanmaktan çok mutluydu.

Perinin yaptığı iyilik onu kuş olmaktan kurtardı. Evine dönme vaktinin geldiğini söyleyerek uçup gitti.

Eslem ASLAN

GÜZEL ARKADAŞIM

Bir gün ödevlerimi bitirip dışarı çıkmaya karar verdim. Bir müddet kendi kendime oyunlar oynadım, bisikletimi sürdüm. O gün kimse dışarı çıkmamıştı. Tabii üzülmemek elde değildi. Ne olurdu sanki bir arkadaşım dışarı çıksaydı?

Sonra dışarısı birden soğumaya başladı. Annem beni eve çağırıldı. Biraz isteksiz de olsam eve gittim. İkinci gün arkadaşım beni çağırılmak için eve geldiğinde ona gülümsedim. Anneme “Dışarı çıkabilir miyim?” diye sorduğumda, annemin cevabı “Beş sayfa ödevini bitirdiğinde çıkabilirsin.” oldu. Ödevler gözümde dağ gibi büyümüştü... Arkadaşıma ödevlerimi bitirmeden dışarı çıkamayacağımı söyledim. Bugün dışarı çıkama şansım yoktu. Üçüncü gün dışarıya çıkabilmişim sonunda. Şaşırdım arkadaşım da bahçeye çıkmıştı. Önce ona “ Merhaba” dedim. Biraz konuştuktan sonra oyunlar oynadık, birlikte bisikletlerimizi sürdük ve benim getirdiğim zekâ oyununu oynamaya başlamıştık. Birden gök gürültüsüyle birlikte yağmur yağmaya başladı. Yağmurda ıslanmak çok keyifliydi.

Zaman akıp gitmişti, annelerimiz bizi eve çağırıldı. Koşarak evlerimize giderken yarın yine buluşmak için sözleştik.

Egemen AKAN

AH BAŞIMA GELENLER!

Bir gün evde çok sıkılmıştım ve anneme çok sıkıldığımı, Ema ablalara gitmek istediğimi söyledim. Annem kabul edince hemen hazırlanıp çıktık.

Ben Ema ablaların bahçesinde annemin arkasında oturmuş hortumla oyun oynuyordum. Bir ara hortumu ağzıma almış su ile oynarken bir çığlık attım. Birden damağımda acı hissettim. Hortum tam da damağıma batmıştı. Annem beni görünce ne oldu bile demeden hemen lavaboya doğru götürdü. Yara derindi ve hastaneye gitmem gerekiyordu. Hastaneye vardığımızda çok korktum korkuyor, kaçmaya çalıştım. Beni bayıltarak ameliyata almaya karar verdiler. Bayıltılmadan önce gözümün önünden manzaralar geçiyordu. Yarı gerçek yarı hayal kafamdan şunlar geçiyordu: Benim damağımda bir delik var ve doktorlar orayı dikiyorlar, ben kaçmaya çalışıyorum, herkes peşimden koşuyor. Bu düşüncelerle uykuya daldım. Gözümü açtığımda ameliyatım bitmişti, herkes etrafımda bekliyordu. Annemi, babamı yanımda görmek beni rahatlatmıştı.

Biraz kendime geldiğimde doktorumun da izniyle evimizin yolunu tuttuk. Bu olay hayatımın belki de en korkunç anıydı.

Eslem ASLAN

KÖYÜMDEKİ DÜNYAM

Geçen yıl mart ayında tüm dünyayı etkileyen salgın hastalık sebebiyle şehirden biraz uzaklaşmak için köyümüze geldik. Köy hayatının bu kadar keyifli ve özgür olabileceğini ve bana daha öncekilerden çok farklı deneyimler yaşatabileceğini tahmin bile edemezdim.

Köydeki evimizin üst katında kuzenlerim oturuyordu. Onlarla daha çok görüşmeye başladık. Kuzenlerim sayesinde birçok hayvanı bir arada gördüm. Kedi, köpek, koyun, keçi, tavşan, güvercin, ördek, balık... Hatta gün içerisinde bu hayvanların bakımlarını beraber yapıyorduk. Burada yeni arkadaşlıklar bile kurmuştum.

Köyümüze bol bol kar yağması beni çok mutlu etti. İlk defa bu kadar kar görmüştüm. Bol bol kartopu oynadık, kızak kaydık. Köyün içinde kızak kaymak için çok uygun bir yer vardı. Adının "tıntın" olduğunu öğrendiğim bu yer bana çok ilginç geldi. Kızak kaymak için çok sabırsızlanıyordum. İlk başlarda tedirgindim ve korkuyordum. Sonraları kızak kaymanın zevkli bir şey olduğunu anladım. Akşam olduğunda kuzenlerim ve arkadaşlarımla birlikte kızaklarımızı alıp tıntına gidiyorduk. Çığlıklar, kahkahalar, kızarmış burunlar, sıırıslık olmuştuk. Kıyafetler zihinlerimize resmen kazınmıştı. Köyde birçok güzel anı biriktirdim.

Köyümüzde unutamayacağım günler geçiriyorum ve ben köyümü artık çok seviyorum.

Taha SARI

KEDİ MIRMIR İLE KÖPEK HAVI

Bir zamanlar küçük bir mahallede kedi ile köpek yaşardı. İkisi çok iyi arkadaştı.

Kedi Mırmır ile köpek Havi bir gün sokakta gezinirken terk edilmiş bir evi fark ettiler. İçinde ne var diye çok merak ediyorlardı ve eve girmeye karar verdiler. Evi biraz dolaştıktan sonra “tı-kır tıkır” sesler duydular bu seslerin tahtayı kemiren fareden geldiğini anlamadılar ve korkarak kaçmaya başladılar. O telaşla kendilerini nefes nefese sokakta buldular. Kedi Mırmır, köpek Havi’ye:

—Köpek kardeş, bilmediğimiz yerlere gitmek başımıza dert açacak, bir daha bilmediğimiz yerlere gitmeyelim, dedi ama köpek Havi onu duymadı bile.

Sokakta biraz gezindikten sonra akşam olmuştu. İki arkadaş bir evin bahçesinde uyuyakalmışlardı. Sabah olduğunda Havi, Mırmır'ı uyandırmak için uğraşarak:

—Kedi kardeş, haydi kalk artık sabah oldu! Yapacak çok işimiz, gezecek çok yerimiz var, dedi. Sokakta gezinirlerken o sokakta oturan bir teyzenin çöp atmak için çıktığını fark ettiler. Kapıyı açık görünce içeri girmek için hiç beklemediler. İçeri girdiklerinde evdeki eşyaları yerle bir edip mutfak masasında hazır olan kahvaltıya bile davetsiz misafir oldular. O sırada yaşlı teyze içeri girince gördükleri karşısında çok şaşırılmıştı. Evin o halini görünce hayvanlara zarar vermenin yanlış olduğunu düşünerek iki arkadaşın çıkmaları için kapıyı açıp bir köşeye çekilip ağlamaya başladı. Yaşlı teyzenin o halini gören Mırmır ile Havi, yaptıklarından pişman oldular ve teyzeye yardım etmek için eşyaları yerlerine yerleştirip evi eski haline getirdiler. Her şey eskisi gibiydi, mutfak masasındaki kahvaltı hariç.

O günden sonra kimsenin evine izinsiz girmemeye karar verip hep beraber mutlu mutlu yaşadılar.

Fatma ÖZKAN

UNUTULDUM

Merhaba, ben kırmızı kitap. Ben bir şiirler kitabıyım.

Benim üzerimi tozlar kapladığından eski parlak kırmızı rengim gözüküyor ve bu yüzden kimsenin dikkatini çekmiyordum. Artık kimse beni okumuyordu. Bir gün belki beni fark ederler diye rafların üst katlarına çıkmaya karar verdim. Başka raflara tırmanıp üst katlara çıktığımda yaşlı bir tarih kitabı ile karşılaştım. Tarih kelimesini ilk kez duymuştum, tarih kitabına, adının ne anlama geldiğini sormaya karar verdim. Yaşlı kitap bana dönerek "Tarih, geçmişte yaşanmış olayların anlatılması demektir." dedi. Ben de ona "Ben de artık tarih olacağım sanırım, kimse beni okumuyor, sence ne yapabilirim?" diye sordum. Tarih kitabı biraz düşündükten sonra bana "Bir alt rafta Bay Ansiklopedi var, o sana a'dan z'ye her şeyi anlatır." dedi. Ben de tarih kitabına el sallayıp Bay Ansiklopedi'nin yanına gittim. Sonra ona unutulduğumu söylediğimde o da "Bana bir şiirini okursan sana ne yapman gerektiğini söyleyebilirim." dedi.

Ona ilk sayfamdaki şiirimi okudum. Sonra bana "Sen çocuk şiirleri kitabısın. Buradan dümdüz git, çocuk kitapları bölümünü bul, senin yerin birinci raf." dedi. Ona mutlu bir şekilde el sallayıp birinci rafa indim. Kendi rafımı bulmuştum. Arkadaşlarım beni görünce çok sevinmişlerdi. Sonra birbirimize içlerimizdeki şiirlerden, hikâyelerden, masallardan okuyup keyifli zaman geçiriyorduk. Raflara tırmanırken üstümdeki tozlardan da kurtulmuş, bana doğru uzanan çocuğun elini görünce sevinçten havalara uçmuştum.

Fatma ÖZKAN

KAR KULÜBÜ

Merhaba! Belki beni tanıyorsunuz ama ben yine kendimi tanıtayım. Adım Halil Berk. Boyum 147, kilom 40. Basketbol oynamayı, kitap okuyup test çözmeyi, ailem ve arkadaşarımla vakit geçirmeyi severim. Hikâyemi anlatmaya başlayayım.

Bir kış günü her yeri kar kaplamıştı ve ben bir kış kulübü üyesi olarak (ismi şimdi buldum) hemen dışarı çıktım. Dışarı adımlımı attığımda ne göreyim? Dışarıda boyum kadar kar var. Kar sabaha kadar durmadan yağmış olmalıydı. Kar benim için her şeydi. İçimden " Unutma Halil Berk, sen artık bir kar kulübü üyesisin!" dedim.

Tam kapıyı kapatacaktım ki annem, -"Oğlum gel para vereyim de ekmek al!" dediğinde kar kulübü üyeliği sevincim uçup gitmişti. Sonra içeri girip parayı aldım ve yola koyuldum. Giderken "Kar kulübü üyeliğimin ilk görevinin ekmek almak olması ne komik!" diye düşündüm. Ama görev görevdi. Fırına girip hemen sıcak ekmeleleri alıp eve bıraktığım gibi Kar Kulübü üyelerini toplamak için uçtum gittim. Tüm arkadaşarımlı çağırmıştım.

Hepsi de "Kar Kulübü Üyesi" olmayı kabul etti ve adımıza yakışır şekilde akşama kadar karın içinde oynadık, kardan adam yaptık, karda yürüyemeyen yaşlılara yardım ettik, karda yem bulamayan kuşlara yem verdik ve kızaklarımızla karın tadını çıkardık.

Halil Berk ALPER

BİLİNMEYEN YOL

Bir gün her zamanki gibi okuldan eve dönerken arkadaşım Ali eve giden daha kestirme bir yol bildiğini söyledi. Ben de bilmediğimiz yoldan gitmemizin yanlış olacağını söyledim ama herkes Ali'ye katıldığı için yeni yola koyulduk.

İlerledik, ilerledik... Bir türlü Ali'nin söylediği yola varamadık. Aklıma arkadaşım Mehmet'in telefonu geldi. Mehmet'ten telefonunu çıkarmasını istedim ama Mehmet telefonunu okulda unuttuğunu fark etti. Hepimiz farklı yollar düşünmeye başladık. Aklımıza geri doğru gitmek geldi ama buraya gelirken çok karışık yollardan geldiğimiz için geri dönemezdik. Sokakta insan aramaya

başladık ama etrafta ne araba ne de insan vardı. Çok geçmeden karşımıza bir araba çıktı ve karşısında da koşan bir köpek vardı. Sahibi arkasından koşuyor , "Fındık, Fındık!" diye bağıyordu. Hemen sonrasında da arabanın bir anda köpeğe çarptığını gördük. Fakat arabanın sahibi kaçıp gitmişti. Biz de hep beraber köpeğe yardım etmek için gittik. Çok geçmeden köpeğin sahibi yanımızdaydı. Fındık'ı kucaklayıp veterinerine götürmek için bir taksi durdurdu. Fındık için biz de çok endişelenmiştik, taksi beklerken amcanın telefon numarasını aldık. Bir müddet sonra sahibi aradığında Fındık'ın kazayı hafif atlattığını, durumunun iyi olduğunu öğrendik.

Eve vardığımda olanları anneme anlattım. Annem olaylar karşısında çok şaşırıldı ve bir daha bilmediğimiz yollardan gitmemizi, bunun çok tehlikeli olduğunu söyledi. Biz de hayatımızda edindiğimiz bu tecrübe sonucunda bir daha böyle bir hata yapmamaya karar vermiştik.

Egemen HASTÜRK

ÇILGIN PALYAÇO

Geçen hafta üç arkadaşım ile yaptığımız kamp gezisinde ilginç olaylarla karşılaştık.

Doğayı tamamen algılamaya çalıştığımız günlerde börtü böcek derken hiç ummadığımız bir anda ağaçların arasında palyaço görünümümlü bir adam belirdi. Bunun bir şaka olduğunu düşünsek de arkasından koşup baktığımızda gölgesinden bunun bir yansıma değil gerçek olduğunu fark edince çok tedirgin olduk. Geceleynin bu yüzden gözümüze uyku girmedi. Bizi korkutmak isteyen biri mi vardı yoksa kötü niyetli biri palyaço kılığına mı girmişti? Sabah uyandığımızda ateşi yakmak için dal toplamaya ayrılmıştık. Bir süre sonra kampa tekrar döndüğümüzde bir arkadaşımız aynı palyaçoğu gene gördüğünü söyledi. Biz de getirdiğimiz iplerle kendimizi güvence altına almak için ipleri ağaçların arasına bağlayıp tuzaklar hazırladık. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir çığlık sesi duyduk ve çadırlarımızdan çıkıp baktığımızda palyaçonun yaptığımız tuzaklardan birine yakalandığını gördük. Onu sorguya çektiğimizde, “Ben bir tiyatro oyuncusuyum; bu yılki rolüm, korkunç palyaçoğuydu. Rolümü çalışmak için sizin üzerinizde deneme yaptım.” dedi. Ama biz her ihtimale karşı jandarmayı arayıp yaşadığımız bu olayı bildirerek sorgusunu onlara bıraktık.

Kamp bitip eve döndüğümüzde hala bu olayın şokunu yaşıyorduk.

Egemen HASTÜRK

MUHTEŞEM GÜNLER

Bir yaz günü aile dostlarımızla kampa gitme kararı verdik. Çadırlarımızı alıp yola koyulacaktık ki babam gitmek istemedi çünkü babamın dostları bizi beklemeden gittikleri için babam onlara kızmıştı.

Onlar gece gitmişlerdi ve ben çok üzülmüştüm. Sonra arkadaşlarımız arayıp gitmemiz için ısrar ettiler, babam da onları kıramadı ve yola çıkacakken abim gitmek istemeyince abimi iki pizza ile ikna ettik. Kamp alanına vardığımızda direkt mayolarımızı giyip iki arkadaşımınla birlikte denize atladık. Birbirimizi kuma gömüp kumdan kaleler yaptık. Çok eğleniyorduk. Anne ve babalarımız da yanımıza gelince hepimiz çok daha fazla eğlendik. Tabii abim dışında. Zaman çok hızlı ilerliyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Babam bir an evvel çadırı kurmak için uğraşırken ben de ona yardımcı oldum. Ahmet amcam da çadırı kurdu. Biz çocuklar

UNO oynarken babam şişme yatağı şişirmeye başlamıştı. Yaklaşık bir saat sonra hazırlıklarımız tamamı. Çadırların etrafında kocaman bir ateş yaktık. Ateşin etrafında sohbet etmek çok keyifliydi. Sonra bir kısmımız çadırlarda, bazılarımız arabalarda, bazılarımız da karavanda yattı. Sabah 06.30'da uyanmıştık. Annem, Esra teyzem ve arkadaşım Hazal ile birlikte yürüyüş yaptık. Bir yandan da hem konuştuk hem de denizin muhteşem sesini dinledik. Kamp alanına geldiğimizde arkadaşım Sena da uyanmıştı. Birlikte kumdan kale yapıp midyelerle süsledik. Denize atlayıp saatlerce yüzdük. Bir ara Sena'nın ayağına kramp girmişti ve "İmdat!" diye bağıyordu. Abim koşarak denize atladı ve Sena'yı kucaklayıp kumsala bıraktı. Zaman ilerlemiş, eve dönüş vakti gelmişti. Öğle yemeklerimizi yedikten sonra yola çıktık ve yolda çok eğlenceli zaman geçirdik. Sude ablam bizimle gelmişti ve onunla yolculuk daha keyifliydi. Eve döndüğümüzde arkadaşlarımızla hala ayrılamamıştık. O tatilimi asla unutmayacağım.

Beren ARDA

YEDİGÖLLER MACERASI

Asena ve Sevgi ikiz kardeşlerdi. Bu sene ortaokula başlamışlardı. Okulda Mine ve Canan'la tanışmışlar, onların da ikiz olduğunu fark etmişlerdi.

Kızlar, o sene bitene kadar çok iyi arkadaş olmuşlar ve yaz tatilinde kamp yapmaya karar vermişlerdi. Ailelerinden izin alıp Yedigöller'de bir okul kampına katılmışlardı. Kızlar çok heyecanlıydı. Çünkü ilk defa ailelerinden uzak bir yerde kalacaklardı. Kamp alanına vardıklarında akşam yemeği yiyip barakalarda kimin kiminle kalacağına karar verdiler. Mine ve Sevgi bir barakada, Asena ve Canan da başka bir barakada kalacaktı. O akşam çok yorgun olduklarından erkenden yatıp güzel bir uyku çektiler. Sabah güneş doğmadan kalkıp hazırlandılar ve kahvaltı yaptılar. Öğretmenler yoklama yapıyordu. Mine “Burada!” Canan “Burada!”

Öğretmen şaşırmişti. Birden Canan'a “Kızım, senin adını az önce okudum ya!” dedi. Kızlar gülmeye başladı. Öğretmen hiçbir şey anlamamıştı. O sırada Asena söze başladı. “Öğretmenim onlar bizim gibi tek yumurta ikizi.” deyince öğretmen olayı anladı ve gülmeye başladı. Yoklama alındıktan sonra Yedigöller'de yürüyüşe çıktılar. Yolda yürürken nilüfer çiçeğini gördüler, hemen fotoğraf çektiler. Kızlar yürümeye devam ederken Mine yere düştü, dizi kanıyordu. Kızlar bir öğretmenle beraber barakalara geri döndü. Kısa bir süre sonra diğerleri de geldi. Kızların arkadaşlığı bu kamp sayesinde daha da güçlendi. Kamp boyunca çok sayıda fotoğraf çektiler, çok mutlulardı. Bu kampta doğayı kullanarak matematik, Türkçe, sosyal ve fen derslerini de işlemiş oldular. Ayrıca Yedigöller'deki bitki türlerini de öğrendiler. Artık dönme vakti gelmişti.

Kızlar Yedigöller'den ayrılacakları için üzgündüler. Fakat seneye buraya aileleriyle gelmek için sabırsızlanıyorlardı. Eve döndüklerinde yaşadıklarını ailelerine anlattılar ve hep beraber gülüştüler.

Yaprak ÜNAL

ULU PAŞA

Günlerden bir gün Ayşe Hanım, Atatürk'ün huzuruna gitmişti. Ona sormak istediği bir soru vardı.

“Ulu Paőam, duydum ki düşmanlar yurdumuzu işgal etmek için hazırlanıyormuş. Tez zamanda yurdumuza geleceklermiş. Biz düşman esareti altına giremeyiz, ne yapacağız?” diye sordu. . Bunu duyan Ulu Paşa “ Ayşe Hanım, gelirlerse onlara dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğiz, sen merak etme!” dedi. Aradan zaman geçmişti. Düşman yurda gelmiş, tüm yurdu alt üst etmeye başlamıştı. Ulu Paşa acilen buna bir çözüm bulmuş ve yurdun dört bir yanında halk, köylü, şehirli, çoluk çocuk, küçük, büyük, ihtiyar demeden savaşır savunmaya geçecekti. Yıllar süren bu savaş sonunda Ulu Paşa, şehitlerimiz ve gazilerimiz sayesinde vatanımız bizim oldu. Şehitlerimiz diyorum çünkü onlar yurdu kurtarıırken canlarını verdiler, yıllarca süren savaşlarda çok zor günler geçirdiler. Onlar sayesinde rahatça bu topraklar üzerinde gezebiliyoruz, yaşayabiliyoruz.

Vatanımızın değerini bilmek ve vatani yükseltmek için çalışmak gerekir. Mustafa Kemal Atatürk, Seyit Onbaşı, Sütçü İmam ve bizim için savaşan şehitlerimizi hiç unutmamalım. Çocuk yaşta savaşa gidenleri düşünüp üzerimize düşeni yapalım. Bugünlere çok zor geldiğimizi asla aklımızdan çıkarmayalım.

Şükriye Naz ÖZİNCE

DARBE GİRİŞİMİ

Çoğu insan o geceyi hatırlıyor. 15 Temmuz gecesi saat 10, 11 suları... Sıcak ve insanın ruhunu daraltan bir hava vardı.

Tam beş gün önce Malatya'dan yeni dönmüştük ama bir şeylerin farklı gittiğini hemen anlamıştım. Bir şey vardı beni rahatsız eden. Yola doğru bakıyordum ve bir savaş uçağını alçaktan uçarken gördüm. "Bir savaş uçağının alçak yerde işi ne?" diye sordum babama. Babam, "Tatbikat oluyor." demişti. Ben de çok kurcalamamıştım. O akşam otururken babamın telefonu çaldı. Arayan, babamın yakın arkadaşıydı. Babama darbe girişimi olduğunu anlattı. Babam hemen televizyonu açtı. Ben bir yandan onu takip ediyordum bir yandan da düşünüyordum. Darbe ne demekti? Babam bir haber kanalını açtı, ekranda hepimizin tanıdığı o kadın sunucu

vardı. Yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştım ama ne oluyordu. Babam çoktan dışarı çıkmıştı bile. Ben ise hala düşünüyordum. Hemen telefonumu kaptım ve internetten araştırdım. Araştırdıktan sonra anladım ki bize karşı yapılmış haince bir plan. Tabii ben de dışarı babamla gitmek istemişim ama babam izin vermedi. Ben de evde kalıp neler olduğunu anlamaya çalışacaktım. Saat sabah 7 gibiydi. Kapı çalındı, ben uyuyamadığım için hemen kapıyı açtım. Babam gelmişti. Ben ise hala neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Babama neler olduğunu sordum. Bütün Türkiye sokağa dökülmüştü. Bizim milletimizde asla birisinin baskısı altında yaşamak diye bir şey yoktur. Sadece 15 Temmuz'da değil, Kurtuluş Savaşı'nda da bir olduk biz. Milletimiz tek yürek oldu. Belki elimizde silah yoktu ama ondan daha güçlü bir şey vardı. Daha önce hiçbir devlette yoktur darbeye karşı milletin sokağa çıktığı. Daha önce yoktur milletin bağımsızlığı için savaştığı tarihte. Çok mutluyum ben bundan ötürü. Yeri gelir ben de veririm canımı vatan için. Biz millet olarak bağımsızlığımıza bağlıyız. 15 Temmuz günü de bunu tekrar dünyaya göstermiş olduk.

O gün tankın altına yatan vatan için canını veren 248 şehidimize ve 2196 gazimize sonsuz teşekkür ederim...

Ahmet Efe KARAARSLAN

MİNEL'İN İLGİNÇ RÜYASI

Minel diye bir kız vardı. Minel uzay ile ilgili her şeyi çok seviyordu. Sürekli uzay ile ilgili araştırmalar yapıyordu. Hep bir teleskop olsun istiyordu ama annesi ve babası ona teleskop almıyordu. Minel' in Duru adında bir arkadaşı vardı ve Duru'nun bir teleskopu vardı. Minel her akşam Duru'yla beraber teleskopla uzaya bakıyordu. İkisinin de hayali uzaya çıkıp uzaylılarla tanışmaktı. Gökyüzüne her baktıklarında uzaylı var mı, diye arıyorlardı. Bir akşam yine baktıklarında Mars'ın üzerinde bir şeylerin hareket ettiğini gördüler. Hareket eden cisimleri daha net görebilmek için teleskobu daha çok yakınlaştırdılar. Yakınlaştırınca hareket eden cisimlerin insana benzer yaratıklar olduğunu gördüler. Minel, Duru'ya "Duru sen de görüyor musun, Mars'ta uzaylılar varmış." dedi. Duru da "Aaaa baksana! Bir tane uzay gemisi bize doğru geliyor." dedi. Minel de evet anlamında başını salladı.

Tekrar baktıklarında uzay gemisi daha da yakınlaşmıştı. Her baktıklarında daha çok yaklaşıyordu. Minel ve Duru aynı anda “Buraya doğru yaklaşıyorlar!” diye bağıldılar. İkisi de Marslıların balkona inebilmesi için geri çekildi. Uzay gemisi balkona geldi. Minel ve Duru biraz korkmuştu.

Marslılar Minel ve Duru’ya başka bir dilde bir şeyler anlatmaya çalışıyordu fakat Minel ve Duru ne dediklerini anlamıyorlardı. Marslılar bir süre konuştuktan sonra Minel ve Duru’nun anlamadığını fark ettiler ve uzay gemisinden değişik bir cihaz çıkardılar. Birisi cihazı ağzına götürerek “Merak etmeyin biz size zarar vermeyiz. Bu arada benim adım Markoriko, arkadaşımın adı da Zarntaraki. Biz aslında başka gezegene gidecektik ama uzay gemimiz bozulduğu için buraya indik.” dedi.

Markoriko böyle söyleyince kızlar biraz rahatladı. Minel “Peki uzay gemisinden çıkardığın cihaz ne?” diye sordu. Marslılar gülmeye başladılar. Sonra Zarntaraki “Uzay gemisinden çıkardığımız cihaz bizim dilimizi başka bir dile çeviriyor yani şu an gördüğün gibi beni anlayabiliyorsun çünkü cihazı ağzıma tutarak konuşuyorum.” dedi. Minel: “Tamam şimdi anladım, aa kapı çalıyor annem geldi hemen balkona saklanın!” dedi. Marslılar da hemen saklandılar. Minel’in annesi “Az önce Duru’nun annesi aradı. Duru bizde kalmak isterse kalabilirmiş, Duru bizde kalmak ister misin?” diye sordu. Duru “Tabii ki kalmak isterim.” dedi ve o anda Minel ve Duru birbirine göz kırptı. Sonra Minel, Duru’ya “Hadi Marslıların ne yaptığına bakalım ve sonra uyuyalım benim çok uykum geldi.” dedi. Bir de bakmışlar ki Marslılar uyuyakalmış. Minel ve Duru uyuduklarını görünce kendileri de uyudular.

Sabahleyin Minel ve Duru'yu Marslılar uyandırdı. Minel ve Duru uyanınca kahvaltı yaptılar. Marslıların kahvaltı yapması için onlara tereyağlı ballı ekmeğe getirdiler. Marslılar ilk defa tereyağlı ballı ekmeğe yiyecekleri için heyecanlıydılar. Marslılar tereyağlı ballı ekmeğe çok sevdiler. Sonra Markoriko "Bizim bugün kendi gezegenimize dönmemiz lazım bunun için de uzay gemisini tamir etmemiz gerekiyor." dedi. Duru da "Keşke gitmeseniz ama sizin aileniz orada bu yüzden gitmeniz gerek. Neyse sizin uzay gemisini tamir etmeniz için gerekenler nedir?" dedi. Zarntaraki "İngiliz anahtarı, çekiç, çivi ve tornavida lazım." dedi. Minel ve Duru hemen aletleri getirdiler. Markoriko ve Zarntaraki uzay gemilerini tamir ettiler. Minel ve Duru ile vedalaşıp gezegenlerine döndüler. Tam o sırada Minel annesinin sesiyle irkildi. Gözlerini açtığında yatağında yatıyordu. Minel etrafına bakındı, kimseyi göremedi ve böylece yaşadıklarının rüya olduğunu çok geçmeden anladı ama Minel bir gün uzaylıların onu ziyaret edeceğine inanıyordu.

Zeynep Yaren ERDEM

MEYVE BAHÇEMİZ

Birkaç dönümlük bir arazimiz vardı. İçinde iki tane kiraz ağacı vardı. Son zamanlarda evde olduğumuz için canımız çok sıkılıyordu. Babam bir fikir yürüttü ve bahçemizle uğraşmayı önerdi.

Bazen arazinin içerisindeki prefabrik evde kalıyorduk. Oraya çoğunlukla hafta sonuna doğru gidiyorduk. Annem, bahçenin bir kenarına örtüyü serip bizi izliyordu. İlk önce çilek diktik, sonra da kiraz. Açıkçası ilk defa böyle bir şey yapıyorduk. Bu yüzden heyecanlıydık.

Biz kardeşlerimle beraber karpuz yemeyi çok severiz. O gün de canımız karpuz yemek istemişti ama hiç karpuzumuz kalmamıştı. Biz de gidip karpuz tohumu aldık. Hemen yetiştirmeyecekti ama yettiğinde organik karpuzun tadına varacaktık. Yetiştirmeye çalıştığımız karpuzların olmama ihtimali de vardı ama denemekten zarar gelmez.

Sonra, babam portakal fidanı dikmek istedi. Ben de portakalın turunçgillerden yakını olan mandalina ekmeyi istediğimi söyledim. Babam ve annem olur deyince çok mutlu oldum. Kokuları da çok güzelmiş. Annem öyle söyledi. Babamın neden portakal dikmek istediği belli olmuştu. Böyle doğal kokuları çok sever ve onu rahatlattığını söyler.

Annem: “Madem turunçgillerden dikiyoruz, limon da dikelim.” dedi. Ben limonları kocaman ağaçlardan topluyorlar zannedirdim. Meğerse limon ağacı kısa boylu bir ağaçmış. Anneannemin limon ağacı vardı evinde ama ben hep küçük olduğu için fidan zannedirdim. Şimdi kendime gülüyorum bu zamana kadar nasıl olmuş da öğrenememişim diye.

Birkaç gün sonra tekrar gitmiştik. Bu defa yanımızda sulama sistemi de getirmiştik. Kardeşlerim onu kurması için babama yardım ediyorlardı. Ben de annemle sohbet ediyordum. Sonra bahçenin kapısında birkaç kişiyi fark ettik. İçeri buyur ettik. Onlar da birkaç sokak ötedeki köyde kalıyorlarmış. Annemler onlarla sohbet etti ve çay ikram etti. Ben bu duruma sevinmiştim. Artık burada konuşabileceğimiz insanlarla da tanışmıştık.

Birkaç gün sonra tekrar geldiğimizde bahçede bir uğur böceği bulduk. Sonrasında diktiğimiz ve dikeceğimiz meyvelerin yetişip güzelce olgunlaşmaları için dilek tuttuk ve havaya doğru serbest bıraktık. Umarım hepsi güzelce büyüyüp olgunlaşırlar. Bence bu kadar emek verdikten sonra bu kadarını da hak ettik.

Esmagül ÇELİKLER

ÇAMLAR DA ÇİÇEK AÇAR

Bu sabah nasıl uyandığımı bilmiyorum. Bir şekilde gözlerimi açmıştım. Yüzüme vuran güneş tenimi yakıyordu. Karanlıktan korktuğum kadar ışıktan da ölesiye nefret ediyordum. Ellerimle yüzümü kapadım. Biraz daha uyumak istiyordum. Ancak güneş buna izin vermiyordu.

Gözlerimi bir kez daha açtım. Mevsim ilkbahardı. Bahar çiçeklerinin kokusu geliyordu burnuma. Yarı aralık gözlerimle pencereden dışarı baktım. Herkes erkenden uyanmış ve okulun yolunu tutmuş gülüşüyordu. Anlamıyordum – belki de anlayamıyordum-, yalnızca benim mi ciğerlerimi yakıyordu, bu güzel görünüşlü çiçeklerin kokusu? Sanki ciğerlerim delinmiş, deliklerden bahar çiçekleri fışkırmış gibi hissediyordum. Penceremi hemen kapattım. Üzerimi değiştirdim ve okula gittim. İlkbahar öğrencileri büyülüyor olacaktı ki herkesin yüzü dudaklarının kenarından tutulup çekilmiş gibiydi. Öğretmenimiz de o gün dersi bir başka anlatıyordu. Ancak bahçedeki tepeden tırnağa çiçek açmış erik ağacı, parıl parıl gökyüzü ve hatta kuşların neşe dolu haykırıışları bile onun ödev vermesine engel değildi. Gerçi bu ödev olarak sayılır mı bilmiyorum ama bize bir hayalimizi yazmamızı söyledi.

Okuldan koşarak eve vardım. Bahçemizde bir çam ağacının yanındaydım. Burada ağaç olduğunu bile bilmiyordum. Burası bana oldukça yabancıydı. Ayaklarımın ucuna bakarak ağacın dibine çöktüm. Orada burada sürüklemekten artık bir paçavra olmuş çantamdan kalem kâğıt çıkardım. Yere uzandım, gözlerimi yumdum ve düşünmeye başladım. Benim hiç hayalim yoktu ki...

Gözlerimi açtığımda hemen doğrulup etrafa bakındım. Hava kararmıştı. Dibine uzandığım çam ağacını görünce gözlerimi ovuşturdum ve yeniden baktım. Nerede bu ağacın çiçekleri? Bu ayda çiçeksiz ağaç mı olurmuş? Başımı biraz daha geriye attım.

Yıldızlar en çok bu ağaca yakışıyor. Kim demiş çam ağacının çiçekleri yoktur diye. Şimdi anladım, aslında en güzel çiçekler bu ağacınmış...

Yeniden ağacın yanına yavaşça uzandım ve ellerimi gökyüzüne kaldırdım. Çok yorulduğumdan olsa gerek birisi sanki omuzlarımdan aşağı çekiyormuş gibi hissediyordum. Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdim ve derin düşüncelere daldım. Acaba nasıl kokuyorlardı? Nasıl lacivert gökyüzünü umursamadan bu kadar parlayabiliyorlardı? O an, onlardan birini kopartıp koklamayı çok istemiştim. İlk kez ne karanlıktan korkuyor ne de aydınlıktan nefret ediyordum. Göz kapaklarım yavaşça kapandı ve bedenim kendini gecenin kucağına bıraktı.

Sabah büyük bir heyecanla uyandım. Acaba çiçekler gündüz nasıl gözüküyordu? Hemen yattığım yerden fırladım ve gökyüzüne baktım. Birden gözlerim acıdı. Yine de ağacın üstüne bakmaya devam ettim. Çiçekler kaybolmuştu. Kesin birisi ben uyurken onları toplamıştı. Olduğum yere çöktüm ve başımı avuçlarımla arasına aldım. Saatlerce hiçbir şey yapmadan bekledim. Belki de güneş söndürmüştür onların ışığını. Belki de onlara asla parlamayacaklarını veya çiçek olamayacaklarını söylemiştir. O an güneşe döndüm ve “Başkalarının kalbini kırmak hiç hoş değil! Onlar da çiçek, benim çiçeklerim!” diye bağırdım ve ağlamaya başladım. Sonra birden öğretmenim geldi aklıma. Ne olursa olsun tüm sorularımızı cevaplıyordu eminim çam ağacının çiçeklerinin nasıl toplanacağını da biliyordur. Hemen üzerimi değiştirip okula koştum hatta uçarak gittim. Arkadaşlarımı beklerken gözüm erik çiçeklerine takıldı ve gülümsedim. “ Bu ne biçim çiçek diye bağırdım. Öğrenciler üçer beşer sınıfa dolmaya başladı. Ah! Doğru ödevi unuttum. Birden yüzüm düştü. Arkadaşlarım tahtaya çıkıp hayallerini okudukça daha da üzülüyordum. Son olarak sıra ben-deydi, umutsuzca ayağa kaktım “Çam ağacının çiçeklerini nasıl

toplayabilirim” diye sordum ve ağzımızı kapatmamla birlikte herkes “Çam ağacının çiçeğimi olurmuş? Cidden kafayı yemiş” diye benimle dalga geçmeye başladı. O an hiçbir şey düşünmüyordum. Kendimi tutamayıp ağlayarak eve koştum. Evde kimse yoktu, bahçeye çıktım ve ağacıma baktım. Çiçekleri hala yoktu. Göz yaşlarımı silerek kendi kendime plan yapmaya başladım. Gece olunca tüm çiçekleri toplayacak onları güneşin göremeyeceği bir yere götürecektim. Geceyi bekledim. Evet, çam ağacının çiçekleri yerine gelmişti. Hemen ellerimi yukarıya kaldırdım ve zıplamaya başladım. Onlara ulaşamıyordum. Yerde bir merdiven gördüm onu güçlükle ağacın yanına taşıdım. Ağaca tırmanmaya başladım ama ağaç çok yüksek olduğu için indim. Ayaklarım bedenimi taşıyamıyordu eve güçlükle girdim. Işığı kapattım, perdeleri indirdim. Karanlıktan yine korkmaya başlamıştım ama yerimden kalkmadım. Ertesi sabah öğretmenim başucumda otuyordu. Rüya olup olmadığını henüz kavrayamamıştım ki öğretmenim saçlarını okşayarak “ Belki de çam çiçeklerini toplamanın bir yolu vardır. Eğer astronot olursan yıldızlara bile ulaşabilirsin.” dedi. Astronot kelimesini ilk kez o zaman duymuştum. şaka gibi yıldızlara ulaşabileceğimi düşünerek astronot olmuştum. şimdi sizlere sesleniyorum; çam ağacı bile olsa tüm ağaçlar çiçek açar ve belki de görebileceğiniz en güzel çiçek onlarındır. Kim bilir belki de hayal ederseniz sizin çam ağaçlarınızda çiçek açar.

Zehra Ceren ALTIN

II.

BÖLÜM

BEN TÜRKÇEYİM

Sazındayım Aşık Veysel'in
Her telinde bir kıvılcım
Her notasında ayrı bir aşk
Candan can alır kovarım

Yazısındayım Mehmet Akif'in
Zeminim kırmızıdır, alev alev
Üstümde beyaz bir gelin
Bir millet, bir hürriyetim

Beynindeyim Cahit Arf'in
Sayıları çarpıp hilal bulurum
Bir hilal varsa
Yanına yıldız kondururum

Ben bir canım
Canımdan sizlere can katarım
Haksızlıkta bükük kalmaz başım
Düşmana dehşet saçarım

Doğumda kırkılır koyunlar
Batımda sanayi cenneti var
Her insan bir ağızdan
Dolaşırım dağlar bayırlar

Ben Türkiyeyim, Türkçeyim
Kanayıp durmuşsa kanadım
Bu fırsat kaçmaz, saldırın
Azgının da cesaretini kırarım

Dört bucak, dört harp...
Bağımsızlık benim amacım
Önemlidir Hakk'ım, canım
Beni yalnız bırakmayın

Emirhan ÖZ

SENİ SEVİYORUM ÇÜNKÜ

Arkadaşım bana
"Seni seviyorum çünkü"
Dedi ve sustu
Keşke gerisini tamamlamasa.
Tabii kolay değil,
Sevginin sebebini söylemek
Sevgiye sebep aramak
Sevginin sebebi mi olur
Sevgisiz yola çıkan yorulur
Keşke sevdiğin için sevsen,
Sevgiyi sevdiğin için sevsen
Keşke gerçekten sevsen
Beni, ben olduğum için sevsen.

Berra PİLEVNE

“Sİ”DEN “DO”YA

Üzgün bir piyano gibiyim.
Notalarla ağlayan,
Notalarla coşan.
Gülüyorum aynı zamanda
Neşeli bir şarkı gibi.
Kalbini bestelere vermiş
Ağlayan bir kemanım bazen.
Hiçbir zaman gün yüzü görmemiş
Hüzünlü bir şair gibi.
Gönlüm müzikle doludur
Ruhum da ilaç gibi.
Duygularımızın en açık dili
Havalarda uçma hali
Aşk gibidir müzik.
Adarım hayatımı yedi notaya
Dolaşırım her gün Si'den Do'ya

Zeynep ÇELİK

ÜMIT

Bilmem ki Şu insanlar nasıl bir Şeydir
Hepsinin içinde bir ümit gizlidir
Yıllar gelir geçer farklılık hissedilmez
Hayat boyunca yine onun peşindedir

Tutmuşlar bir yol, yürüyorlar evrende
Arzuladıkları Şeyi bulmak için her yerde
Bir gerçek beliriyor en ince hislerinde
Yaşıyorlar her zaman yine bir ümit içinde

Bulutlar silinir gökte perde perde
Ay ışığı kaybolur görülmez yine
Şafak engin yücelerde
Yine sabah oluyor bir ümitle

En ince duygularla mutluluk çevremizde
Her yer sanki bir bahar
Dalar derinliklere sahi bir rüya gibi
Günler geçiyor bir ümit içinde

Ece KARACA

İNTERNET

İnternet büyük nimet
Boşa harcamamak gerek.
Vakitlice kullanmak büyük marifet.
Kurallara uymak gerek,
Boşa gider onca emek.

İnternetteki herkese inanma.
İnternette zorba olma, korsan olma,
Yersin cezasını sonra,
Çok bağlanma, hayatı kaçırma
Ağlarsın giden zamana.
Sen dikkatli kullan, doğru kullan,
Faydalı olsun internet sana.

Elif Serra KURT

KARDEŞLİK

Kardeşlik, öyle bir Şeydir ki
Büyürsün unutamazsın
Onun başına, bir Şey mi gelir.
Aklından çıkaramazsın.

Nasıl geçtiğini unutursun zamanın.
Cümleler sığmaz sevgimize,
Unutamazsınız birbirinizi
Küseniz, kavga yapsanız bile
Kızamazsınız birbirinize,
Çünkü çok seversiniz birbirinizi...

Hakan Efe İLHAN

VATAN UĞRUNA

Bayrağım ay yıldızlı benim
Marşım, İstiklal Marşı
Atam, Mustafa Kemal
“Durmadan ileri!” dedik

Bayrağım ay yıldızım benim
Korkmadık çıktık savaşlara
Cepheden cepheye koştuk
Şehitlerimizin kanını bırakmayız yerde

Bayrağım ay yıldız benim
Bizde iman, elde bayrak oldukça
Bu vatan dimdik olur ayakta
Ne ihtiyarlar, ne çocuklar düştü vatan yoluna

Bayrağımızı dalgalandırmak için
Düşman gemilerine bombaları attık
Bu vatana girilmeyeceğini anlattık
Çanakkale geçilmez dedik, geçilmedi.

Efe YILDIRIM

SEV KORU KOLLA

Avlıyoruz balıkları
Gereğinden fazlasını
Katletmeyelim yunusları
Yok etmeyelim okyanusları
Öldürmeyin köpek balıklarını
İçmek için yüzgeç çorbasını
Nesilleri tüketiyor
Okyanuslar yok oluyor

Olmazsa hayvanlar, olmazsa doğa,
Nasıl yaşar bu Dünya?
Sev, koru, kolla
Böyle yaşa bu hayatta!
Zarar verme hayvanlara
Koparma yaprakları
Kirlenme Dünyayı
Böyle yaşa bu hayatta!

Ekin PORTAKAL

EVREN

Kocaman bir yer
Şu evren denilen şey
Neler yok ki içinde neler
Koca koca gemiler,
Minik minik fareler ...
Daha neler neler
İç gezegenler, dış gezegenler
Vardır uyduları Titan, Ay, Callisto
Uzay sondaları, Uzay istasyonları
Vardır gök taşları
Yağan alevli topları
Gaz ve toz bulutları
Sonsuzluğa açılan kapı

Ekin PORTAKAL

KİTAP

Bilgi kaynağı odur.
Her şey içinde bulunur.
Onu okuyan herkes
Bilgi sahibi olur.
Kitap evimiz
Okul yuvamız
Okumaz yazmazsak eğer
Cahil insan oluruz

Boş durursan sıkılırsın
Kitabını aç oku sıkılınca
Tadına varacaksın
Kitabını okuyunca

Duruşah UÇAR

KARANTİNA GÜNLERİ

Bu virüs neyin nesi
Görülmedi bunun gibisi
Hepimiz eve kapandık
Virüse yakalanırsak, yandık

Geçmiyor böyle günler
Gelip gitmiyor komşular
Bana bir şey olmaz deme
Sonunda pişman pişman gezme

Bilmiyorum bu kaçınıcı karantina
Tükeniyor bir bir, umutlar
Kalmadı yapacak bir şey
Utanmalı kurallara uymayanlar

Sürekli vakalar artıyor
Lütfen evinde dur
Elbet bir gün geçecek
Sen yeter ki evinde otur

Duruşah UÇAR

CAN DOST

Ne olsa, kim olsa yanında
Ailenden ve sevdiklerinden sonra
Sakla, biriktir dostluklarını kötü günlere
Ulaşırsınız güzelliklere
Dostlarıyla hep el ele

Yalnız kalsan bile,
Can dostun var yanında
İyi bir dost bulmak zor,
Hele hele şu zamanda

Dostlarıyla sen de paylaş,
Paylaşılan asla azalmaz
Can dostunuzla sizi
Artık kimse ayıramaz
Akıllı olursanız sizi
Kimse aldatmaz

Şükriye Naz ÖZİNCE

EĞLENCELİ DERS

Fen Dersi İle Eğlen
Elma neden yere düşer
Gemi suda yüzerken
Yuvarlak bir dünya
Özellikle evreler
Genler deyince akla gelir aileler
Aslında eğlenceli
Bunların daha zoru var
Mikrop, virüs, bakteri ...
Fen dersini anlatır
Bunlar zor ise yap kolaylarını
Bitir işi,
Neden olmasın değil mi
Önemli olan zoru başarmak
Eğlenince kolay olur
Zorluklar birer birer son bulur
Dersler zor diye diye
Şartlandırma kendini...

Şükriye NAZ ÖZİNCE

BİR DESTANDIR ÇANAKKALE

Şehit veriyor Çanakkale
Analar kan ağlıyor
Askerler hasret çekiyor
Çanakkale can çekişiyor

Her gün yeni bir destan yazılıyor
Türk milleti yeniden doğuyor
Gökte ay yıldız, dillerde şهادet
Ellerde tüfek, gönüllerinde iman

Ülkede herkes tek bir yürek
Tek umut şهادet, tek umut Yaradan
Düşmanlar saldırıyor dört bir yandan
İnanca bakıp düşmanı kahrediyor Mevla'm
Ah kalem heybetli kalem
Anaların babaların yüreğini yakan Kale'm
Eşi benzeri görülmemiş bir zafer
Sana canım feda Çanakkale'm

Ahmet Efe KARAARSLAN

BİR DÜNYA İSTİYORUM

Bir dünya istiyorum
Kadınla erkeğin eşit olduğu
Bir dünya istiyorum
İnsanların şiddet görmediği

Bir dünya istiyorum
Aç insanların olmadığı
Bir dünya istiyorum
İnsanların refah bir hayat sürdüğü

Bir dünya istiyorum
Savaşın olmadığı
Bir dünya istiyorum
Çocukların üzülmeyeceği

Bir dünya istiyorum
Dünyanın yok olmadığı
Bir dünya istiyorum
Sadece iyi bir dünya

Göktuğ GÖKÇAY

KORONA OLMASAYDI

Korona olmasaydı,
Hayatımızda maske olmazdı.
Korona olmasaydı,
İnsanlarda bu kadar stres yapmazdı.

Korona olmasaydı,
Özgürce gezebilirdik.
Korona olmasaydı,
Arkadaşlarımızla oyunlar oynayabilirdik.

Korona olmasaydı,
İnsanlara bu kadar eziyet olmazdı.
Korona olmasaydı,
Dünyamız bu kadar öksüz kalmazdı.

Zeynep Ela ÖZDEMİR

AĞAÇLAR

Açmış kollarını bakıyor,
Bize ne güzel nimetler veriyor,
Hayvanlara yuva oluyor,
Ne güzel şey ağaçlar.

Erozyonu önlüyor,
Evleri ısıtıyor,
Kitap, kâğıt, kalem oluyor,
Ne güzel şey ağaçlar.

Sıcakta gölge olur,
Soğukta odun olur,
Yaşama sevinç olur,
Ne güzel şey ağaçlar.

Miray KARATAŞ

BURSA TUTTUM BİR TANE

Bursa tuttum bir tane,
Yakaladım sevgiyle,
Yaşayalım tarihle,
Bursa tuttum bir tane.

Bursa tuttum bir tane,
Gölyazı'da bu gece,
Yiyelim bir trileçe
Bursa tuttum bir tane.

Bursa tuttum bir tane
Çay kahve bahane,
Anlatılmaz sözcükle
Bursa tuttum bir tane
Yaşarım hep gönlümce.

Melis KARATAŞ

KIŞ

Beyaz gelinliği giydi yine toprak
Bembeyaz görünce yerleri,
Beni bir heyecan sarar.

Arkadaşlarla buluşur
Karda eğlenir, coşardık.
Saatlerce sokakta koşar
Sevinçten uçardık.

Tüm mevsimler güzeldir,
Kış mevsimi benim için,
Çok özeldir.

Kutay KIRBAŞ

KİTAP

Kitabın değeri
Okumayınca anlaşılır.
Kitap okumayan insan
Bilgisiz, cahil kalır.

Benim canım kitabım,
İçindeki maceralarım,
Sıkılınca başvurduğum,
En güzel ilacım.

Emine Nur ŞEN

ELİF

Ellerim boşaldı,
Lale bahçesinde,
İzledim gidişini,
Fakat elimden bir şey gelmedi.

Elif ÇOBAN

MUTSUZLUK

Gün bitti, gece geldi,
Mutsuzluğun bedeli,
Ağır oldu bu kalbime,
Aniden geri gelsene.

Çıkıp gittin birden,
Hayatıma girsen yeniden,
Yeni beyaz bir sayfa açıp,
Hayata devam etsem.

Elif ÇOBAN

HAYVAN DOSTLARIMIZ

Dur, bir düşün, senin için ne kolay,
Kendini sokak hayvanlarının yerine koy.
Sen toz pembe bir hayat yaşarken,
Hayvanlar sokaklarda AÇ!

İnsanı sev ama unutma hayvanı da,
En azından bir kap su bırak kapına.
Kış mevsimini sen dört gözle beklerken,
Bazen eziyet olur kar, hayvanlara.

Sen onlara şefkatini, sevgini verirsen
Onlardan karşılığını yine sevgiyle alırsın.
Hayvanları koru, sahip çık onlara,
Unutma, onların canı emanet sana.

Mert Deniz ŞEKER

18 MART

Günlerden 18 Mart, Çanakkale kurtarılmış,
Benim kutlu vatanım, bir zafer kazanmış.
Kahraman şehitlerim, altın bir sayfa açmış,
Düşmanı denize döküp bir ulusu kurtarmış.

Cumhuriyetin temeli, ilk orada atılmış,
Nice şanlı şehitler, al bayrak için savaşmış.
Göklerde şerefle, zaferle dalgalanmış,
Bayrağım rengini Çanakkale'den almış.

Korkma, aziz ve kahraman şehidim,
Kanınla suladığın emanetinin bekçisiyim.
Kutlu bayrak göklerde dalgalandıkça
Ben her zaman Ata'nın izindeyim.

Ahmet MAZLUM

DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

Bugün Dünya Kadınlar Günü,
Kalbime düştü annemin yüzü,
Sevgiyle bakan yeşil gözü,
Ve hep gülen güzel yüzü.

Bugün Dünya Kadınlar Günü,
Gülsün tüm kadınların yüzü.
Kadınları sevmeye bir gün yetmez,
Onların hakkı ne yapsak ödenmez.

Yağız USLU

MEMLEKETİM BÖYLE OLSUN BENİM

Memleketim böyle olsun benim
Dağları yeşil, denizleri mavi
Cıvılcıvılcı gökyüzünde uçan kuşları
Sokaklarda oynayan çocuklar neşeli

Memleketim böyle olsun benim
Bütün insanlar kardeş
Tüm kalpler birbirine sevgili
Taşında toprağında mutluluk bezeli
Memleketim böyle olsun benim

Güneşin çok aydınlık, karanlığın olmadığı
Gurbetin bilinmediği, insanın ağlamadığı
Toplumun adalet içinde, güvenle yaşadığı
Memleketim böyle olsun benim
Bütün özlemim buna benim.

Nihat Efe YİĞİT

ŞEHİTLER

Toprak, kan, savaş, yaralılar ve ölüler
Havada kurşunlar ve bombalar
Her yiğitte cesurluk var
Amaçları savaşıp geri dönmek değil
Biliyorlar bu savaşta ölmek var

Savaş baltaları çekildi
Cesur asker düşmanı devirdi
Belki hala akıyordu kanlar
Gidiyordu bir bir canlar ama
Yıkılmadı onlar çünkü onlar Türk askeri

Sadece asker değil herkes canını verdi
Çünkü onlar Türk anası, Türk çocuğu idi
Yaşına bakmadan savaşa geldi
Düşman mermisi onu kalbinden deldi

Heyecanlıydı kalpler, atıyordu yürekler
Çanakkale geçilmez, vatan bölünmez
Haykırıyordu kardeşler
Analar, babalar, ağabeyler
Helal olsun vatan için yapılan her şeye
Destanlar yazılsın bir devrim olan Çanakkale'ye

Bilge SEYİTOĞLU

ÇANAKKALE

Bir kırmızı gölge belirdi gökkubbede
Bir ses geldi Anafartalar'dan duyuldu siperde
Sessizliğe boğuldu Çanakkale
Zafer çığlıkları ile şenlendi kınalı er cephede

Top sesleriyle diriliyor ölümler, şehitler
Anasından ayrılıyor kınalı cengaver
Düşüyor meydana binlerce asker
Düşmanları denize dökülüyor teker teker

Geliyor yalınayak kefensizler
Namludan bakan küçük Mehmetçikler
Silahla değil canlarıyla savaşıyor Türkler
Sonsuz bir savaş sürüyor Çanakkale'de

Suluyor kuru toprağı gökten yağın mermiler
Açıyor ellerini dökülen terleri ile kırmızı güller
Kan ağlıyor amansızca cepheler
Denizde cesetler yüzüyor, nerede gemiler

Zehra Ceren ALTIN

GÜL İLE BÜLBÜL

Gül aşık olur bülbüle
Bir kez sarılamaz bile
Sel gibi gözyaşı döker
Bülbül görmez bile

Bülbül uçar, gelir
Sarılmak için güle
Sarıldığında ise
Batar dikenini göğsüne

Bülbül ölür acıdan
Kahrolur gül yine
Güneşin doğduğu bir günde
Döker yaprağını son bir kere

İrem ABAY

BEN KÜÇÜKKEN

Ben küçükken pembe pembe düşlerim
Yanağımda güllerim
Boncuk boncuk gözlerim
Tombul minik ellerim
Emziğim ve bezlerim
Agucuk gugucuk seslerim

Süslü, boncuklu elbiselerim
Ben evimde prensesim
İnce ve yumuşak sesim
Ailem için benzersizim
Düşmez dilimden şekerim
Elimde oyuncak bebeğim
Kucaktan kucağa gezerim
Ailemin kanatsız meleğiyim
Çok saftı hayallerim
Şirin şeker isteklerim

Ben küçükken sokakta
Top oynardı arkadaşlarım
Koşardık duraktan durağa
Çatılmazdı hiç kaşlarım

Büyüdükçe fark ettim
Ciddileşti düşüncelerim
Kapandım artık evime

Elimde testlerim
O eski neşeli çocuk
Gitmedi park bahçelere

Fakat her yaşın güzelliği var
Kimi zarar kimi kar
Hayal gücüm coşarken
Bir çocuk tanıdım ben küçükken

Hilal ÜSTÜN

KİTAP OKUMAK

Ne de hoştur kitap okumak
Hayallere dalarsın,
Başka dünyalara yelken açarsın,
Yeni dostluklara başlarsın,
Bilgilerle coşarsın,
Ne de hoştur kitap okumak

Artar ilmin, artar bilgin,
Artar ilgin, sevincin,
Ne de hoştur kitap okumak.

Işık saçarsın her bir yana,
Bilgi verirsin çok insana,
Kültür, sanat hep kitapta,
Bırakmaz seni asla,
Ne de hoştur kitap okumak.

Şeymanur & Hicran GÜZEL

KISMALİYİZ ÇEŞMELERİ

Sen olmasan hayat olmaz.
Sen olmasan çiçek açmaz.
Sen olmasan insan olmaz.
Sen olmasan biz olmayız.

Bir gün susuz kalmaktansa.
Bilmeliyiz kıymetini.
Sonra eyvah demektense.
Kısmalıyız çeşmeleri.

Elde olan kıymet bilmez.
Yokluğunun zorluğunu.
Sonra eyvah demektense
Kısmalıyız çeşmeleri.

İhtiyacı var tüm evrenin.
Ağaçların, toprakların
Ormandaki hayvanların
Kucaktaki yavruların
Kısmalıyız çeşmeleri.

Elçin YAZ

GEÇİLMEZDİ ÇANAKKALE

Bastiğın toprakta şehitlerimin kanı,
Onca ananın gözyaşı varken rahat değildim.
Korkuyordum, durgun bir çocuk gibi düşünüyordum.
Hayır! İzin veremezdim bu toprakların elimizden kayıp gitmesine,
Ben izin versem bile izin vermezdi Mehmetçikler, Karafatmalar.

Savaştlar bu toprakları korumak için,
Onlar ki koca yürekli kahramanlar.
Savaştlar yaz kış, sıcak soğuk demeden.
Onlar ki düşmanlar geçirmediler Çanakkale'yi
Geçilmezdi Çanakkale.

Ne gaziler ne şehitler geldi geçti, yeri geldi can gitti.
Bizim Türk milletimiz korkusuzca cenk etti.
İnmedi şanlı bayrağımız, inmeyecek; dalgalanacak en zirvede
Kahramanlarımız ölmezdi
Şehitler ölmezdi, vatan bölünmezdi,
Geçilmezdi Çanakkale.

Zeynep Selin ÖZKAYALAR

KORONAVİRÜS ÖNLEMLERİ

Sakın çıkma sokağa

Virüs var orada

Yemekten önce ve sonra

Hemen elini yıka

Yakın temasta olmayın

Sarılıp, tokalaşmayın

Siz bunları uygulayın

Virüse yakalanmayın

Güzel günlere göreceğiz

Okula döneceğiz

Yine sınıflarımıza girip

Eğlenip öğreneceğiz.

Yaman AĞIRMAN

VATAN SEVGİSİ

Atatürk kurtardı bu vatani
En kötü günlerinde
Ya istiklal, ya ölüm düşüncesinde
Vatan sevgisi ile

Kurtulmak için en önemlisiydi
Vatan sevgisiyle dolu olmak
Türk şehidi ölmez
Bu vatan bölünmez.

Bir ölür bin diriliriz
Ölür de ülkemizi vermeyiz
Binlerce kefensiz yatanın
Hakkını yedirtmeyiz.

Yaman AĞIRMAN

EY ÖZGÜRLÜK

Herkeste olmazsın tabi ama,
Esirlere bir hak tanı
Sınırsız gibisindir tabi ama,
Özgür olanlara bir sınır tanı.

Herkes sınırsız sanıyor seni,
Aslında bir sınırın vardır değil mi?
Birin özgürlüğünün başlamasıyla,
Bir diğèrininki bitmeli.

Sanki bazı kişiler,
Senin değerini bilmiyorlar
Onlara esirleri anlatıyorlar
Hiç düşün müyorlar ki
Esir olsak ne olacak ?

Anlatalım hemen savaştan,
Birkaç öörnekle
Hatırlar mısın? Bilmem ki ne,
Düşmanlar esir alıyordu bizi,
Kurtuluş Savaşındayken hani.

Özgürlüğünün değerini,
Bilmezsen
Kaçıp gider elinden,
Sen fark etmeden.

Merve KURT

ÖZGÜR OLSAM

Özgür olsam kalem kadar
İstediyimi yazsam
Özgür olsam fırça kadar
İstediyimi çizsem...

Adil olsam bulut kadar
Herkesin üstüne yağsam
Cesur olsam güneş kadar
Her sabah yeniden doğsam...

Umut olsam çiçek kadar
Doğayı renge boyasam
Eşit olsam tartı kadar
Her şeyi doğru tartsam...

Tarafsız olsam bir kuş kadar
Uçsam bulutlara kadar
Dolu dolu olsam bir kitap kadar
Bilgilerimi çocuklarla paylaşsam...

Barış olsam dünya kadar
Dönsem dolaşsam günleri oluştursam
Işığı olsam Türkiye'min
Milletimin özgürlüğünü korusam...

Defne Ela ABDULLAHOĞLU

GÜZEL ANNEM

Cennet ayaklarının altındadır, diye müjdelenen
Umudun, şefkatin, merhametin,
Gücün, kararlılığın adı olan
Güzel annem.

Beni dünyaya getiren
Acılarımı dindiren
Benimle gülüp eğlenen
Güzel annem.

Güneş gibi parlak
Ateş gibi sıcak
Melek kadar iyi olan
Güzel annem.

Beni karşılıksız seven
Beni eğiten, hayata hazırlayan
Sayısız yıldızların ve güllerin arasında tek olan
Güzel annem.

Yanağına bir öpücük kondursam,
Ellerinden defalarca öpsem
Yine de az kalır bütün çabam
Benim güzel annem.

Nehir Beyza TUYGAR

DOĞAYLA İÇ İÇE

Tabiat ortamında,
Mutlu hissedersin kendini
Tabiat ortamında,
Boşaltırsın beynini

Huzur verir doğa sana
Şehir ortamına yaklaşma
Ağaçların ortasında
Şu keyfe baksana

İlknur VAPUR

ARKADAŞLIK

Ne büyük bir nimettir
Dünyada arkadaşlık
İyiliğe niyettir
Dünyada arkadaşlık

Güven arkadaşına
Kalmazsın tek başına
İnan hep tat gelecek
Ekmeğine aşına

Arkadaş sevgi özü
Ne de tatlıdır sözü
Hediyeleşin bazı
Bunu aklına kazı

Dertlerin hiç bitmez
Kimseyle paylaşmadan
Bela başından gitmez
Arkadaşa anlatmadan

İlknur VAPUR

KİTAP HER ŞEYDİR

Kitap her şeydir.
Sevgi, saygı, arkadaş
Yoldaş olur hayallere
Sevgi verir kalplere
Öğretir, eğlendirir
Aynı zamanda mutluluk verir.
Hiçbir şeye benzemez
Çünkü o her şeyimizdir.
Seni alır, götürür
Başka diyarlara, hayallere.
Kaç yaşında olursan ol
Oynarsın hayallerinle
Okurken bir kitabı
Kaybolursun hayallerinde.
Bazen macera, bazen polisiye
Okursun gündüz gece.

Ayşenur YILANCI

KİTAPLAR ÖĞRETİR

Geçmişten bu yana
İnsanların sevgisi körelmiş.
Kaçtım, daha uzaklara kaçtım.
Bu sevgi yoksunu hayattan
Kitap okumamış insanlardan.

Yıllar geçti,
İnsanların hayalleri körelmiş.
Kitaplar, kahve kenarında
Süs püs olarak gösterilmiş.

Biliyor musun sevgili okur?
İnsanların merhameti körelmiş.
Kendisi genç, beyni yaşlı
İkide bir kavgaya tutuşur.
Barışa karşı.

Ey! Dağların ardındaki bilge
Duyuyor musun?
İnsanların duyguları körelmiş.
Hayatı boyunca kitap okumamış
Körelmiş!
Ne sevgisi ne merhameti kalmış.

Okuldaki öğrenci, sokaktaki manav,
Saygıdeğer hanımefendi, beyefendi.
Kitaplar bana körelmemeyi öğretti.
Hayatta kalmayı ve yaşamayı
En önemlisi yaşatmayı öğretti
İncitmemeyi, İncitsem de özür dilemeyi
Hayatın anlamını, duyguları öğretti.

Betül İMDAT

GÜNLÜK

En değerli hazinedir hatıralar.
Saklarsınız onun içinde
Sizinle yalnızlığı paylaşır.
Dürüştür en az sizin kadar.

Kimi zaman büyük bir mutluluğunuzu,
Kimi zamanda en derin hüznünüzü saklarsınız.
Bir daha yapmamanız gereken yanlışları hatırlatır.
Sizi dinleyen dost gibidir aslında.

Üzgün olduğunuzda mutlu anılarıyla tebessüm verir.
İnsanın kendine öğüt vermesidir aslında.
Duymak istemediklerinizi sormaz, dinler sizi.
Bin bir duyguları saklar içerisinde.

Bu hayatta ne zaman yolumuzu kaybetsek
Geçmişe bakarak buluruz yönümüzü.
En önemlisi mirastır, bizden sonrakilere
Bizi hatırlatacak, bizden bir parçadır.

Berfin KASIMOĞLU

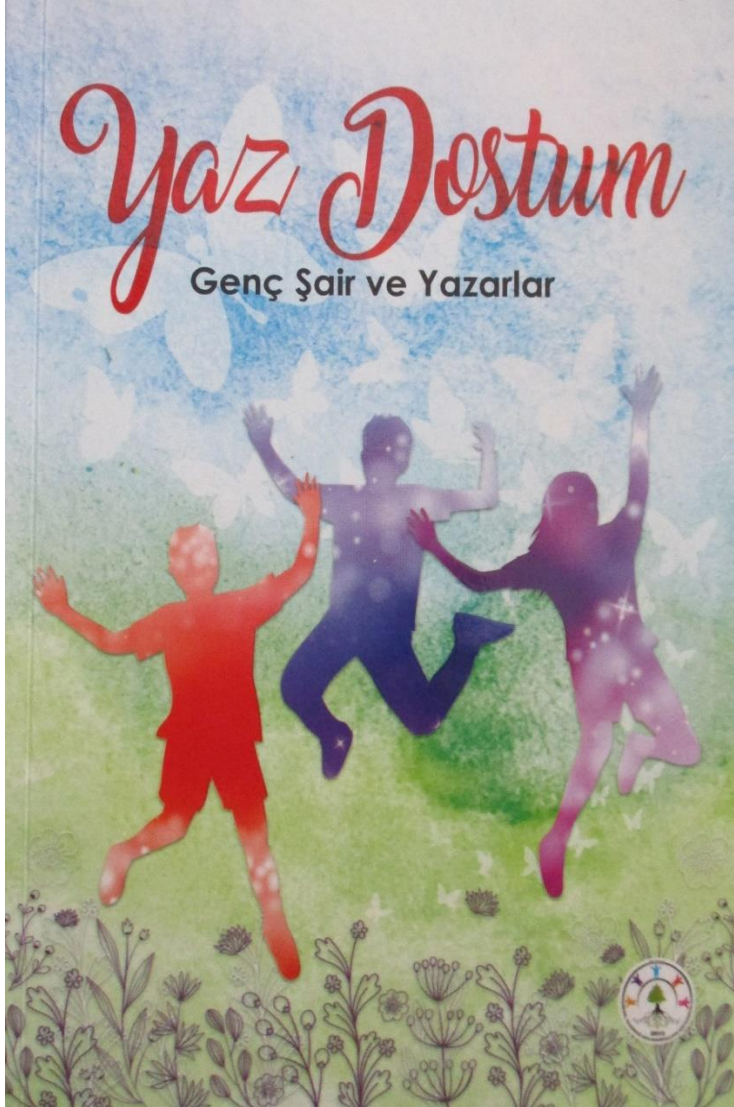
AH ! KORONA

Dünyada bir hüzn
Maske takmamak zulüm.
Temizlik, maske, mesafe
Her şeye çözüm.

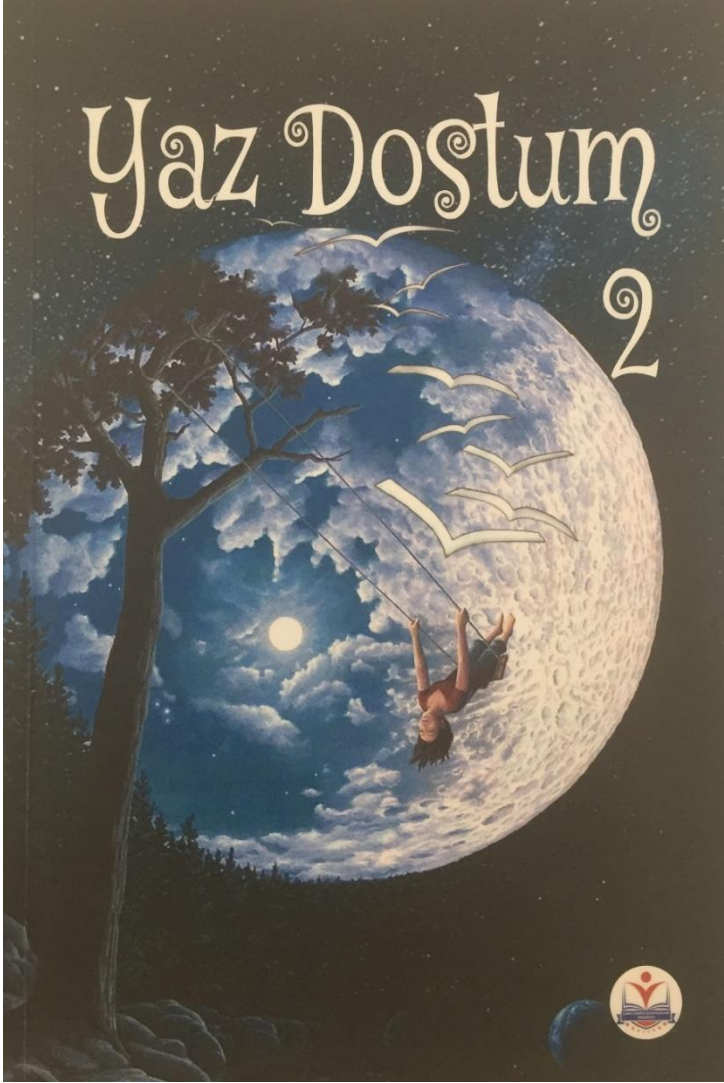
Maskeni çıkarma
Kalabalığa bulaşma
Biraz sıkılsan da
Evde kal unutma!

Melahat Beyza GÜVEN

2019 YILINDA ÇIKAN İLK KİTABIMIZ

2020 YILINDA ÇIKAN İKİNCİ KİTABIMIZ

Kişinin kıymeti, dilinin altında ve
kalemin ucunda gizlidir, onu söz ve yazı,
açığa vurur.

Ali Fuat BAŐGİL